

Мегън Марч

ИСТИНСКИ

ПОРОЧНО

Ralna

Книга 1 от
двулогията
"ИСТИНСКИ"

МЕГЪН МАРЧ ИСТИНСКИ ПОРОЧНО

Превод: Ralna

chitanka.info

Имам всичко, което един мъж може да иска... страхотен нов сингъл, оглавяващ класациите, повече пари отколкото едно момче от провинцията може да похарчи и жена, за която планирам да се ожена.

С тази разлика, че тя не се появи на предложението ми.

Животът, който смятах за перфектен, не беше такъв.

Мъжът, който мислеше, че има всичко, всъщност го нямаше.

Заклучих сърцето си, но животът ме постави на пътя на една устата барманка, която ме сложи на мястото ми.

Сега, единственото място, на което искам да я сложа аз, е под себе си.

Мислех, че съм приключил с любовта, но може би едва сега започвах.

ГЛАВА 1

БОУН

Веднага щом последният акорд на чисто новият ми сингъл заглъхна, поставих микрофона на стойката и тръгнах да слизам от сцената, оставяйки светлините и рева на тълпата зад себе си.

Къде е тя, по дяволите?

— Боун...

— Страхотно шоу!

— Добра работа!

Над шума от пищящите фенове, хората от екипа ми ме викаха, но аз игнорирах всички и се насочих към съблекалната си. Не ми се занимаваше точно сега с всичко това.

Само няколко човека знаеха за плановете ми да направя предложение и не можех да понеса съчувствените изражения на лицата им. Мамка му, нямах нужда от ничие съжаление. Не беше като да съм останал сам пред олтара. Вероятно полетът на приятелката ми бе закъснял или отменен... И не си вдигаше телефона. Просто трябваше да намеря начин да се справя с това. Някак.

Амбър, най-добре да има добро обяснение къде се намираш! Знаех, че е независима и също толкова упорита, колкото и аз, но това не значи, че няма да се тревожа, след като изчезна по този начин.

Отворих вратата на съблекалната си, където на табелката бе изписано моето име, с такава сила, че тя се удари в стената и отскочи, затваряйки се, завъртях ключа и се облегнах на дървената каса.

Поне родителите ми не са тук. Исусе! Това щеше да е повече отколкото ми се искаше да преживявам.

Те са ми родители и ги обичах до смърт, но това нямаше да ми се размине току-така и майка ми щеше да започне да ми обяснява, че трябва да мисля, преди да действам.

„Бракът е священ съюз, Боун. Сто процента сигурен ли си, че тя е точната жена?“

Човек би си помислил, че мама трябва да е супер щастлива да добави още една снаха към семейството, но истината е, че беше пощастлива като отказах бейзболната стипендия за Държавния университет, за да замина за Нашвил.

Когато натоварих ръждивия си стар пикап с дрехите и китарата си, тя ме прегърна силно и ме заля със специалните си мъдрости.

„Направи каквото е нужно, Боун. Винаги ще сме до теб и ще те подкрепяме, и бъди сигурен, че аз първа ще се наредя на опашката, за да купя албума ти в деня, в който го пуснат на пазара.“

Мама не трябваше да се нарежда на никаква опашка. Лично ѝ дадох копие от албума си в деня преди компанията да го пусне на пазара, и все пак това не я спря да отиде на другия ден до супера и да закупи всички налични копия от щанда. Всичките шестнадесет. Защото моята майка ме подкрепяше за всичко... за всичко, освен за брака.

Опирайки глава назад се фокусирах върху белия таван над мен. Обикновено след концерт бях изпълнен с адреналин, но днес не бе така заради Амбър. Не всеки ден човек планира епично предложение за брак и човекът, на който смята да предложи, не се появява.

Някой почука на вратата зад мен и аз потреперих заедно с вибрациите на дървото.

— Хей, човече! Взех ключовете за возилото ти! Искаш ли да се разкараме от тук?

Гласът принадлежеше на Зейн Фриско, един от подгрыващите изпълнители. Солист с рошава руса коса, забърсващ купищата жени, които аз подминавах, защото не бях от типа мъже, които изневеряват. Това турне беше рая на мацките и бе изстреляло кариерата му на следващото ниво.

Когато не отговорих, той снижи глас.

— Лешоядите сноват наоколо. Пресата явно е научила за плана ти. Време е да се изнасяме.

Нямаше начин да успея да изляза, без да бъда забелязан, особено ако пресата точи зъби да се добере до историята. Отне ми цялата воля, която притежавах да не се обърна и да забия юмрук в стената. Стиснах силно пръсти. Беше минало доста време откакто татуираните ми кокалчета бяха удряли каквото и да е било.

Да разбия вратата с ръка нямаше да ми е от никаква полза. Отпусайки юмрука си аз се обърнах и отворих вратата.

Фриско бе облегнал едното си рамо на вратата и едва не падна към мен, когато я отворих.

— Днес ще се измъкнеш под сцената. — Той стисна ключовете ми и ключодържателя във формата на скръстени кости се залюля във въздуха. — Охраната ти разчиства пресата. Сега ще е идеалният момент да се чупим от тук.

След няколко месеца заедно на турнето, Фриско разбираше много добре нещата. Понякога просто имаш нужда да се отдалечиш някъде, без да събираш тълпа, достатъчно голяма, че да напълни стадион.

Грабнах ключовете от ръката му и се насочихме към сцената, където ме чакаше новата ми мания. Напълно реставрираната ми Олдс 442, която беше адски сладка и ми бе доставена едва вчера. Освен че я свалих на задна от ремаркетото и след това я качих на сцената, няха друга възможност да ѝ се порадвам и да я разходя наоколо.

Щеше да е супер да се спусна на едно коляно до нея и да помоля Амбър да прекара остатъка от живота си с мен, но всички знаем как завърши това.

Пръстите ми се напрегнаха, искайки да се свържа с нея по телефона, но какъв беше смисълът? Трябваше да е още в самолета, иначе щеше досега да ми се е обадила. Щеше да ми прати съобщение да я взема от летището.

Тя не знаеше какво си намислил, затова ѝ отпусни малко кашиката, казах сам на себе си. Опитвах се да ѝ дам пространство, но търпението ми бе на изчерпване.

Понякога трябва да приемеш ударите на съдбата и защо да не го направиш, наслаждавайки се на прекрасната си Олдс 442?

В мига, в който погледа ми падна върху боядисаната в черно и червено кола, се почувствах по-добре. Кимнах с глава на Фриско към колата.

— Да вървим.

Двигателят изръмжа като страхотна кучка, каквато беше, и аз завъртях гуми и подкарах по паркинга към изхода. При приближаването ми двама от костюмираните охранители ме изгледаха неодобрително, докато във въздуха се издигаха кълба дим.

Да го духат! Те бяха моя охрана. И аз им плащах заплатите. Което значеше, че мога да правя простотии като тази и те нямат право дори да гъкнат.

— Ще позволиш ли на Туидълди и Туидълдум да ни следват тази вечер? Или ще се държим все едно имаме топки и ще се позабавляваме сами? — подигравателно попита Фриско, докато пътят ме отведе през портите и навън към отворения път.

Той все още бе прекалено нов в индустрията и можеше да се разкарва наоколо, без да го разпознаят, но аз вече няхах този лукс.

— Знаеш ли къде можем да идем, без да ни обгради някоя тълпа? Не съм в настроение тази вечер, човече.

Фриско отпусна ръка на рамката на отворения прозорец.

— Знам идеалното местенце. Но първо нека видим на какво е способна тази красавица.

ГЛАВА 2

БОУН

Половин час по-късно имаше опасност широката усмивка на лицето ми да стане перманентна. _Мамка му, страхотно е да се мотая из града с най-страхотната американска машина, която някога съм притежавал. _ Трябваше само да се скатаем в една алея, за да изпуснем ченгето, което ни следваше, и това доказва колко много бях насъбрал. Но последното нещо, от което имах нужда, бе глоба за превишена скорост, за да има за какво пресата да ме дъвче безспирно.

Фриско се хилеше като задник, когато се насочихме към долната част на Нашвил, към апартамента му. Тук някъде имаше едни от онези стари складове превърнати в апартаменти.

— На къде да карам? У вас ли ще те оставям?

Той започна да се смее.

— Мамка му, не. Това беше само за загревка, нали? Имаме нужда от малко алкохол.

Намалих, тъй като трафикът близо до Бродуей стана понатоварен. Всички тези хора, скупчени по улиците, ми напомняха как свирех за бакшиши в една дупка на Шесто авеню, преди най-последно да пробия в бизнеса. След това всичко започна да се случва бързо.

Един ден спях в колата си, а на следващия ме бутнаха в хотел, който сам не можех да си позволя, само защото един от звукозаписните експерти бе видял дъжд от банкноти, докато ме е гледал как пея.

Не че се оплаквах.

— На къде сме?

— Завий тук на ляво — той посочи към една притъмняла уличка.

Въпреки че не бях сигурен къде щеше да ме заведе, завих на където каза.

— Две пресечки по-долу.

След пет минути, пред нас се появи синьо-зелен неонов надпис.

Аквариума.

Аквариумът изглеждаше точно така както си го представяте. Сини балончета, а по средата зелено и рибки в същия цвят. Намалих и приближих към тротоара с намерението да паркирам, но Фриско ми посочи към страничната уличка.

— Завий на дясно и паркирай отзад. Така ще попречим на някой да забележи колата и да те намери тук.

— Господ да ме пази!

Завих покрай триетажната тухлена сграда и спрях до ръждив Джувелин. Фриско вече излизаше от колата и затръшваше вратата, преди да съм спрял напълно.

— Чудя се, на кого е това возило?

Фриско ме стрелна с усмивка.

— На най-сексапилната жена, която съм срещал в този град и която продължава да отбива авансите ми.

— Мамка му, сериозно ли? Тук сме, за да се сваляш с някаква мацка, която те е отрязала?

Той спря, а пръстите му се обвиха около дръжката на задната врата на сградата.

— Изглежда тепърва ще разберем.

Фриско отвори вратата и за миг се замислих дали да не зарежа задника му тук и да се прибера у дома. Щеше да му е за урок.

Светлината отвътре се процеждаше покрай вратата и от помещението се носеше дрезгавият глас на Джони Кеш.

Мамка му, защо не? Не е като да имах да правя нещо по-интересно тази вечер.

Вътрешността на бара бе като на много други, в които бях ходил. Същият аромат просмукал се в помещението от дългите години, в които е абсорбирал цигарен дим.

Помещението бе по-скоро дълго, отколкото широко. До лявата стена се простираше издраскан дървен бар, дълъг сигурно около девет метра.

Стените бяха окичени със снимки на кънтри легенди от миналия век, а най-близката до мен бе подписана със съобщение от Ронда, над острия подпис на Мерли Хагард.

Фриско започна да си проправя път към бара, където жена с невероятен деколте и буйна тъмна коса заработваше бакшишите си, сипвайки питиета на двама мъже седнали пред нея.

Сигурно е тази, която Фриско преследва. Нямаше как да споря. Мъжът имаше страхотен вкус.

Откъснах очи от нея и огледах останалите клиенти на бара. Хората тук изглеждаха така, сякаш са се върнали назад във времето, когато Мерли е пеела тук, по време на заснемането на фотографията на стената.

Фриско сигурно бе прав. Нямаше защо да се тревожа за проблеми с охраната тази вечер. Съмнявах се, че Фред и Етел дори са чували за TMZ или биха се обадили на някой, за да докладват, че тук има знаменитост.

Но само за всеки случай, бутнах надолу периферията на износената си бейзболна шапка, преди да тръгна напред по изтъркания под.

ГЛАВА 3

РИПЛИ

С рязко завъртане на китката си, прибрах бакшиша и сложих ръка на бедрото си, когато Зейн Фриско се приближи към бара с дежурната си, самоуверена усмивка. Ако днес ме попиташе дали ще изляза с него, колко щяха да станат? Пет пъти? Очевидно, беше ласкателно, но това не значеше, че отговорът ми ще е различен от последните четири пъти. Но предполагам трябваше да му дам точки, задето бе последователен.

— Не трябва ли да се боричкаш с групарките зад сцената точно сега? — повдигайки вежди, сложих чаша с Милър Лайт на салфетка пред Ърл, преди да грабна втора за жена му Пърл.

Възрастната двойка идваше в Аквариума откакто се помнех, дори преди всичко да се промени. Те бяха виждали хубавото, лошото и грозното на този бар, но ако някога реших да сваля Милър Лайт от тезгяха, бях сигурна, че някой от тях щеше да получи удар и след това да тормози всички като дух до края на дните на бара. *Без значение колко малко са те.*

Измъквайки кърпа пред себе си, избърсах бара от капките бира, опитвайки се да прогоня негативните мисли. Аквариума може да бе умираща традиция, но това не значеше, че не трябва всичко да блести от чистота.

Фриско се наведе напред, подпирайки лакти на бара, а усмивката му се превърна в такава, която със сигурност щеше да ми смъкне бикините... ако бях момиче, което поначало носи такива.

— Какво да правя с групарките, когато мога да дойда тук и да се наслаждавам на красивото ти лице?

Не му липсваше чар, но аз бях имунизирана.

Пуснах кърпата пред себе си и скръстих ръце под гърдите си, без да ме интересува, че така ги притиснах нагоре към V — образното деколте на тениската ми „Рок с опосума“ на Джордж Джоунс.

— Запиши го в песен, Фриско. Ще ти донесе повече пари, отколкото ще получиш в този бар.

Той поклати глава, но усмивката му си остана на мястото.

— Някой ден ще се съгласиш да излезеш с мен и ще те накарам да се извиниш за всички пъти, в които си ми отказвала.

Не се сдържах и отпуснах ръце, започвайки да се смея.

— Получавах точка за несекващия си ентузиазъм, но това няма да се случи. Знаеш правилото ми. И по-добри мъже са се опитвали преди теб, но никой не ме е накарал да го наруша.

Самоуверената му усмивка се изкриви.

— Това са големи простотии, Рип. Ти и правилото ти сте единственото нещо, което ме кара да искам все още да свирех из баровете и да спя по канапетата, мамка му. Само ако знаех...

Фриско ми намигна и знаех, че не приема отказа ми по-трудно, отколкото предишните пъти. Той не бе тъп и не му липсваха възможности. Вероятно като си тръгнаше от тук, щеше да се отбие в бар, чийто клиенти са под седемдесет и пет годишна възраст и щеше да забърше някое момиче, което да отведе у дома.

*А аз ще съм горе, съвсем сама **отново** и ще се грижа за бизнеса.* Това е само при положение че не се срина изтощена в мига, в който стигна до леглото, тъй като през последните два дни ми се събираха всичко на всичко пет часа сън. Прогоних моментния проблясък на тъга и лепнах усмивка на лицето си.

— Какво ще пиеш тази вечер, Фриско?

— Обичайното. И каквото той си поръча — той кимна с брадичка към мъжа, който излезе от сенките близо до задния вход.

Мамка му. Трябва да сменя тази крушка. Кога е изгоряла? В мига, в който тези мисли преминаха през ума ми, бяха заменени от проблясък на чисто женско благоговение.

Майчице.

Фриско не бе особено надарен откъм мускули, но начинът, по който широките рамене, мускулестите гърди и дебелият бицепс изпълваха черната тениска на мъжа с него, накара устата ми да пресъхне и сърцето ми да запърха, когато тръгна към нас.

Уау. Ето това_е мъж!_

Бейзболната му шапка бе нахлупена ниско, скривайки лицето му, но можех да видя тъмната набола брада по брадичката му. Погледът ми

се плъзна по татуировките на ръцете му и части от мен, които не бяха работили от доста време, се събудиха за живот с животински рев.

Погледът ми се плъзна по-ниско, оглеждайки изтърканите му дънки и супер яките черни ботуши, преди да го насоча отново към лицето му точно в мига, в който мъжът вдигна поглед и срещна моя.

Няма начин.

Зейн Фриско не може да е довел Боун Трашър, лошото момче и суперзвезда на кънтри музиката, в моя бар. Явно бях изкарала доста дни без сън. Привиждаха ми се разни работи.

Но когато тези черни мотористки ботуши го доведоха по-близо, знаех, че липсата на сън не предизвиква илюзии, ебавайки се с мозъка ми.

Боун Трашър е в Аквариума.

— Джак Даниелс и кола. Нека Джак е в повече.

Дълбокият му глас беше по-дрезгав отколкото звучеше по радиото и зърната на гърдите ми настръхнаха.

Не. Не се случва. Опасност. Евакуация.

Застинала като елен пред фаровете, стоях пред синия му поглед и едва се насилих да се завъртя към огледалната стена покрита с рафтове и бутилки алкохол.

Стисвайки очи, си поех дълбоко дъх. *Известните са добри само в едно и то е да създават неприятности.* Освен... с едно обаждане можех да напълня това място с толкова жени, че да платя наема на Аквариума поне за месец напред.

Позволих на мисълта да премине за миг през ума ми.

Вместо зяпачите да идват да видят банята, в която е убит легендарния Джил Грийн, хората щяха да пълнят бара и да купуват питиета, опитвайки се да се доближат до кънтри звездата на годината.

Косъмчетата на тила ми настръхнаха и отворих очи. В отражението погледът на Боун Трашър ми се усмихваше. Ръката ми застина, когато се пресегнах към пълна до половината бутилка с Джак.

— Вярваш ли й? — гласът му бе също толкова дрезгав, колкото и от микрофона по време на концертите му. Не че някога съм имала излишни пари, които да дам за билет на някой от огромните му шоута на стадионите.

С периферното си зрение в отражението забелязах как Фриско кима с русата си глава, но вниманието ми бе насочено към лицето зад

наболата брада и под периферията на шапката.

— Рипли е печена. Няма да каже на никой, че си бил тук. Нали така, сладурче?

Сините му очи пробиваха дупки в мен, докато се опитвах да измисля какво да кажа. Отворих уста, но от нея не излезе нито звук. Прочистих гърло и поклатих глава, преди да кажа.

— Никой няма да разбере, че си тук от моята уста.

Трашър кимна към Ърл и Пърл.

— Мога ли да ви купя тези питиета, приятели?

Ърл и Пърл не бяха никак бавни, особено ако някой им предлагаше да поеме пиенето им, така че да вкарат парите си в социалния си фонд.

Лицето на Ърл се отрази в снимката на певците издали платинени албуми.

— Купувай ги цяла нощ и имаме сделка. Мога да бъда глух, сляп и тъп. Питайте жената.

Пърл се завъртя на стола си, изненадващо грациозно за жена на нейната възраст, но по-впечатляващо бе, че боядисаните ѝ в прасковен цвят къдрици дори не помръднаха.

Една нощ, след доста голямо количество Милър Лайт, тя бе споделила част от тайните си.

— *Спрей за коса Акуа Нет. Натискаш и държиш, докато пръстите ти не могат да издържат повече... след това държиш още няколко секунди. Косата ти няма да мръдне с дни.*

Свих се вътрешно, чудейки се какво ще каже на Боун Трашър.

— Хубаво момче като теб трябва да си има момиче, което да го държи у дома, а не да скитосва по баровете. Може би, ако нямаше толкова татуировки, щеше да си намериш добро момиче. На Рипли, тук няма да ѝ е зле да излезе на среща, но тя не излиза със знаменитости. Никога, особено след като Ронда...

И... достатъчно.

Завъртях се с бутилката Джак в ръка и *случайно* бутнах чашата с Милър Лайт на Пърл, разливайки алкохола по целия бар и по сините ѝ панталони.

— О, Божке! Виж какво направи, момиче!

— Много съжалявам, г-жо Пърл. Вината е изцяло моя.

Бледите ѝ зелени очи огледаха лицето ми, без да пропускат смръщеното ми изражение.

— Е, аз никога... какво ти става, дете? Сега ще трябва да отида да се почистя. Вече не правят такъв полиестер. — Сумтейки, тя се плъзна от стола и заситни към тоалетната.

Ърл изглежда не бе засегнат нито малко. Той подаде ръка към Боун, без дори да поглежда жена си.

— Ърл Симпкинс. Това е жена ми Пърл. Ние сме редовни посетители наоколо.

Боун Трашър се здрависа с Ърл.

— Приятно ми е да се запознаем, сър. — Пускайки ръката му, той реши да се настани на два стола разстояние, а Фриско седна до него.

Никой не каза нищо за факта, че залях Пърл с бира, за да я накарам да млъкне.

Боун Трашър се наведе напред, опирайки се на бара, и ме изгледа изпод козирката на шапката си.

— Е, какво ще кажеш за един Джак с кола?

ГЛАВА 4

БОУН

Къде по дяволите ме бе довел Фриско? Това беше въпросът, който ми се въртеше в ума, докато гледах как тъмнокосата барманка сипва щедро количество Джак в чаша с лед, преди да сипе кола с pistolета за сода.

Рипли? Старицата така ли каза, че се казва барманката? Погледът на Фриско не се откъсваше от нея откакто влязохме тук и можех да видя защо.

Извивките ѝ изпълваха дънките, сякаш тя бе само цици, дупе и гъста блестяща коса. На практика пълна противоположност на Амбър. Приятелката ми беше невероятно слаба, като повечето момичета в индустрията, които бяха принудени да поддържат фигурата си, заради няколкото килограма, които прибавя камерата. Без значение какво ѝ казвах, не можех да я накарам да изяде един бургер, дори ако от това зависеше живота ѝ.

Не можех да си представя тази барманка да хруска салатата без сос или да кълца едно малко парче риба на миниатюрни квадратчета, за да хапва по едно през няколко минути. Не, тя изглеждаше от типа, който щом влезе в ресторанта ще си поръча голяма пържола и ще набоде някой с вилицата си, ако се опита да си вземе парченце.

Мистерията не беше защо Фриско идва тук, а защо тя отхвърляше авансите му.

Когато Рипли плъзна безмълвно питието пред мен, взе една чаша и погледна подозрително Фриско със сивите си очи.

— Сигурен ли си, че искаш обикновеното? Последна възможност да пробваш нещо ново — тя задържа чашата под кранчето, чакайки.

— Кой си мислиш, че съм аз? Дай ми този Бъд, сладурче.

Тя стисна дръжката на кранчето.

— Колко пъти съм ти казвала да не ме наричаш така?

В огледалото на бара забелязах как Фриско ѝ намигна.

— И все пак продължавам да те наричам така... затова кой мислиш, че е по-твърдоглав?

Тя отпусна ръка на бедрото си и го погледна.

— Когато кажа *не*, значи е *не*, Фриско. Не се правя на трудно достъпна. Не се интересувам от теб.

Той плесна ръка на гърдите си.

— Ранен съм. Почти смъртоносно. Имаш късмет, че имам здраво его иначе щеше да ми създадеш комплекси.

Рипли извъртя очи и натисна дръжката, пълнейки чашата му с бира.

От стереото звучеше Уили Нелсън и аз отпих, оценявайки голямото количество Джак, което ми беше сипала, докато се изливаше в гърлото ми. Потопих се в музиката и старомодната атмосфера, докато Фриско и Рипли си говореха. Пърл се върна от тоалетната и се настани на мястото си, започвайки да си говори със съпруга си за нещо случило се през 1967-ма година.

Позволих на всичко да се излива около мен и да прогони гадостите, които ме притискаха.

Може и да не съм се сгодил днес, но това можех да направя и по-късно. Обаче бях забил убийствен нов сингъл и бях разкарал адски якото си возило.

Единствената ми тревога бе какво се е случило с Амбър. Телефонът ми остана мълчалив в джоба и през ума ми се редуваха най-ужасни сценарии, докато не се насилих да ги избутам настрани.

Два часа по-късно, на въпроса ми бе отговорено по начин, който никога не бих могъл да предположа.

ГЛАВА 5

РИПЛИ

Задната врата се отвори с трясък, блъскайки се в стената. За нещастие, не бе нов клиент, за да запълни бройката на вечерните ми петима клиенти, които вече бяха трима, след като Ърл и Пърл си бяха заминали за дома.

Не, това беше последната ми келнерка.

Никой не може да обвини Бранди Леър, че на нея може да се разчита, или че е интелигентна, и ако не ми беше братовчедка, щях да я уволня дузина пъти.

Беше почти два часа след полунощ, затова нямах никаква скапана представа защо въобще се бе домъкнала толкова късно.

— Рип, трябва ми пари — Бранди протегна ръка напред, докато си проправяше път през изтъркания под към бара.

— *Мръсна курва* — изскърца един глас.

— По дяволите — прошепнах под нос. Естебан беше спал доста време в клетката си, затова се бях зачудила дали африканския сив папагал вече не е гушнал букета. Но не, всичко, което му трябваше, бе гласът на Бранди, за да се събуди.

— Какво, по дяволите, беше това? — Боун Трашър се обърна, поглеждайки към ъгъла на бара, от където бе дошъл гласа. Голяма лилава покривка покриваше клетката на Естебан, затова беше почти незабележим.

— Млъквай, тъпа птицо — кресна Бранди към ъгъла. Имайки предвид завалените ѝ думи и размазаната ѝ очна линия, беше очевидно, че братовчедка ми е решила днес да излезе навън, вместо да дойде и да заработи заплатата си. И все пак, бе дошла да иска пари. Искаше ми се да кажа, че това се случваше за първи път, но не бе така.

— *Мръсна курва* — провикна се отново Естебан.

В речника си папагала имаше осемдесет и две думи и нито една от тях не бе подходяща за възпитана компания. По някаква причина,

когато преди петнадесет години в Аквариума дойде някаква странна знаменитост, в антуража му присъстваше и Естебан. Когато си тръгна, вместо да го вземе със себе си, той подари папагала на майка ми, която бе очарована от птицата. Татко беше бесен, но мама го убеди, че Естебан е страхотно допълнение към атмосферата на мястото.

И от тогава той беше тук.

Въпреки шокиращия му речник, нямаше как да не го обичам. Имам предвид... как да не обичаш животно, което пуска Ч-бомбата няколко дузини пъти на ден?

Но за доброто на бизнеса обикновено го държах закрит вечер, за да не психява клиентите. Веднъж опитах да го кача горе в апартамента, но той крещя два дни подред, без да спира и се принудих да го върна долу. Естебан се смяташе за нещо като куче пазач и дори знаеше как да лае, което според мен беше адски впечатляващо.

Не знаех колко е стар, но към момента вярвах, че ще надживее и мен, и бара.

— Това папагал ли е? — Боун Трашър се изправи на крака и прекоси бара, преди да успее да го спра.

Фриско не беше от никаква помощ. Той пийваше от бирата си и си скъсваше задника от смях. Беше се опитал да спори с Естебан първия ден, в който дойде в бара, но се отказа, когато папагалът му бе заявил „Звучиш като лайно“.

Погледна Фриско, но той продължи просто да се хили.

— Моля те, просто... — започнах да казвам, просто да остави Естебан на мира, но Бранди се залюля на токчетата.

— О, Боже мой. Халюцинирам ли или това е Боун Трашър?

Трашър се закова на няколко крачки от клетката на Естебан и завъртя глава към Бранди, точно когато тя извади телефона си и започна да снима.

Мисля, че е безопасно да кажа, че той никога повече нямаше да се върне тук. Не че го исках. Без значение колко добре му стоеше тениската.

За последните два часа, проведох най-внимателното изучаване на мъж в живота си и макар лицето му да бе изопнато от напрежение и раздразнение, той нито за минута не се бе държал нелюбезно.

Той прекоси бързо пространството между него и Бранди, за по-малко от секунда, и взе телефона ѝ, а пръстите му полетяха по екрана.

Предполагах, че изтриваше снимките.

— Не мога ли поне една проклетата нощ да имам уединение? — излая той и ми хвърли обвинителен поглед, сякаш съм го предала.

Бранди вдигна и двете си ръце във въздуха, преди да заговори задъхано.

— Бебчо, съжалявам. Нямах предвид нищо лошо. Защо не дойдеш с мен и ще направя така, че да ти олекне и да се почувстваш добре, какво ще кажеш? Няма нужда никога повече да мислиш за онази изневеряваща уличница.

Атмосферата в бара запука от яростта на Боун, когато той насочи погледа си към Бранди.

— За какво говориш, по дяволите? — Въпросът дойде като ръмжене през стиснатите му зъби, а гърдите му започнаха да се надигат и спускат мощно.

Боун Трашър не бе дребен мъж. Предполагах, че бе около метър и осемдесет и пет висок и тежеше поне стотина килограма, а щом изпълнеше рамене изглеждаше сякаш щеше да излее Божия гняв върху братовчедка ми, която не си държеше езика зад зъбите.

За какво, по дяволите, говореше тя? Започнах да ровя в ума си, опитвайки се да се сетя клюките, които обикновено избягвах, но не ми идваше нищо на ум.

Трашър имаше гадже... кльощава блондинка, чийто песни бяха по-скоро поп, отколкото кънтри. *Как ѝ беше името?*

Руби? Джейд? Някакъв вид камък май.

Когато Бранди остана мълчалива и изумена, Трашър повтори въпроса си, този път заплашително.

— За какво говориш, по дяволите?

Бранди зяпна срещу него, слагайки ръка на напращялата си гърд.

— Няма. Начин. Дори не си чул, нали?

Фриско скочи от стола си, защото вероятно видя това, което виждах и аз, а именно, Боун Трашър, който беше на две секунди от това да избухне.

— Хей, Бранди. Най-добре е да внимаваш какво говориш за момичето на Боун.

Бранди, която никога не се е славила с особено висока интелигентност, се закашля и захлапа едновременно.

— Е, мамка му определено вече не е момичето на Боун. Амбър Флийт се омъжи за някакъв милиардер, холивудски продуцент, тази вечер във Вегас и го обяви пред TMZ, което значи, пред целия свят, че ще стане най-голямата звезда на планетата.

— *Мръсна курва* — изкрещя Естебан и стаята потъна в мълчание.

ГЛАВА 6

БОУН

Никога през живота си не бях удрял жена, но сега ми отне цялото самообладание да се сдържа и да напъхам тези думи обратно между пожълтелите от цигарите зъби на тази кучка.

— За какво говориш, мамка му? — Гняв се излъчваше от цялото ми тяло. Ако беше умна, щеше да отстъпи назад.

Барманката явно осъзна, че съм на ръба, защото заобиколи бара и хвана ръката на кльощавата кучка, завличайки я на няколко крачки от мен.

Кучката се изкиска.

— Това е безценно. О, Боже, ще ми се да имах камера. Щях да направя милиони.

— Бранди, млъквай. Качвай се горе.

— *Мръсна курва.*

— Млъквай, тъпа птицо! — Кучката отскубна ръката си от тази на Рипли. — Не ми казвай какво да правя. Дойдох тук просто за пари, защото не съм приключила с партитата за вечерта. Но, ако само ми върнеш телефона, ще докарам тук всички папараци и ще взема куп пари.

За отчаяните, търсеци пари жени в речника ми имаше само една дума... паразити. Отворих ръка и телефонът ѝ падна на пода.

— Какъв, по дяволите, ти е проблемът? — кресна тя.

Когато вдигнах крак и стоварих тока на ботуша си върху екрана, викът ѝ се превърна във вой на банши.

— Задник! — тя вдигна ръка с намерение да ме удари, но аз я хванах.

— Колко? — изляях думите, стисвайки зъби.

— Какво?

— Колко искаш, за да си държиш шибаната уста затворена и да не казваш, че си ме виждала тук? В противен случай, ще се обадя на

охраната си и те ще се погрижат да не кажеш нито една проклета дума.

Цветът се оттече от лицето ѝ, преди тя да присвие очи към мен пресметливо.

— Хиляда.

Пуснах ръката ѝ, все едно бе покрита с гниещи рани и посегнах да измъкна портфейла от джоба си. Когато го отворих разтворената ѝ ръка вече бе протегната към мен.

Изброявайки парите, аз ги пуснах в дланта ѝ и я погледнах с твърд поглед.

— Гледай да се отметнеш или ти обещавам, че ще те намеря и ще съжаляваш.

Костеливите ѝ пръсти стиснаха банкнотите в юмрук.

— Приятно е да се прави бизнес с теб, Боун.

— Разкарай се от погледа ми.

Без да поглежда или да каже нещо на Рипли, Бранди изхвърча от бара, затръшвайки вратата зад себе си.

— *Мръсна курва* — изкрещя птицата след нея, но дори това не можа да проникне през гнева, който ме изпълваше. Върнах се на бара и измъкнах собствения си телефон от джоба си.

Плъзнах пръст по екрана, гледайки известията си. СМС-и. Конферентни разговори. Съобщения. Затворих всичко и отворих един от клюкарските сайтове. Само един поглед бе нужен, за да разбере, че Бранди бе казвала истина.

АМБЪР ФЛИЙТ СЕ ОМЪЖИ ЗА ХОЛИВУДСКИ ПРОДУЦЕНТ НА ИЗЕНАДВАЩА ЦЕРЕМОНИЯ ВЪВ ВЕГАС.

Захвърлих телефона си към стената с такава сила, че се разби в снимката с лицето на Ханк Уилямс, заглушавайки лъжите на Кени Чейси, който пееше от стереото, че без риза и без обувки, няма проблеми.

Мамка му, защо си го направила, Амбър?

ГЛАВА 7

РИПЛИ

Бутилката с Джак бе празна и Фриско се изтласка от бара, изправяйки се. Беше прекарал последния час на телефона, говорейки с хора за ситуацията, докато Боун Трашър седеше мълчалив на бара, изсипвайки алкохол в гърлото си.

Утре мъжът щеше да е доста наранен и то не само гордостта му. Прекарах достатъчно години зад бара, за да разпозная тежкия махмурлук.

— Свърши ли, човече?

Моя работа бе да преценя колко се е отцепил някой, преди да го отпратя от бара си и заваляните думи на Фриско, както и странните му движения ми казаха, че и той е пиян.

— Искате ли да ви повикам две таксита?

Боун най-после проговори.

— Имам кола — той измъкна ключовете от джоба си и нещо полетя, падайки на пода.

Зрението ми бе далеч от идеалното, но нямаше как да не забележа, че диаманта с размер на метеор върху сребърна халка беше годежен пръстен.

О, мили Боже, щял е да предложи на приятелката си?

Въпросът се стовари върху мен, докато Боун продължаваше да пие.

Сега вече разбирам, защо той бе така разярен в началото и след това защо се умълча. Позволих на вероятностите да преминат няколко пъти през ума ми.

Уау. Това не е ли като ритник в топките? Планираш да предложиш, мъкнеш със себе си камък, достатъчно голям, че да се ползва като котва на лодка, а приятелката ти се *омъжва* за друг.

И именно заради това, избягвах знаменитостите на всяка цена. Техният живот не бе нормален, а аз няхах желание да имам нищо

общо с лудостта, която ги преследваше като хрътка.

Боун стана и взе пръстена от пода, но вместо да го пъкне обратно в джоба си се върна до бара и го плесна върху дървената повърхност.

Примигнах, надявайки се да не се издраска. И все пак, какво ме интересуваше.

— Ето. Мисля, че е повече от достатъчен да покрие сметката за тази вечер. — Той махна към столовете, на които бяха седели Ърл и Пърл. — Както и тяхната.

Стисвайки ключовете си в ръка, той каза на Фриско.

— Да се махаме, преди циркът да се е появил.

Докато вниманието му бе отвлечено, аз свих ключовете от пръстите му и той завъртя рязко глава, за да ме погледне.

— Какво, по дяволите? Върни ми ги.

Поклатих глава.

— Не мога. Законът за съдържателите на барове. Ако отпращиш от тук с колата си и се претрепеш, ще ме съдят, защото съм ти сервирала достатъчно алкохол, че да се напиеш. Затова ще ти се наложи да си хванеш такси или да повикаш някой да те извози.

Боун се наведе през бара към мен, но аз бях трезва, което значеше, че съм по-бърза от него и имам по-добър контрол над тялото си.

— Ще ги заключа и ще се убедя, че ще можеш да си ги вземеш утре, когато си трезвен.

— Стига бе, Рип. Ще се оправим.

Хвърлих ядосан поглед към Фриско.

— Няма начин. Обадете се за такси или повикайте някой да ви вземе. Няма начин да ви позволя да се държите като тъпанари и това да рефлектира върху мен. Явно е трябвало да изберете друг бар, момчета.

Боун измърмори нещо под нос, но успях да чуя какво е.

— *Плиткоумник* — кресна Естебан, с което нищо не помогна на сегашната ситуация и не допринесе за разговора ни.

Фриско се засмя на думите на птицата, а Боун стрелна убийствения си поглед към клетката. Зейн опита да потисне смеха си, но се провали.

Кънтри суперзвездата най-после погледна към мен, наистина ме погледна. Сините му очи блестяха от гняв и болка и сякаш се забиваха в мен. Задържах дъха си, чакайки го да заговори.

Въпросът му ме свари неподготвена.

— Ти би ли се омъжила за някой, ако се срещаш с друг? Защото тя не е първата, която прави подобно нещо.

Отговорът ми прозвуча възможно най-тъпо, но бе самата истина.

— Първо трябва да се срещам с някой.

Боун издаде звук, който би трябвало да наподобява смях, но бе по-скоро сумтене.

— По-умна си от всички останали — той се обърна към Фриско.

— Обади се да ни уредиш транспорт. Приключих. Мамка му приключих с всичко.

— Заемам се, човече — каза Фриско, най-после овладял смеха си и вдигна телефона си.

Боун срещна отново погледа ми.

— Ако нещо се случи на колата отвън, този бар ще е мой. Ясно?

Плъзнах пръсти по скръстените кости на ключодържателя и ги стиснах в длан, преди да се пресегна надолу и да измъкна бейзболна бухалка изпод бара.

— Заплаши ме още веднъж и ще ти разбия лицето.

— Казах ти, че е огън момиче — каза Фриско на Боун, а аз извъртях очи.

Десет минути по-късно задната врата се затвори зад Зейн Фриско и Боун Трашър, когато излязоха, за да се срещнат с превоза си, оставяйки пръстена на бара.

Още едно напомняне защо най-умното нещо, което съм правила, е да избягвам знаменитостите. Сега, къде да скрия проклетия пръстен, така че Бранди да не го намери и продаде?

ГЛАВА 8

БОУН

Претърколих се, докато главата ми туптеше, сякаш някой налагаше черепа ми с чук, стомахът ми се преобръщаше, а устата ми бе по-суха от африканската пустиня, на която се приземихме по време на последното ми турне извън Щатите.

Какво, по дяволите, се случи миналата нощ?

Последният път, когато се събудих в легло, което не познавам, се заклек никога повече да не го правя. Завъртях глава настрани, надявайки се, че няма да намеря на възглавницата до мен глава, която не е на Амбър.

Взех си своя дял от свалки за една нощ, като повечето мъже, които правят големите пари и започват да се клатят с всички жени, които буквално скачат на члена им, само защото са излезли на сцената да пеят. Но вече не. Имах си жена и бях верен. Никакви забежки, никакви щом тя не знае, значи не се е случило. Не изневерявах, защото не бях такъв тип мъж.

Малки парченца и спомени от миналата нощ започнаха да се връщат в ума ми, нареждайки се с ужасна бързина.

Папагал.

Прелестна брюнетка.

Амбър се е омъжила във Вегас.

Скочих върху леглото, сядайки, а главата ми затуптя по-силно, все едно в нея са разбили ваза, а стомахът ми се преобръщаше при всяко движение.

Амбър се е омъжила във Вегас.

Не. Това не може да се е случило наистина. Пих прекалено много и мозъкът ми се ебаваше с мен. Погледнах към шкафчето до леглото, но телефонът ми не беше там. Пъхнах ръка в джоба на джинсите, с които все още бях облечен, но нямаше нищо.

През ума ми премина спомена за лицето на Ханк Уилямс и това как телефонът ми се разбива в него.

Мамка му, това значи, че наистина се е случило.

Амбър Флийт, приятелката ми, сега е съпруга на друг мъж.

Не беше лош сън или кофти майтап. Това е кралското ми преобаване.

Претърколих се до ръба и краката ми докоснаха пода, търсейки опора, преди да се изправя. Няма значение колко запоя си имал. Всеки от тях беше скапан.

От другата страна на вратата, на това, което сега си спомних, че е апартаментът на Зейн Фриско, чух тихи, гневни гласове. Отворих и погледнах към дългата тухлена стена. Фриско беше на телефона, спорейки с някой.

— Няма начин. Никой не знае, че той е тук. Ако ги изпратиш, пресата ще се лепне за задниците им и ще ни преследват до дупка.

Когато излязох, пантите изскърцаха зад мен и Фриско вдигна поглед.

— Кой е? — попитах аз.

— Той е буден, Ник, искаш ли да говориш с него? Защото няма да си играя на предай съобщението с вас двамата.

Ник Гейнс, агентът ми. Някой трябваше да му е казал, че снощи съм останал в дома на Фриско.

Протегнах ръка към телефона и Фриско ми го подаде с извинителен поглед.

— Съжалявам, човече. Пресата гризе историята цял ден.

— Както и очаквах. Вината не е твоя.

Беше на Амбър. Въпреки че никой от нас не изрече думите на глас бях сигурен, че и двамата ги мислихме.

Вдигнах телефона към ухото си.

— Трашър на телефона.

— Не можа ли да избереш старлетка с по-големи цици и по-малки амбиции?

— Мери си приказките, Ник. Не ме е грижа какво е направила, няма да говориш така за Амбър.

Той звучеше шокиран, когато отговори.

— Наистина ли ще защитаваш тази кучка след всичко, което направи?

— Не. И все пак няма да позволя да говориш така за нея. Искаш да се ядосваш заради стореното от нея? Нареди се на опашката. Аз съм мъжът, чиято приятелка не си направи труда да ми каже, че ще забегне да се омъжи за друг, в деня, в който смятах да ѝ предложа.

Ник въздъхна дълбоко.

— Пресата се скъсва да обсъжда случилото се. Тръбят навсякъде, че ти си зарязаният младоженец, а тя е въртиопашката, която не може да си държи краката затворени... техни думи, не мои. Поне получаваш симпатиите на своя страна. Тя току-що целуна за сбогом кариерата си в кънтри музиката. Никой няма дори да я приближи след това. Носи се слух, че звукозаписната ѝ компания от снощи рови в договора ѝ, за да видят дали ще могат да я отрежат още сега.

Симпатия? Мамка му, не исках ничия симпатия. Всичко, което исках, бе жена, която да може да живее живота, който водя и да иска да имаме семейство. Само парченце от нещо *нормално*. Каквото имаха приятелите ми. Каквото имаше брат ми.

А получих *това*.

Ако бях приел стипендията в Държавния университет, за да играя бейзбол, вече щях да имам жена и три деца. Вместо това, аз преследвах мечтата си и сега се оказах тъпанара, който Амбър Флийт заряза.

— Какъв е планът, Ник? Знам, че вече имаш такъв.

Агентът ми се разсмя.

— Точно за това ми плащаш. Ще яхнеш тази вълна и ще извлечеш максимума от нея.

Отворих уста да кажа *няма начин, мамка му*, но той продължи.

— Знам, че не искаш никой да те съжалява и предпочиташ да счупиш нечий череп, но виж как стоят нещата... ще направиш изявление. Класическо, спокойно изявление, желайки всичко хубаво на Амбър с новата ѝ връзка, и след това ще отстъпиш и ще продължиш да правиш това, което умееш най-добре... да изливаш всичко в музиката си. Пресата ще продължи да цеди историята и съм сигурен, че Амбър няма да е достатъчно умна, че да си държи устата затворена, но докато завършиш следващия си албум хората ще са предъвкали всичко. Те искат да видят тази страна на музиката ти, а ти ще имаш още един платинен албум в ръцете си.

Оставих думите и предвижданията му да се излеят върху мен, без да казвам нищо.

Разбира се, за Ник, парите бяха най-важни. Фактът, че гордостта ми понесе сериозни щети, не го интересуваше.

Чакай, защо не казах, че сърцето ми понесе сериозни щети? Това бе адски добър въпрос, но нямах време да му отговоря точно сега.

— Какво ще кажеш, Боун? Имаме ли план? Ще напиша изявлението, ще го пуснем в пресата, а ти ще поседиш далеч от очите на пресата зад стените на къщата си, ще видиш как да се справиш с тези простотии, ще покараш малко мотор и ще напишеш албума, който ще те направи звезда до края на дните ти.

Прехвърлих предложението му през ума си. Пускане на изявление в пресата, това не съм аз.

— Искам пресконференция. Сам ще говоря.

— Боун, това не е добра идея. Ако изпуснеш темперамента си...

— Свикай я, Ник. Ти работиш за мен. Затова свърши си работата и свикай проклетата пресконференция.

С дълга въздишка, той замълча за няколко секунди.

— Това може да рикошира и да прецака целия план, който съставих.

— И ако си мислиш, че съм от типа мъже, които се крият зад портите и просто *пускат някакво проклето изявление*, значи все още не ме познаваш.

— Добре. Кога?

— Днес. Този следобед. Четири часа.

— Къде?

— Това е твоя работа.

— Добре, добре. Ще се заема. Според пресата точно сега Амбър е безследно изчезнала, което ще работи в наша полза... или поне така мисля.

Единственият ми отговор бе да затворя телефона.

Не исках да чувам името й.

Не исках да изричам името й.

Как, по дяволите, се случи това? Тази сутрин трябваше да се събудя до жената, която ще стане моя съпруга и която ще роди децата ми, но сега тя щеше да направи това с друг мъж.

Дори не можех да осъзная колко сбъркано е всичко това. За пръв път от много дълго време, пръстите ми не сърбяха от желание да хвана химикал и да запиша нова идея за песен.

Вместо това, в мен нямаше *нищо*.

Бях празен.

Потърках носа си и Фриско взе телефона от ръката ми.

— Наистина ли мислиш, че една пресконференция е добра идея?

— Какъв избор имам? Трябва да изляза и да го направя, а нямам намерение да пускам някакво пикливо изявление пред пресата.

— Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с въпросите?

Наведох глава и срещнах погледа му.

— Не съм казал нищо за отговаряне на въпросите им. Ще кажа каквото имам за казване и ще си тръгна.

Изражението на Фриско казваше това, което устата му не смееше. *Господ да ти е на помощ, надявам се да си прав.*

Попипах джоба на дънките си, но не открих ключовете си.

— Моля те, кажи ми, че моята 442 е някъде на безопасно място.

В мига, в който изрекох думите, се сетих за мигащата неонена табела и проклетия бар.

Къде беше това? Опитах се да си припомня мястото.

Аквариума.

Зейн приближи към кухненската част на апартамента си.

— Нека хапнем малко бекон с яйца и ще те закарам да си прибереш колата от Рипли.

Рипли.

Прелестната брюнетка.

Която заплаши да ми размаже физиономията с бухалка.

Супер. Това беше просто страхотно.

ГЛАВА 9

БОУН

Фриско спря между Джувелина и моята 442, зад леко порутената тухлена сграда. На дневна светлина това място изглеждаше така, сякаш е на няколко години от това да бъде унищожено за благото на народа, но всичко, което ме интересуваше точно сега, бе, че колата ми изглеждаше идеално недокосната.

Ако не бях толкова пиян и не бях припаднал снощи, нямаше в никакъв случай да я оставя в този квартал. Мамка му, никакъв начин.

Не ми дремеше, че е застрахована, защото не беше от типа коли, които можеш да замениш. Тя беше специално реставрирана от Логан Брантли, от Голд Хейвън, Кентъки, за да пасне на моята представа за идеалната мощна американска кола.

Белещата се боя на Джувелина до нас ми напомни как изглеждаше моята Олдс, когато я закарах в сервиза за реставрация.

Преди да слезем, телефонът на Фриско започна да звъни отново, за шести път откакто тръгнахме от дома му.

— Кълна се, ако още някой звънне да те търси ще разбия телефона си точно както ти разби своя.

— Този следобед ще си взема нов телефон и ще можеш да наричаш към мен всеки, който те притеснява. Съжалявам за това, човече. И благодаря за всичко от тази сутрин. Обграден съм от задници, които няма и да се изпикаят върху мен, ако горя, затова беше приятна промяна.

Фриско ми кимна.

— Ти промени живота ми, когато ме покани да участвам в турнето ти, но това не е всичко. Не се отнасяш с мен като с боклук. А като с приятел. Затова винаги ще ти пазя гърба, братко.

Протегнах ръка.

— Оценявам го. И това няма да е последното ни турне. Може да се отбиваш у дома по всяко време. Тази вечер ще ме намериш да горя

разни работи в камината, докато се чудя как всичко се обърка толкова много.

— Звучи като план.

Посегнах към дръжката, но спрях, насочил мисли към жената, за която се надявах, че ще е вътре с ключовете ми.

— Каква е работата с тази мацка? Ще бъде ли проблем?

Погледа на Фриско се насочи към сградата пред нас.

— Рипли ли?

— Да. Тъмнокосата от миналата вечер.

— Тя е печена. Няма да ми позволи да я изведа на среща дори ако от това зависи живота ми, само заради правилото ѝ.

Той направи във въздуха кавички с пръсти, изричайки *правилото*, и аз си спомних смътно, че тя бе споменала нещо за това миналата вечер.

— И какво е това правило? Повечето групарки нямат търпение да скочат на някой известен член.

Фриско се засмя високо.

— Рип е толкова далеч от групарка, колкото мога да си представя. Опитвам се от няколко месеца и все удрям на камък. Може би, ако я бях срещнал, преди да подпиша със звукозаписната компания, щеше да ми даде шанс. Не знам. На този етап съм почти напълно сигурен, че съм в зоната на приятелите.

— Ауч — присвих се аз престорено.

— Докато печелиш едни, губиш други.

— Или момичето ти се омъжва за непознат във Вегас и го научаваш от някакъв боклук в бар. — Въпреки че се опитвах да се пошегувам, думите излязоха по-яръстни отколкото възнамерявах.

Фриско ме погледна спокойно.

— Ти печелиш по този параграф.

— Така си е.

Фриско ме изчака да стигна до вратата и да я отворя, преди да обърне джипа си и да отпраши с мръсна газ. От вътре се разнесе звук и една тъмнокоса глава се показва иззад бара.

— Затворено е — дрезгавия женствен глас извика, преди тя да се обърне към мен, притиснала някакви кутии към гърдите си.

На заглушената светлина, тя изглеждаше точно така, както си я спомнях... не че в момента за мен имаше някаква разлика дали е така

или не.

— Не съм тук да пия. Идвам да си взема ключовете и си тръгвам.

Когато тя се намръщи пристъпих напред под светлината. По лицето ѝ премина изражение, показвайки, че ме е познала, щом напълно излязох от сенките. Тя опря кутиите на ханша си.

— Много лошо. Надявах се, че ще забравиш и ще оставиш онази прелестна мощна красавица навън достатъчно дълго, че да я сметна за изоставена.

— Никакъв шанс.

Тя остави кутиите на бара, преди да се приближи към мен.

— Жалко.

— Ключовете в теб ли са?

— Прибрах ги в сейфа, само за всеки случай, ако на Бранди ѝ скимне да се върне и опита да я вземе. Сега ще ги донеса.

Бранди... боклука, който ме нокаутира вчера.

Рипли се обърна към вратата зад бара, когато попитах.

— Тя ще създава ли проблеми?

Тя спря, хвърляйки поглед към мен със замислено изражение.

— Бранди не знае как да прави нищо, освен да създава проблеми. Истината е, че не знам какво може да направи. Мога да я контролирам, толкова, колкото мога да контролирам времето навън.

Настроението ми се помрачи още повече от отговора ѝ.

— Надявай се да не го прави, защото обещавам, че ще има последици.

Стойката ѝ се стегна, пръстите ѝ стиснаха по-силно дръжката на вратата към офиса, в който предполагаш бе сейфа ѝ.

— Заплашваш ли ме? — въпросът ѝ бе изпълнен с предизвикателство.

— Само ти казвам истината. Тя трябва да забрави, че миналата нощ се е случила и всичко ще е наред.

Сивите очи на Рипли проблеснаха буреносно, когато ги присви към мен.

— Ако искаш да се убедиш, че Бранди ще забрави, то тогава най-добре си уреждай сметките с нея. Нямам нищо общо с всичко това. И още повече, нямаш никакво право да идваш в моя бар и да започнеш да хвърляш заплахи, все едно притежаваш това място — тя пусна дръжката и скръсти ръце на гърдите си. — И ако това е бил планът ти

от самото начало, първо трябваше да изчакаш да си вземеш ключовете за колата, тъй като току-що се случи така, че забравих комбинацията на сейфа.

О, мамка му, не би посмяла.

Отворих уста да изсипя още една заплаха, но тя ме изпревари.

— Предполагам, че ще трябва да се обадиш на ключар или на влекач, за да си прибереш колата. И да не дава Господ да те познаят и да те изтропат на пресата. Задникът ти ще е осветен от камери и обграден от куп репортери, преди да успееш да кажеш „*Извинявай, Рипли, задето се държаш като тъпанар*“.

Темпераментът ми, вече разтегнат до лимита си от последните дванадесет часа, бе на път да скъса веригите, с които го задържах.

— Имаш две минути да ми донесеш ключовете, оставяйки ги на този бар, или ще напълня това място с ченгета.

Палава усмивка изви устните ѝ.

— И от кой телефон ще им се обадиш? Защото твоя загуби снощи битката с лицето на Ханк Уилямс и тази сутрин пометох парчетата.

ГЛАВА 10

РИПЛИ

Всичките са еднакви. Всяка известна личност, която бе срещала, притежаваше някаква част в себе си, която ги караше да мислят, че няма нужда да са учтиви.

Изпод бейзболната му шапка, този път обърната с козирката назад, вената на челото на Боун Трашър пулсираше от гняв. Точно сега той искаше да ме удуши. Познавах признаците.

Но познайте какво? И аз не бях особено приятно настроена към него. Никой не може да идва в дома ми и да ме заплашва, особено след като се обадох да се уверя, че пътната полиция няма да вдигне колата му, след като бе паркирана в зоната за разтоварване навън, и на всичкото отгоре заключих ключовете, за да не се случи нещо с безценното му бижу навън. Освен това да не споменавам факта, че едва успях да се наспя, имайки предвид, че подскачах при всеки шум и тичах до прозореца на банята, поне дузина пъти, за да се уверя, че колата е добре.

Не ме бе грижа дали той знае всичките тези детайли или не, защото бяха без значение. Но Боун Трашър нямаше да идва тук и да се държи с мен като задник.

Стоях и чаках експлозията, когато той затвори очи и стисна силно юмруци, преди да разпери татуираните пръсти на ръцете си.

Когато клепачите му се вдигнаха, блестящите му сини очи се впиха в мен.

— Някога животът ти да е бил напълно разрушен от медиите и изложен на публичността сякаш уединението ти няма никакво значение?

При въпроса му сърцето в гърдите ми се сви, а устата ми пресъхна. *Той нямаше абсолютно никаква представа.*

Отворих вратата на офиса и я затръшнах след себе си, затваряйки очи и облягайки се на бюрото, за да си поема дъх.

По-добре от всеки друг знаех какво е животът ти да бъде напълно разрушен от медиите и изложен на показ сякаш уединението ти няма никакво значение. Освен това знаех, че не ги е грижа за косвените щети, които нанасят, докато се опитват да се доберат до поредната история.

Но нямаше да се съревновавам с Боун Трашър по този въпрос. Сега просто исках той и проклетата му кола да се разкарат от живота ми, преди цялата скапана преса да се намеси отново в него.

Отпуснах се на колене пред сейфа и завъртях барабана, обърквайки на два пъти комбинацията.

Рожденият ден на майка ми. Иронично, това бе и денят, в който бе убита.

Текстът на песента на Брад Пейсли „Знаменитост“, подигравателно и толкова не на място изпълни ума ми.

Боун Трашър можеше и да бе изгубил плиткоумната си приятелка, заради някой който можеше да ѝ помогне да спечели повече пари, но поне не бе видял тялото на майка си лежащо в локва кръв в банята на мястото, където му се налага да работи всеки божи ден.

На третия опит улчих правилната комбинация и измъкнах ключовете с треперещи пръсти. Вдигнах се на несигурните си крака, отворих вратата и излязох... блъскайки се директно в широките му мускулести гърди.

Първият ми инстинкт бе да отскоча назад, все едно се бях блъснала, без да искам в тухлена стена.

Боун измъкна ключовете от ръцете ми, преди да успея да се окопитя.

— Мерси — каза той, обвивайки пръсти около ключодържателя със скръстени кости.

— Няма защо — думите излязоха от гърлото ми през стиснатите ми зъби.

— Не дойдох тук да те ядосвам, Рипли, но изглежда вече го направих, затова искам да изясним нещо. — Погледът му ме прикова на място. — Ако чуя репортаж или клюки за това, че съм бил тук, ще ме видиш отново и тогава няма да бъде толкова приятно.

— Можеш да вземеш заплахите си и да си ги завреш в задника, Трашър. Не се страхувам от теб.

Той направи крачка назад, без да откъсва поглед от моя.

— Това ти е първата грешка. Да се надяваме, че ще е единствената.

Показах му среден пръст и с двете си ръце, а задникът имаше наглостта да ми се присмее, докато излизаше.

След миг вече го нямаше, а аз останах сама в празния бар само със спомените, които ме преследваха.

От ъгъла долетя глас.

— *Заври си ги в задника.*

Поправка... спомените, Естебан, и... по дяволите... проклетия пръстен.

ГЛАВА 11

БОУН

Смачках хартията в ръката си и я метнах на пода до катедрата. Пред мен бяха насочени камери и проблясваха светкавици на фотоапарати.

— Познавате ме. Не съм от типа, който ще прочете някакво лигаво изявление написано от пиара ми, вместо да ви кажа точно как стоят нещата.

От тълпата репортери се разнесе лек смях, а пиарката ми покри лицето си с ръка.

— Не съм фен на дългите изявления, затова ще бъда кратък. Понякога нещата не потръгват и не се получават като по план. Това е животът. Това, което правим, когато нещата не се развиват по нашето желание, калява характера ни. Няма да овъргаям името на Амбър в калта, затова, ако някой от вас е дошъл да чуе подобно нещо, може направо да се разкара от тук. Но ще ви кажа едно... само защото тя е избрала някой друг, това не го прави по-добър мъж. Искате ли да разберете какво изпитвам? Купете си новият ми албум.

Отстъпих назад и излязох от стаята, без да дам шанс на тълпата да започне да ми задава въпроси.

Щом се озовах в коридора, Чарити, пиарката ми пристъпи пред репортерите и обяви, че пресконференцията е приключила. След миг бях последван от тежките стъпки на Ник и тракането на токчетата на Чарити.

— Да не се опитваше да ми докараш инфаркт, като реши да не четеш изявлението, което ти написах? — гласът на Чарити бе по-писклив от обикновено, което по принцип значеше, че всеки момент ще изперка.

Погледнах назад към нея, повдигайки вежди.

— Сериозно ли? Нима наистина си очаквала да прочета това жалко изявление? Срещата си ме и преди, нали?

Ник махна към вратата на един празен офис и едва бяхме влезли в него, когато журналистите се изсипаха в коридора. Щом затвори вратата той скръсти ръце на гърдите си.

— Мисля, че той го закова. Ще умират да се докопат до следващия ти албум, което значи, че Боун може да подсуши сълзите си по Амбър в хубава тлъста пачка мангизи.

Отново Ник винаги мислеше само за парите. Поне можех да разчитам, че едно нещо не се е променило.

Но колкото до следващия албум... по дяволите, казах им, че там ще научат какво изпитвам, но истината е, че не изпитвах абсолютно нищо. Бях напълно празен. Лишен от емоции. Може би е някакъв защитен механизъм, но точно сега не се чувствах като креативен звяр. В момента имах само накърнената си гордост и съжаленията си.

Новият ми телефон извибрира в джоба ми и аз го извадих. *Мама*. Сигурно е гледала новините. Ник и Чарити обсъждаха нещо, затова отстъпих настрани и отговорих.

— Хей, мамо. Как си?

— Гледах пресконференцията ти. Миличък, много съжалявам, че ти се налага да минаваш през това, но се справи като шампион.

— Казах само това, което трябваше да се каже.

— Знам... и съм сигурна, че не искаш да чуеш това, но мисля, че случилото се е начинът на Господ да се подсигури да не направиш грешка, за която ще съжаляваш до края на живота си.

Позволих на думите ѝ да попият за миг в ума ми, преди да отговоря.

— И точно кога реши, че да се ожения за Амбър ще е грешка? — Родителите ми бяха резервирани щом им казах за плана си, но никой от тях не пристъпи напред и не каза, че това е лоша идея. Сега като се замисля, може би трябваше да обърна повече внимание на реакцията им.

— Не казвам, че е грешка. Тя беше приятно момиче, но...

— Какво, мамо? Просто ми кажи.

— Просто му кажи, жено. Трябваше да го направиш по-рано.

От другата страна на линията се чу гласа на баща ми и аз си го представих как стои в кухнята до майка ми, докато тя ми се обажда.

Тя остана смълчана за миг, преди да пусне бомбата.

— Амбър даде ясно да се разбере, че не иска да има деца последния път, когато я доведе у дома.

Признанието ме прободеше като нож в гърдите, защото да имам деца бе адски важно за мен. Мислех, че когато говорихме последно за това, Амбър бе на същото мнение като мен, че искаме да създадем семейство, докато сме все още млади, за да се насладим на всички пакости, които ще правят децата. *Исусе Христе*. Колко от това, което ми е казвала е било лъжа?

Прочистих гърлото си.

— Наистина ли е казала това?

— Съжалявам, Боун. Надявах се вие двамата да се справите с това, щом възнамеряваш да ѝ поискаш ръката, но тя започна да говори за това как искала да започне да играе в киното и че не може да си разваля фигурата с деца.

Стиснах зъби, когато ножът в гърдите ми се завъртя.

— Трябва да тръгвам, мамо.

— Боун...

— Ще ти се обадя по-късно. Обичам ви — затворих, преди да дочакам нейните думи за довиждане.

Мамка му, такъв тъпак бях.

След като пяхна телефона обратно в джоба си, се върнах при Ник и Чарити.

— Приключихме, нали?

И двамата кимнаха.

— Тогава се махам от тук.

— Скатавай се и остави всичко да отmine — каза Чарити.

— И напиши проклетия албум — добави Ник.

И на двамата думите бяха лесно предвидими.

Обърнах се, за да напусна стаята, но Чарити ме спря, хващайки ръката ми.

— Знам, че вероятно не искаш да го чуеш, но ще бъде добра идея да избягваш известно време да те виждат с други жени. Мисля, че можеш да спечелиш много от симпатията на медиите. Ако излезеш и започнеш да забиваш всяко момиче, което ти се изпречи на пътя, ще използват това срещу теб и то не по начин, по който искаме да изглеждаш. Връзката ти с Амбър наистина промени имиджа ти на

отявлен сваляч, затова нека опитаме да го задържим колкото може по-дълго.

Когато Ник простена, аз обърнах глава, срещайки погледа ѝ.

— Сериозни ли ми казваш какво да правя с личния си живот, точно сега?

Чарити вдигна ръка, задържайки я с дланта нагоре.

— Не, никак даже. Но ти казвам какво ще си помисли обществеността. Когато си сам, можеш да чукаш, който си искаш, но папараците ще те следят отблизо известно време, чакайки да видят с коя ще се среща Боун Трашър. Просто казвам, че може да планираме всичко, така че да подпомогне кариерата ти и да не разбие имиджа, в който изглеждаш най-добре, затова, може ли да не го разбиваш?

Знаех, че работата на Чарити е да се грижи за мен и имиджа ми, но точно сега инструкциите ѝ бяха последното нещо, от което имах нужда. Не си направих труда да ѝ отговоря и излязох от стаята.

Ник ме последва.

— Навън вече те чака един СУВ, който да те откара до дома. Ако искаш някой за компания, само ми кажи. Не е нужно Чарити да знае каквото и да е било.

Спрях на средата на коридора и Ник едва не връхлетя върху мен. Говорейки тихо му отговорих.

— Никога през живота ми, дори преди да имам достатъчно пари, че да те купя и продам, не съм имал нужда от помощ да си намеря жена. Ти може още да си мислиш, че съм тъп певец, но аз съм тъп певец, който няма проблем да си намери нещо за чукане. Ясен ли съм?

Ник кимна.

— Извинявай, човече. Аз просто...

Поклатих глава и той млъкна.

Обичах живота си. Наистина адски го обичах, но имаше дни, като днешния, в които ми се искаше да зарежа всичко. Да го заменя за обикновен живот, в който работя от осем до пет с баща ми и брат ми в малкия им магазин за поправки и да преподавам в малката лига по време на летния сезон. Може би да се срещам с приятели в петък вечер за по бира. Животът, който щях да имам.

Но докато сядах в черния Кадилак Ескалейд и шофьора ми подкара покрай тълпата репортери и камерите по тротоара, се замислих за всичко, което бях жертвал, за да получа тази възможност.

Рождените дни и празниците със семейството, които бях пропуснал, защото нямах пари да се върна у дома, а бях прекалено горд да поискам помощ. Дните, в които живеех в колата си, защото нямах приятели, на чийто дивани да преспя. Всичко това щеше да е за нищо, ако сега обърна гръб на постигнатото, и най-важното, знам, че никога няма да си простя, ако пропиляя този шанс, в който съм имал достатъчно голям късмет, че да пробия в бизнеса.

И се замислих за хлапето облечено като пънкар, който имаше повече топки, отколкото талант, и което дойде в Нашвил само с китарата си и огромната си мечта.

Затова какво от това, че медиите изравят всеки детайл от личния ми живот? Онова момче щеше да ми каже да се стегна и че на никой не му пука, че не може да има никакви тайни, след като живееш живота си на сцената пред очите на света.

Щеше да ми каже да им спретна най-страхотното шибано шоу, на което съм способен, защото съм работил прекалено здраво и съм дал прекалено много, за да правя каквото и да е било друго.

Тридесет и пет минути по-късно, когато спряхме пред портите на дома ми, реших, че пънкарчето е право.

Аз бях Боун Трашър и никой, освен мен, нямаше да решава бъдещето ми.

ГЛАВА 12

РИПЛИ

Беше сряда, а часовникът на телефона ми показваше, че е единадесет и четиридесет и пет, което значеше, че имам точно петнадесет минути, преди да закъснея за обяда с татко.

Моята Джувелин не обичаше да я натискам до крайност, затова все още имаше шанс да закъснея, което без съмнение щеше да ми спечели някой подигравателен коментар от баща ми.

Ужасна дъщеря ли бях задето се радвах, че го виждам веднъж в седмицата? Когато живеехме в апартамента над бара, всеки ден бе пропит с горчивина, гняв и прекалено много парещи бузи от опакото на ръката му.

Не бях щастлива, че той падна по стълбите, счупи си крака и трябваше да прекарва времето си в центъра за рехабилитация. Само Господ знае, че едва успях да плащам сметките и болничните разходи всеки месец, но да го разкарам от дома си ми даде силите, от които имах нужда от много време.

Спрях на паркинга до малката закусвалня, където се срещаме винаги. Той можеше да идва до тук пеша, от дома за възрастни хора, в който живееше в момента. Още една сметка, която „печалбата“ от бара едва успяваше да покрие, а спестяванията ми бяха почти пресъхнали от месеците, в които трябваше да покривам разликите.

Загледах се в закусвалнята за тридесет секунди, преди най-после да сляза от колата, милвайки я нежно, задето успя да ме докара до тук жива и цяла, вместо да ме забие някъде по пътя, където да умра сама, и влязох вътре.

Татко вече се бе настанил в същото сепаре, в което сядаше всяка седмица, с чаша димящо кафе на червената маса пред него.

Веднага щом се настаних на жълтата пейка срещу него, Лиса, редовната ни сервитьорка, спря до масата.

— Какво да ти донеса, сладкишче?

— Вода, моля.

— За мен сандвич с риба тон — каза той, преди дори да ме поздрави.

Лиса ме погледна.

— Същото както обикновено ли?

Погледнах към дъската, на която беше записан специалитета за днес. Пай с пилешко.

— Не, днес бих искала специалитета.

Кимайки, тя се завъртя и отнесе поръчката ни към кухнята.

— Здравей, татко. Как вървят нещата?

Грамадните му ръце, тези, които никога не са държали седалката на велосипеда ми, докато се учех да карам без помощни колела, но ме бяха учили как да сипвам Гинес по правилния начин, се обвиха около чашата.

— Вървят. Кучето на съседа ми не спира да лае, затова напоследък не мога да спя добре.

— Говори ли за това с управителката?

Той кимна кратко.

— Да, тя каза, че ще се погрижи, но не знам кога ще стане това.

На езика ми бе да го попитам дали е размислил за сбирките на Анонимните Алкохолици, но когато се закашля срещу мен усетих миризмата на цигарен дим и бира.

Все някъде по света е пет часа.

— Нещо ново?

Той вдигна чашата към устните си, отпи, преди да я сложи на масата и да отметне сивата коса от очите си.

— Да, Бранди дойде да ме види вчера. Каза, че съсипваш бара ми и не искаш да знам.

Тази клюкарстваща кучка.

Постарах се тона ми да бъде спокоен.

— Нима?

Той кимна, свивайки вежди.

— Да не криеш разни работи от мен, Рип?

Трябва да му кажа нещо...

Стиснах пръстите на ръката си под масата в скута си.

— Продажбите не са високи. Нямаме много клиенти. Но имам някои идеи как да накарам хората да започнат да се тълпят пред

вратата. Мислех си да направим вечер с музика на живо, примерно да говорим с някои по-големи имена, които да гостуват, така ще привлечем тълпа. Може дори да сменим имиджа си.

Изражението на баща ми стана буреносно и той стисна чашата си.

— Големи имена? И ти ли ще им предложиш да ги чукаш?

Ударът бе бърз и силен. Трябваше да го очаквам и все пак не бях подготвена. Особено след като до преди секунда ми четеше конско за това как върви бара.

Той не откъсваше поглед от мен, докато Лиса ми поднасяше водата, оставяйки я на масата и споменавайки, че храната ще пристигне всеки момент.

Изчаках я да се отдалечи, преди да кажа.

— Не.

— О, нима? Значи ще са жени? Тези дни да не си се запознала с някои певици? Защото Бранди ми каза, че единственият, който души около теб, планира да те метне по гръб.

Дали имаше специална дума за човек, който убива братовчедка си? Защото Бранди беше мъртва.

— Бранди говори прекалено много глупости, татко. Не трябва да вярваш много на думите ѝ. Тя почти не се появява в бара, дори когато е на смяна, затова не знае какво се случва в него. Аз съм тази, която прекарва там двадесет и четири часа в денонощието, за да се уверя, че има с какво да покривам сметките, включително и наема за апартамента ти и навика ти да обръщаш дванадесет кенчета на ден.

— А когато няма достатъчно? А? От къде идват парите, Рип? От джоба ти ли?

— Да. От спестовната ми сметка. Която е почти пресъхнала.

— И какво смяташ да правиш след това? Да си намериш някой богаташ, който да ти вдига акциите? Защото и двамата знаем, че това беше нещото, което май...

— Спри. Веднага. Не смей да кажеш нито дума повече, защото ще изляза от тук и никога повече няма да ме видиш.

Понечих да се плъзна от пейката, но баща ми не се хвана на бълфа ми.

— О, нима? Ще напуснеш ли и бара? Защото, ако точно сега си тръгнеш от тук, ще целунеш за сбогом онова място. Ще бъдеш същата

като майка си, изоставяйки семейството.

Думите му бяха като плесница през лицето, на мига отнеха дъха ми.

Аз бях тази, която проливаше кръвта, потта и сълзите си, за да може бара да продължи да съществува. Татко не бе мръднал нито един от проклетите си пръсти. Всички неща, които исках да му кажа, се надигнаха в гърлото ми, като почти ме задавиха.

Татко знаеше, че няма да си тръгна. Знаеше, че всеки спомен, който имах за мама, бе завързан за онова място... без значение дали са хубави или ужасяващи спомени... и не знаех как да се откажа от единствената частица от нея, която ми е останала.

Отпуснах се обратно на мястото си, точно когато Лиса донесе обяда на масата ни.

— Да ви донеса ли още нещо?

Първото нещо, което ми дойде на ум, беше *нов живот*, но тя не имаше предвид това.

— Не, това е за мен — любезните ми думи, бяха пресилени, дори в собствените ми уши.

— Аз искам една Бъд. В кен.

И това беше чудесен знак как ще продължи останалата част от обяда.

Надолу.

ГЛАВА 13

РИПЛИ

Когато напуснах закусвалнята, се молах следващата ми спирка да не бъде така неприятна като последната, но част от мен знаеше, че това е прекалено наивна надежда.

Стенли Мълинс беше счетоводител на бара още от времето, в което родителите ми за пръв път са успели да си позволят счетоводител. Сега, неговият син, Стан Мълинс Младши, беше този, който водеше нещата, но го правеше от същия офис, в който работеше и баща му преди години. Когато спрях на паркинга, вече бях изтощена от обяда с баща ми.

Знаех, че една умна жена ще обърне гръб на бара и ще започне на чисто някъде другаде, но просто не можех. Не само защото не знаех как да го пусна, но и защото всичко, което бях аз, бе привързано към онова място.

Почти всеки долар от спестяванията ми бе вложен в това да се покриват разходите, а аз живеех на горния етаж, без да се налага да плащам наем, и не бях взимала нито цент за себе си от толкова време, че вече започвах да се съмнявам в собствения си разум.

В крайна сметка, ако си тръгна от Аквариума, щях да имам триста долара на свое име в банката и купчина сметки, които никога няма да бъдат платени, ако не работя в бара, за да се погрижа за тях.

Секретарката на Стан ме въведе в офиса му, вместо в конферентната зала, както обикновено, но умът ми блуждаеше в прекалено много посоки, че да осъзная, че вероятно това не е добър знак.

Стан се изправи от стола си и протегна ръка към мен.

— Здравей, Рипли, красива, както винаги.

Да те наричат красив винаги е използвано като заблуда, тъй като това бе една напълно безсмислена черта. Не бях направила нищо, за да заслужа гъстата си кестенява коса, отличителните сиви очи или

симетричните черти, а и те определено не са ми донесли нищо хубаво, затова винаги свивах рамене, когато някой споменеше външността ми.

Плъзнах ръка в дланта на Стан и той я стисна, задържайки я няколко секунди по-дълго от обикновено. Тогава прозрението ме осени.

— Колко зле са нещата, Стан?

Тази сутрин той бе разговарял с няколко банкера и ме помоли да се отбия, за да поговорим.

— Може би би искала да седнеш.

Сринах се върху мекия кожен стол, опитвайки се да разчета изражението на лицето му. Нищо от това, което видях не изглеждаше обещаващо.

— Колко зле е? — попитах отново.

— Зле.

— Това е един малък заем. Не може да ми казваш, че сградата и бизнесът не са достатъчен гарант, за да ми отпуснат петдесет хиляди.

Счетоводителят ми прочисти гърлото си.

— Баща ти е направил още една ипотeka на сградата, по-рано тази година.

Примигнах два пъти, все едно това щеше да ми помогне да асимилирам по-добре думите на Стан.

— Какво? Каква ипотeka? Сградата е изцяло наша.

Стан поклати глава.

— Не, не е. И трябва да приема, че той никога не ти е споменавал този факт.

Отпускайки се назад на стола, вдигнах ръка към лицето си и потърках носа си.

— Колко? — прошепнах аз.

— Сто хиляди.

Устата ми се отвори, а ръката ми падна като отсечена в скута ми.

— Сигурно се шегуваш. За какво ги е използвал? Определено не е за плащане на сметките в болницата или за разходите на бара. Той живее в дом за възрастни хора, за който плащам аз. Какво друго...

Една мисъл изпълни ума ми, но дори не смеех да я изрека на глас.

Не би посмял.

— Можеш ли да се сетиш за нещо друго, за което може да ползва парите? Пиене? Хазарт? Дрога? — попита Стан.

Не се гордея с това, но отговорих.

— Аз плащам пиенето му. Доколкото знам, не залага. Никога не е взимал дрога, като изключим от време на време някой джойнт.

— Тогава къде са отишли парите?

Вместо отговор, аз попитах.

— Поне изплаща ли ипотеката?

Изражението на Стан изразяваше симпатия.

— Плащал е. Но е спрял преди два месеца.

Когато поиска по още петстотин долара на месец и аз му заявих, че няма от къде да ги взема.

Господи, ударите се сипеха един подир друг.

— Вече... вече има ли постъпления да я пуснат на търг?

Стан поклати глава.

— Не, обадих се на собственика на ипотеката, веднага щом приключих разговора с банкера, и ти направих услуга. Казах му, че баща ти е имал проблеми със здравето и е започнал да забравя, и че не е имал намерение да спира да плаща ипотеката. Платих им по телефона, Рипли. За сега си на чисто, но няма да чакат дълго, ако не им пращаш чек всеки месец.

— Не можеш да изстискаш кръв от ряпа, Стан. Видял си цифрите. Бюджетът ми не може да понесе още петстотин на месец.

Стан се облегна назад на стола си, кръстосвайки глезена върху коляното си.

— Знам.

Но той не *знае* истински. Съмнявах се, че Стан някога е трябвало да се тревожи от къде да вземе допълнителни петстотин долара, не и след като се е настанил на местенцето затоплено от баща му, където бе пълно с много платежоспособни клиенти, които нямат финансовите затруднения на Аквариума.

— Какво да правя?

— Виж, имаш няколко опции.

Думите *опции* ме накараха да изпъна гръбнак.

— Какви например? Защото съм сигурна, че съм обмислила почти всичко, и не виждам никаква опция.

Стан кимна и се наведе напред, опирайки лакти на бюрото.

— Можеш ли да направиш така, че да имаш повече клиенти? Има ли някакъв начин, по който да покачиш приходите?

— Опитвам се. Исках да започна с нов маркетинг и промо, но за това трябва пари. И когато казах на татко, че мисля да повикам някои приятели да дойдат и да посвирят, за да мога да сменя имиджа на бара, той полудя.

Стан знаеше всичко за мръсното бельо на семейството ми, заедно с факта, че повечето трафик минаващ през бара, идва през уикенда, заедно с екскурзовод, за да надникне в банята и да си тръгне, без да купи нито едно питие.

Но какво да направя, че да го накарам да се задържат и поне да изхарчат два долара за бутилка вода? Толкова бях отчаяна, че не можех да измисля нищо.

— Виж, Рипли, познаваме се от много време, и знаеш, че винаги си ми била слабост, нали?

Вдигнах рязко глава, поглеждайки към Стан.

— Какво?

— Хайде, Рипли. Знаеш, че на практика всеки мъж, който те срещне, се прибира у дома, мислейки си какво е да усети целия този огън в леглото си.

Пилешкият пай, който ядох на обяд, се обърна в стомаха ми.

— Опитваш се да кажеш нещо ли, Стан? Защото не виждам връзката.

— Всичко, което казвам, че ако *наистина* искаш помощта ми, ще ти я дам с радост, и не мисля, че ще ти е трудно да ми дадеш това, което искам от теб.

Устата ми остана отворена за миг, за втори път откакто влязох в този офис, но сега я затворих бързо и скочих на крака.

— Ще се престоря, че не ми каза току-що това.

— Хайде, Рип. Не се опитвам да бъда жесток, но тази сутрин излъгах banker, за да спася задника ти, затова смятам, че това ми дава малко право да кажа това, което мисля. Освен ако не искаш нещата да се насочат в друга посока.

Преглътнах горчилката, която се надигна в гърлото ми. Стан не беше грозен. Не, с бледата си руса коса и кафяви очи, той беше дори привлекателен, по някакъв зализан зубърски начин. Не това ме накара да искам да повърна.

Не, беше снимката на жена му и двете му деца, която стоеше на секцията зад него и предположението му, че ще приема предложението само заради това от къде идвам.

— Ходи се шибай, Стан — и добавих на ума. *Не съм като майка ми.*

ГЛАВА 14

РИПЛИ

— Срита ли го в топките? — попита Хоуп, плъзвайки още едно питие през бара към мен.

Кога за последно бях от другата страна на бара? Цяла вечност и това бе всичко, което успях да измисля. Което обясняваше и защо след три питиета, вече бях напълно замаяна.

— Не. Нямах да му доставя удоволствието, някоя част от мен да докосне някоя част от него. — Завъртях коктейлното чадърче в чашата с алкохол примесен със сода. — Но му казах да си го начука.

Хоуп отметна глава и се разсмя.

— Супер. Обзалагам се, че не го е очаквал. Той идва тук в края на всяка седмица и си тръгва, обвинява ръце около момиче, което е едва достатъчно възрастно, че да пие алкохол.

Вдигнах рязко глава към нея.

— Сериозно?

Хоуп, най-добрата ми приятелка, откакто ходихме заедно в училище за бармани, преди десетилетие, работеше в бара Белия жребец, едно от най-успешните заведения в града. Винаги беше претъпкано с туристи, надяващи се да зърнат някоя кълтри звезда, и количеството пари и алкохол, които се изливат на това място за седмица вероятно щяха да ми стигнат да платя ипотеката, която не знаех, че баща ми е направил.

— Адски сериозно. Преди няколко месеца, той прекара цяла нощ флиртувайки с една от новите сервитьорки, вися тук до края на смяната ѝ. Само петнадесет минути след като си тръгна с него, тя се върна адски бясна.

Отпих от пиетието си с Краун и Кола, което бе за сметка на заведениято, иначе нямаше да го пия.

— Какво се е случило?

— Явно, тактиката му е да качва жените в черешово червения си Курвет и да им казва, че партито няма да започне, докато не му изсмучат пишката. Обикновено, момичетата с които си тръгва са пияни, и предполагам, че веднага се смъкват на колене да го обслужат. Но тя беше напълно трезва и му заявила сам да си го смуче, че да започне партито.

— Браво — отпих отново от питието си. — Защо е излязла с него, след като не е била готова за... това?

Хоуп се облегна на бара, навеждайки се към нея, а циците ѝ заплашваха да се изсипят от изрязаната ѝ блузка, но аз отместих поглед.

— Очевидно е имал дрога и тя я е искала. Но не достатъчно силно, че да го издуха.

Веждите ми се стрелнаха нагоре.

— Дрога...

— Дам. Кока. И нямам предвид Кока-Кола, каквото смучеш в момента.

— Но той е счетоводител. В това има ли някакъв смисъл?

Хоуп започна да се смее.

— Скъпа, няма значение дори да е свещеник. Всеки е пробвал.

Турист с една от онези сламени каубойски шапки се провикна от другия край на бара, докато другите три барманки на Хоуп сипваха питиета и подхвърляха бутилки. Само мисълта, да рискувам по подобен начин да счупя бутилка, караше стомаха ми да се свива.

— Трябва да сервирам още малко питиета, ще се върна при първа възможност.

В Аквариума, сряда вечер бе една от най-бавните вечери, което го правеше за идеалния ден, в който да изляза за час — два. Преди да скъсам с последното си гадже, обикновено в сряда ходех в тях, но това беше преди месеци. Той беснееше, че не мога да му отделям достатъчно време, а аз си мислих, че явно беше от мъжете вярващи в двойния стандарт, тъй като всеки уикенд той пътуваше с различни банди, опитвайки се да пробие в бранша.

Хоуп обикновено ми се караше заради Джоуи, казвайки, че отстъпвам пред правилото си против знаменитости, но аз спорех сърцато с нея по тази тема. Разбира се, жените го сваляха, както правеха с всеки член на банда, но не го правеха заради това кой е.

Беше само защото са го видели на сцената. Не е като някой да знае името му, докато го слуша да свири, и определено никой не го помнеше пет минути след като се е отдалечил от барабаните си.

Никога наистина не съм разбирала тръпката да изчукаш мъж от банда. Какво от това, че свири зад гърба на някоя звезда? Кое го прави по-привлекателен от мъжете в тълпата, които ти купуват питие и се забавляват на концерта?

— Уау, не очаквах да те видя тук. Какво се случи с анти-веселие каузата ти?

Миришещият на цигари дъх на Бранди ме обля, когато се настани до мен.

— Какво правиш тук? — попитах аз.

Кискането ѝ ме разяри до крайност. Кълна се, леля ми вероятно е била дрогирана или пияна, когато е забременяла с Бранди, тъй като това момиче не беше наред. Искам да кажа, не е нейна вината, но не можеше да е случайност да е толкова отвратителна.

— Ти как мислиш?

Тя ме стрелна с поглед и не беше нужно да си гении, за да се досетиш. Сигурна бях, че има куп глупави туристи, които да ѝ купуват питиета, докато тя ги тъпче с простотии и истории как се опитва да пробие в Нашвил. Извъртях очи. След това си спомних, че съм ѝ ядосана с причина, а не просто заради нормалното ѝ държание.

— Е, татко не е тук, за да му снасяш какво правя, значи не е за това. — Посегнах към питието си и го изпих наведнъж.

Бранди ме изгледа.

— Той трябва да знае какво се случва. Не е моя вината, че дъщеря му е тотална издънка и ще сравни Аквариума със земята.

Обидата ѝ беше болезнена и дори питието не успя да я притъпи. За щастие, Хоуп забеляза бесния ми поглед и се насочи към нас.

— Да ти донеса ли нещо, Бранди? Или си тук само за да заемаш пространство, докато се довлачи някое окаяно копеле и ти купи пиене, като всеки път щом се довлачиш?

Бранди извъртя очи.

— Дай ми шот 151.

Хоуп сбърчи нос и вероятно аз бяха направила същото, без да осъзнавам.

Бранди се намръщи на двете ни.

— Какво? Ако ще купувам, нека да е евтино. Все пак Рипли не ми плаща достатъчно, че да си взимам от хубавите питиета. Предполагам, че ще трябва да изкопча още пари от...

Завъртях ръце и бутнах чашата си с достатъчно сила, че останалите купчета лед се изсипаха върху почти изцяло изложените й цици.

Хоуп ми хвърли въпросителен поглед, повдигнала вежди.

— Ще ти кажа по-късно.

Тя кимна.

— Още едно?

— Нека е двойно. И може би един шот.

Извинително изражение се появи на лицето й. Хоуп знаеше колко много държанието на Бранди опъва нервите ми. Преди да се обърне, за да направи питието, тя се наведе към мен.

— Скъпа, нали знаеш, че когато решиш да скочиш от кораба и да измъкнеш кръшното си тяло от тази каша, която си забъркала, аз ще съм насреща. Тук за една смяна може да изкараш повече отколкото на твоето място за седмица.

— И да остана бездомна? — не споменах факта, че щях да загубя последната връзка с майка си, заради сегашното ми настроение, защото в противен случай, щях да приключа като ридаеща купчинка върху бара.

Отговорът на Хоуп дойде на мига, сякаш бе обмисляла да го каже и преди.

— Имам футон с твоето име.

Преди да успея да отговоря, тя се плъзна настрани и надолу покрай бара, грабвайки бутилки и започвайки да забърква питиета. Отне ми минута да осъзная, че нямам никаква идея с какво съм заслужила толкова добра приятелка. Очевидно, поне веднъж в живота си, бях извадила късмет. Хоуп беше добър човек.

— О, Боже, мой, наистина ли е той? — гласът на една жена надвика музиката и тя стъпи с колене на стола си, подскачайки върху възглавничката.

Докато аз бях разтревожена дали ще се плюсне по очи на пода, атмосферата в бара се промени на мига. Имаше само една причина за това... щеше да пее знаменитост.

Певецът на сцената спря наред песента и изкрещя в микрофона.

— Дами и господа, гости на Белия жребец, моля посрещнете на сцената Боун Трашър!

ГЛАВА 15

БОУН

Един час по-рано...

— Това е най-лошата идея, която някога си имал — казах на Фриско, облягайки се на един от столовете на верандата си, подпирайки пушката си и пускайки на масата празна кутия от патрони. Сега, след като слънцето се снижаваше на хоризонта, бяхме приключили със стрелбата по летящи чинийки и Фриско говореше със задника си.

— Сигурен съм, че онзи път, когато реши да притича гол през паркинга в Денвър, наскре януари, беше най-лошата му идея — обади се Куартър, бас китариста ми. — Никога никой няма да забрави онези снимки на пишката му.

— Беше студено! Свиване, пич. Не е честно.

— Това каза и Джорд пред Зайнфелд...

— Млъквай, задник. — Фриско пхна пушката си в калъфа ѝ и отпи от бирата си. — Просто ме чуй. Ник и Чарити ти казаха да се покриваш, но всичко това ще избие на сцената пред очите на публиката. Феновете ти те обичат, точно защото не ти дреме от никой. Помниш ли, когато извика онзи пич навън, задето беше бутнал една мацка в тълпата и охраната го изхвърли? Ти не си от мъжете, които се скатават и прикриват щом лайната се разхвърчат. Излизаш с танцова стъпка и показваш на света от какво си направен, а те те боготворят за това.

— Колкото и да ми се иска да кажа, че е идиот, точно за това Фриско има право — каза Куартър, отваряйки си бира.

— Значи ми казваш, да се появя на Бродуей, да вляза в някой бар и да се кача на сцената, както правех, преди нещата да се променят?

— Не просто в някой бар на Бродуей... в Белия жребец. Винаги е фрашкан с туристи, надяващи се да зърнат някоя знаменитост. Качваш се на сцената, казваш, че си имал тежка седмица, изпяваш най-новия

си сингъл и заявяваш, че момичето, с което си смятал да се возиш в новата си 442, е имала други планове, затова смяташ да поемеш кривата топка, която ти е хвърлил живота и да продължиш напред. — Фриско така се увлече, че чак започна да плюе бира, докато размахваше ръце.

Квартър се засмя тихо.

— О, Боже, ще погълнат цялото това изявление. Докато свършиш с песента пред теб на сцената ще има няколко купчинки подгизнали гащички... трябва да го направиш.

Не ми дремеше за гащичките на сцената, нито за жените, които ги хвърляха.

Фриско скочи от стола си.

— Ти си Боун Шибания Трашър. Не те е срам, че хората са те видели да падаш. Показваш им колко по-твърд ставаш всеки път, в който се изправиш обратно на крака, и им казваш да дадат всичко от себе си. Никой няма да те свали на пода и да те набута да се криеш в миша дупка, особено Амбър Флийт.

Думите на Фриско най-после проникнаха в ума ми, защото реално бяха точно това, което мислех и аз. Не се криех в дупка, за да си ближа раните. Не бях такъв мъж. Вдигах си задника всеки път щом ме сритат и предизвиквах света да опита да го направи отново.

Изпълни ме прилив на решителност, такъв, който не бях изпитвал от месеци.

— Мамка му, прав си, точно това съм аз.

Квартър скочи от стола си.

— Значи отиваме?

— Мамка му, да, отиваме.

* * *

Тълпата се раздели като червено море, когато Фриско, Квартър и аз се насочихме към сцената на известния бродуейски бар Белият жребец.

Момчето на сцената, който току-що бях прекъснал, ме посрещна с огромна усмивка и страхотно представяне.

— Сигурен ли си, че няма проблем, човече? Не искам да те прекъсвам.

Зениците му се разшириха.

— Пич, ти си моя идол. Слушам албумите ти откакто бях в гимназията, а сега сме застанали на една и съща сцена.

Речта на хлапето ме накара да се чувствам по-стар, отколкото бях в действителност, но знаех, че не се опитва да ме обиди. За него наистина бе чест да е на сцената с мен и нямаше да му отнема това. Господ ми е свидетел, че бях го изпитвал достатъчно пъти, когато съм се запознавал с кънтри легендите, които сега бях достатъчно голям късметлия да наричам свои приятели.

— Как ти е името?

— Тео Симпсън.

Протегнах ръка към него и се здрависахме.

— Благодаря, Тео. Свириш ли някоя от моите песни?

— Всяка една от тях.

— Тогава задръж се наоколо и ще изсвирим една заедно.

Цялото му лице преbledня, преди в очите му да блесне вълнение.

— Сериозно ли?

— Разбира се.

Той ми подаде микрофона, който все още стискаше в ръка.

— Страхотно. Ще бъда на бара. Веднага щом кажеш.

— Мога ли да заема китарата ти?

Зениците му се разшириха още повече.

— Пич. Разбира се.

— Страхотно. Оценявам го, човече.

Другите двама мъже на сцената подадоха китарите си на Фриско и Куартър, но барабаниста остана на мястото си.

Включих микрофона и заговорих.

— Нека аплодираме Тео Симпсън! Харесахте ли изпълненията му?

Тълпата изрева.

— И аз така си помислих. Дайте му още някоя година и може да го видите на сцената до мен по време на турне.

Момчето се обърна да ме погледне, още преди да стигне до бара и изглеждаше сякаш всеки момент ще се побърка. Той ми козирува и продължи да върви... точно към брюнетката, която приличаше адски

много на онази, за която не можех да спра да мисля тези дни. Тя се завъртя на стола си, а тъмната ѝ коса се залюля около раменете ѝ, а аз зърнах лицето ѝ благодарение на светлините откъм бара.

Тя е! Рипли!

Да дойде точно тук и точно сега, все едно беше съдба, или някаква такава простотия. Сега знаех точно какво ще направя. Щях да дам страхотно шоу на момичето, което не можеше да търпи знаменитости.

— Какво става, Нашвил? Забавлявате ли се тази вечер?

Ревът на тълпата огласи бара с оглушителна сила и се наложи да ги изчакам, преди да заговоря отново. Част от мен все още се колебаеше за това, но знаех, че Фриско и Куартър са прави. Не бях от мъжете, които се скатаваха. Изправям се лице в лице с гадостите.

— Знаем, че повечето от вас вероятно са чули, че тази седмица не е една от добрите ми, и, по дяволите, животът наистина ми нанесе страхотен удар с това.

Имаше няколко аууу, но аз продължих.

— Тази вечер, докато седяхме на задната ми веранда и стреляхме по чинийки, осъзнах, че характерът ни не се калява, когато всичко се случва така, както го искаме. Калява се, когато нещата станат грозни, объркани и трудни. И от теб зависи как ще се възстановиш от този удар, за да продължиш напред. Нали така?

Още един доволен рев на тълпата.

— Затова, вместо да държа света далеч от работите си, искам да ви поканя да споделите скапаната ми седмица, за да се справим с нея заедно. Защото обзалагам се, някои от вас също са имали скапана седмица.

Хората изкрещяха и вдигнаха бирите си във въздуха, но моят поглед не се откъсваше от жената на бара, а устните ѝ бяха отворени достатъчно, че да видя шока ѝ. *Да, захарче, на теб също.*

— Така си мислех и аз. Е, какво ще кажете да поеем малко песни, да си прекараме добре тази вечер и да забравим за гадостите, които се опитват да ни смачкат под тежестта си, защото точно в това сме най-добри. Утре, Господ ще ни благослови с нов ден и това е нещо, за което трябва да сме благодарни.

Наздравиците и виковете разтърсиха стените на това място.

— Точно това исках да чуя! — силата на адреналина изпълни вените ми така мощно, все едно бях на последното си шоу пред очите на тридесет хиляди фенове.

Точно това ми липсваше. Това съм аз.

Обърнах се към Фриско и Куартър.

— Готови ли сте?

И двамата кимнаха и с поглед към барабаниста бяхме готови да разклатим този бар из основи.

ГЛАВА 16

РИПЛИ

Думите на Боун Трашър рикошираха в гърдите ми като някаква фундаментална истина, когато Хоуп бутна две питиета към мен.

— И двете са двойни. Ще си скъсам циците от бачкане, докато затворим, затова, ако имаш нужда от нещо, заповядай зад бара и се обслужи.

Звукът от китара се извиси над шума от тълпата и ниският, дрезгав глас на Боун изпълни бара, когато започна да пее. Ако носех бикини, щяха да са загубена кауза само след няколко секунди, но поне щях да ги задържа обути. Видях поне дузина жени да смъкват прашките надолу по краката си изпод полите и да ги мятат на сцената. *Йююю.*

Само след минути все едно торнадо бе минало през магазин на Виктория Сикрет и бе изсипало планина от гащи пред Боун Трашър. Предполагах, това беше нещо нормално за него.

Как беше възможно гласът му да е толкова опияняващо секси? И защо звучеше така, сякаш говореше директно на мен, когато каза всички онези неща преди няколко мига?

Ако се обърнех, дали ще помисля и че пее лично на мен?

Тоооочнооо, Rip. Леко разочарование премина през мен, но аз побързах да го погребя. *Не е като да искам да пее за мен. Имах си правилото с причина.*

Освен това, по целия Боун Трашър имаше щампована думата „беда“ и една жена трябва да е сляпа, че да не я види.

Не съм сляпа, уверих сама себе си и глътнах на екс поредното питие.

А и това е, което правят знаменитостите. Влизат в един бар, все едно го притежават и го завладяват. Без да искат позволение и без да искат прошка. Макар че от бързината, с която Хоуп наливаше питиетата, и начинът, по който барманките ѝ летяха, за да наляят на

всички клиенти и улавяха летящите към тях банкноти, не се и налагаше той да иска позволение. Боун Трашър вероятно бе добре дошъл тук, когато и да го обхване лудата идея да излезе от дома си, за да се позабавлява.

Алкохолът ме удари по-силно с двойния шот и в замъгления ми ум започна да се формира план. Имаше една жена, която се свързваше с всички барове и клубове в града и им даваше номера си, за да ѝ пишат, когато наблизко беше забелязана знаменитост или професионален атлет. Тогава тя изпращаше съобщение на стотици хора и скоро мястото се пълнеше с народ. Птичката, която е пратила съобщението, получаваше хубаво заплащане, задето е пропяла или поне така бях чувала.

Имах номера ѝ, но никога не бях го използвала. Не е като в Аквариума да бъкка от знаменитости, но дори в няколкото пъти, в които Зейн Фриско е идвал в бара, никога не съм се замисляла да пиша, макар че парите определено нямаше да са ми излишни. Дори разорена изглежда имах стандарти или може би просто не бях такъв човек. Зачудих се, дали Бранди знае номера, защото тя вероятно щеше да е първата, която да се обади при един подобен случай. *Всичко за пари.* Може би е съдба, че никога не се появяваше на работа, когато Фриско идваше в бара.

Но дори и някоя голяма риба да дойде в Аквариума, не мислех, че би имало ефект. Задраскайте това, *знаех*, че няма да стане. Полазваха ме ледени тръпки само като си помислех за това. Освен това, Аквариума бе черна точка на картата на този град.

Убийството на музикалната кълтри легенда Джил Грийн и любовницата му Ронда Фишър все още не е разгадано.

Животът ми щеше да е коренно различен, ако Джил Грийн никога не бе стъпвал в бара ни. Тъгата за това, което можеше да бъде, бе напоена с раздражението и гнева ми насочен към знаменитостите, които носеха чувството, че всичко им е позволено като втора кожа и които взимаха всичко, което пожелаеха, без да ги е грижа за семействата, които оставят съсипани след себе си.

Посегнах към питието си и го надигнах. Тази вечер щях да се напия.

ГЛАВА 17

БОУН

С всяка песен, която тълпата пееше с мен, откъсвах още един пласт от спомените ми за Амбър и плановете, които правих за бъдещето ни. Отдадох се на музиката и, когато вече бях почти привършил, се чувствах като мъжа, който бях преди да я срещна. Преди да позволя да бъда засмукан в лъжи и простотии.

Фриско беше прав. Точно от това имах нужда тази вечер. Не само за да дам храна на клюкарските парцали, но и за самия себе си.

— Какво ще кажете за още една песен?

Всички в бара започнаха да крещят и аз кимнах на Фриско и Куартър. И двамата знаеха за какво мисля.

— Когато написах тази песен, мислех, че е за жена, която вече съм срещнал, но всички знаем как завърши това. Сега осъзнах, че съм я написал за жената, която един ден ще бъде с мен до края на дните ми.

Виковете „Аз!“ и „Искам да съм с теб!“ ставаха все по-силни, докато не прокарах ръка по струните и взривих покрива с последната си песен.

* * *

Когато Фриско, Куартър и аз слязохме от сцената, охраната ни обгради и направи кордон към задната врата.

— По-лесно е да ви изведем от тук, г-н Трашър. Тази вечер тълпата е малко полудяла.

— Няма проблем.

— Чакайте! — извика Фриско.

— Какво?

— Не съм приключил за тази вечер. Готов съм за едно яко пиене и купонясване.

Куартър кимна и шефът на охраната погледна към мен.

— От теб зависи, човече.

Тези момчета бяха дали като мен всичко на сцената, но все още виждах ръцете на феновете, които се протягаха да ме докоснат. Бях постигнал това, за което дойдох, и нямаше причина да оставам.

— Няма проблем. Вие момчета останете тук колкото искате — двамата се протегнаха и стиснахме ръце.

— Ще се видим по-късно, братко. Изби ги тази вечер. Само до няколко часа това ще е във всички клюкарски сайтове. Боун Трашър се завърна.

Отворих уста да кажа, че никога не съм си тръгвал, но Фриско и Куартър се плъзнаха между охранителите и изчезнаха в тълпата.

— Готов ли сте? — попита ме единият охранител.

— Да, да тръгваме.

Започнахме да се изтегляме бавно през тълпата хора. Бяхме на няколко метра от бара, когато я видях отново.

Рипли.

С тази разлика, че не бе сама. Беше притисната към дървения бар от двама мъже, а в погледа ѝ се четеше паникьосан поглед, докато се опитваше да се измъкне измежду тях.

Хванах рамото на мъжа пред мен.

— Чакай! Имаш по-голям проблем със сигурността от това да охранявате мен. — Той спря, а аз посочих към Рипли, която крещеше към барманката. Жената, която въртеше бутилки, обаче не я забеляза.

— Първо ще ви изведем навън, а след това ще се върнем, за да се погрижим за нея. За няколко минути няма да ѝ стане нищо.

Рипли се бореше с две ръце и избута единия мъж на половин метър назад, но той се докопа до нея само след секунда.

— Приоритетите ти са прецакани, човече. Жените са на първо място всеки шибан път. — Минах между двамата охранители и се насочих към Рипли.

Нищо не ме вбесяваше повече от това да видя как мъж си слага ръцете на жена, която не го желае, а когато станеше въпрос за тази жена, направо виждах червено.

— Хей! Задници! Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — избегнах протегнатите пръсти на жена, която искаше да ме докосне и в

резултат на това изгубих шапката си, но най-после привлякох вниманието на мъжете обградили Рипли.

— Не е твоя работа — изръмжа мъжът с каубойската шапка, която изглеждаше така, сякаш я е купил днес, а сивият поглед на Рипли срещна моя. — Разкарай се.

— Ти го направи моя работа, когато тя те изблъска назад, а ти не схвана намека.

— Кой, по дяволите, мислиш, че си ти?

Без шапката си, предполагам, че не изглеждах като същия мъж на сцената, но преди да успее да му кажа, точно кой съм, Рипли заби коляното си в топките му.

Триумфално изражение се появи на лицето ѝ, когато той падна надолу, но ръката му се протегна и хвана блузата ѝ, дърпайки я надолу по гръдния ѝ кош, оставайки гърдите ѝ, изсипващи се от чашките на сутиена ѝ, разголени.

Наведох се, решен да ударя шибаняка, но охраната ме изпревари, дръпвайки го настрана... но блузата на Рипли не тръгна с него и заради хватката му се разкъса през средата по цялата си дължина.

Ръцете ѝ полетяха към гърдите ѝ, опитвайки се да се прикрие, а аз се тревожих повече за шибаняк номер две.

Грешка.

С периферното си зрение забелязах как един юмрук полита покрай брадичката ми. Друг от охранителите скочи напред, сваляйки мъжа.

— Взимай я! Махаме се от тук!

Мъжът, който в началото бе казал, че по-късно ще се погрижи за Рипли, я хвана за ръката и я задърпа след себе си.

Нещо в това да видя друг мъж да я докосва, след като ѝ се бе наложило да се бие с двама, ме ядоса още повече.

— Пусни я.

Погледът му се стрелна към мен, когато се пресегнах и обвих ръце около раменете ѝ, блокирайки с тялото си, гледката на всички към загорялата ѝ кожа.

Охранителите разблъскаха тълпата, като се насочихме към вратата. Когато я отворихме, очаквах да бъда осветен от светкавиците на камерите и въпросите на папараците, но вместо това беше тихо.

— Имате ли кола? — попита охранителят.

Кимнах, но не това ме тревожеше. Хванах черната си тениска и я измъкнах през главата си. Подадох я на Рипли, но тя стоеше застинала.

— Вземи я. Облечи я.

Очите ѝ бяха фиксирани върху мен, но тя продължаваше да не помръдва.

ГЛАВА 18

РИПЛИ

Ушите ми пищяха заради шума в бара, но думите на Боун Трашър преминаха през мозъка ми, силно и ясно.

— Вземи я. Облечи я.

Не можех да помръдна. Стоях и го гледах безмълвна.

Исусе Христе, защо си е свалил тениската?

Той ми подаде отново тениската си, но когато не помръднах, Боун Трашър, лошото момче на Кънтри музиката, пристъпи напред, за да ми я облече.

— Ръка. Другата ръка.

Тялото ми следваше командите му, но бях като останала без мозък. *Тялото му е произведение на изкуството.* Цялото покрито с твърди мускули и някои сложни татуировки.

— Къде е колата ви, г-н Трашър?

— На една пресечка от тук.

— Искате ли да ви ескортираме?

Мисля, че Боун поклати глава, но бях прекалено заета да гледам плочките му. *Мили Боже. Не може да са истински.*

— Не. Ще привлечем по-малко внимание без вас.

— Ако сте сигурен.

— Сигурен съм.

Боун обви ръка около раменете ми, а аз бях толкова пияна и замаяна от физическата му перфектност, че се запрепъвах подир него. Тениската му висеше около тялото ми като рокля, но това не ме спря да се кача в красивата му кола щом се добрахме до нея.

— Къде отиваме? — попитах, но той затръшна вратата ми, без да отговори. Когато се плъзна на шофьорското място, погледнах лицето му осветено от уличната лампа светеща над колата.

— Ще те заведа в дома ти, преди да свършиш изнасилена и Господ знае още какво.

Яростните му думи ме накараха да изпъна гръбнак.

— Бях добре. Щях да се справя.

Той посегна покрай мен, а ръката му докосна гърдите ми, докато ми слагаше колана и го закопчаваше, преди да сложи своя.

— Разбира се. Така се справяше, че щеше да свършиш като мръвката в туристически сандвич, без значение дали го искаш или не.

— Не знаеш какво...

— Пияна си и си жена. Това те поставя в неизгодно положение. Работиш в бар. От първа ръка трябва да знаеш какво може да се случи с момиче, което е само и пияно. Защо се остави да станеш мишена за задници като онези?

Присвих очи.

— Много съжалявам, но повечето от нас нямат антураж, който да го следва, без значение кое време на деня е. И не бях сама. Най-добрата ми приятелка е главният барман.

Той поклати глава и промърмори нещо, което не успях да разбера.

— Извинявай? Не успях да разбера какво каза г-н Кънтри Суперзвезда, който влиза във всеки бар и превзема сцената и който го замерят с гащи от цялата колекция на Виктория Сикрет.

Знаех, че бърборех несвързано, но бях прекалено пияна, че да ми пука. В ума ми Боун Трашър бе част от всичко, което мразех, и това, че ме измъкна от бара и започна да ми чете лекции, само ме разяри още повече, въпреки факта, колко неземно прелестен бе без риза.

Спри да мислиш за това, Рипли.

— Казах, че си пияна и че имаш късмет заедно бях там — тонът на Боун беше намусен и прекалено порицателен за вкуса ми.

Вдигнах ръка.

— О, аз имам *късмет*? Не знаеш абсолютно нищо, задник.

— Знам, че си пияна.

— О, ами... ти си този, който е без риза.

Той завъртя ключа в стартера и двигателят оживя с рев, докато ми мятеше поглед, за който точно сега няхах достатъчно богат речник, че да опиша.

— Наистина ли ще ме юркаш, че съм без блуза, след като ти я дадох, за да не се разхождаш наоколо гола?

Спомени за онзи *ох*, *мамка му* момент, в който блузата ми бе съдрана и куп хора в бара видяха прозрачния ми сутиен премина през замъгления ми мозък. Ако не беше стената от охранители, които ограждаше Боун, а с него и мен, унижението ми щеше да е много по-голямо.

— Не беше нужно да ми даваш тениската си — заявих, тъй като не можах да измисля никакъв друг аргумент. — Щях да се оправя — погледнах надолу, когато той поклати глава.

Мамка му. Облечена съм с тениската на Боун Трашър. Не знаех защо точно сега осъзнах това, но вдигнах края ѝ и я помирисах.

Мускусният чист аромат на *мъж* изпълни ноздрите ми. Ухаеше прекалено хубаво, че да е за мое добро. И все пак, си поех отново дълбоко дъх. *Ммм.*

— Какво правиш, по дяволите?

Завъртях глава на ляво и открих, че Боун ме гледа със странно изражение. *О, Боже, мой, той току-що ме залови да мириша тениската му. Исусе Христе, такава съм тъпанарка.*

— Нищо. Абсолютно нищо. — Думите се изстреляха от устата ми на един дъх. Отчаяна да сменя темата, погледнах как той включи първа — Къде ме водиш?

— У дома, където трябваше да си останеш, ако си планирала да се наковеш. Сега само трябва да ми кажеш какъв ти е адресът.

Тонът му, смесица от съжаление и снизходителност, ме изтласка до самия ръб и реших, че това е *достатъчно*. Можах сама да се прибера у дома. Посегнах към дръжката на вратата и я отворих, опитвайки да сляза, но предпазният колан ме издърпа отново на мястото ми.

— Какво правиш? Затвори проклетата врата.

Започнах да се боря да отключая колана, но Боун беше по-бърз, пресягайки през мен, той затръшна вратата и удари с длан върху ключалката.

— Смятах да сляза.

Боун поклати глава.

— Ти си откачена, знаеш ли? Нима си мислиш, че ще те оставя сама тук, след като отказах да те оставя в бара? Няма начин. Ако ти прилошее ми кажи. Защото ако ми оповръщаш колата, ти ще плащаш за химическо.

Смятах да опитам да го сритам, докато не чух последните му думи за сметката. Това проряза бурята вътре в мен и ме накара да се закикотя, издавайки звуци, които никога не са излизали през устните ми.

— Мислиш, че е смешно ли? — попита Боун, вероятно мислейки, че съм напълно луда.

— Смешното е, че си мислиш, че бих могла да платя. Миналата нощ, можех да те продам. Тогава вероятно щях да имам излишни десет долара, за да ти платя проклетото чистене, но не. Реших да уважа правото ти на уединение. Дори не те изнудих за пари, за да си мълча, както направи братовчедка ми.

Миналото и настоящето се сляха в ума ми и аз продължих.

— И знаеш ли, защо не го направих? Защото нямам нужда още една известна кънтри легенда да умре в Аквариума. Предполагам, че си късметлия, задето се измъкна от там жив.

ГЛАВА 19

БОУН

Рипли беше пияна.

Дори не пияна. Тя се беше отрязала. Насвяткала. Натряскала. И беше най-адски сладката пияница, която бях виждал през живота си, въпреки че това я правеше малко луда.

Думите ѝ за това, че не съм умрял пронизаха мислите ми.

— За какво говориш?

— За теб. Хубаво, че не отиде в тоалетната иначе можеше да свършиш като поредната точка на картата за туристи, където е отбелязано къде си умрял.

И тогава се сетих.

Бях чувал за Аквариума преди. Всички бяха. Как не си спомних по-рано?

Слухът, който се носеше, бе, че съпругата на собственика е била любовница на Джил Грийн, и са се чукали в тоалетната, когато и двамата са били убити, докато навън барът е бил пълен с хора. Никой не бе чул виковете им за помощ, но клюките не уточняваха дали е било заради изпълнението на групата на сцената онази вечер или защото не са имали възможност да извикат.

Собственикът не беше заподозрян, защото по време на убийството е сервирал питиета, и не са били намерени доказателства, че е наел човек да убие изневеряващата му съпруга и любовника ѝ. За разпит не са били извикани други заподозрени, тъй като никой не е успял да разбере какъв е бил мотива за убийството.

Според клюките, бизнесът потънал за една нощ, като се изключат зяпачите. Всички малки неща, които Рипли бе казала в нощта, в която я срещнах, и на следващата сутрин, когато отидох да си прибера колата, започваха да се нареждат като парчета от пъзел.

Майката на Рипли е била убита в този бар, а тя се бореше да му попречи да не потъне. *Исусе Христе.*

Вместо някоя от всичките хаотични мисли в главата ми, аз попитах.

— Над бара ли живееш или някъде другаде?

— Над бара. Но мога да ида пеша, не е далеч.

Игнорирах я и се влях в трафика. Нямах начин да ѝ позволя да се прибере пеша.

— Няма да стане.

— Не си ми шеф, Боун Трашър. Пусни ме да сляза от тази кола!

Тя можеше да ми крещи колкото си иска, но нямаше да я пусна навън, докато не я отведе в безопасност у дома. Не я измъкнах от лапите на онези задници в Белия жребец, за да я оставя тук на хищниците, които кръстосваха улиците през нощта.

Ясно е, че нямаше особено високо мнение за мен, но това не значеше, че ще я оставя, без да ѝ помогна. Поне сега правилото ѝ да не се среща със знаменитости имаше смисъл. Зачудих се защо Фриско до сега не се бе сетил за това? Или пък, може би се е досетил, но просто не ми е казал?

Тя отново посегна към дръжката на вратата.

— Хей, стой мирна. Ще те закарам до вас за минута.

— Не ми казвай какво да правя.

Погледнах към нея. На бледата светлина на уличните лампи, тъмната ѝ коса се спускаше около упоритите черти на лицето ѝ. Приключих дълга връзка едва преди четири дни, но на члена ми не му пукаше и вече бе станал твърд въпреки твърдоглавието ѝ. *Ще ти кажа какво искам да правиш и ще ти хареса*, бе инстинктивно на езика ми.

Държанието ѝ би трябвало да ме ядоса, но вместо това, бе точно обратното... което само по себе си ме ядосваше.

Преди Амбър, минавах през жените като през градовете, в които спирах да пея, когато бюджета на турнетата ми беше супер нисък... една забързана нощ с фенка и я забравях на сутринта. Но всичко това се промени, докато стоях в болницата и брат ми излезе от родилното, вдигайки синьо вързопче във въздуха.

„Момче е.“

Всички сутрини, в които се събуждах до жена, чието име не помнех, можеха да попаднат в стереотипа, в който ме слагаше Рипли, но за всичко останало, не беше дори близо. Не носех каубойски

ботуши и шапка на сцената. Не пеех с тежък акцент. Чупех правилата и създавах нови. Отказвах да бъда стереотип.

Мислех, че с Амбър съм се отървал от това последно парче стереотип, но всички знаем как завършиха нещата.

— Внимавай!

Мислите ми бяха прекъснати от вика на Рипли, което ме накара да завъртя глава на дясно. Спуснах крак върху газта, натискайки до край педала и 442 изхвърча напред, пропускайки за секунда удара от един пикап, чийто собственик бе решил да мине на червено.

Рипли притисна ръка към гърдите си.

— О, мили Боже. Можехме да умрем. Точно тук. Точно сега.

Сърцето ми блъскаше силно, от едва избегнатия инцидент, а ръцете ми сграбчиха по-силно кормилото, докато завивах в страничната уличка към Аквариума. Не проговорих, докато не спряхме зад сградата до Джувелина на Рипли. Адски много се надявах, че не е отишла пеша до онзи бар, макар че вече нямаше значение.

— Задникът вероятно беше пиян, че да мине така на червена светлина.

Зениците на Рипли бяха разширени, а изражението на лицето ѝ бе такова, каквото не можех да разгадая.

— Почти умрях.

Пресегнах се и сложих ръка на коляното ѝ.

— Не си. Добре си.

— Всичко щеше да е по вина на онзи задник Стан.

Сега тя говореше пиянски безсмислици, тъй като не можех да разбера думите ѝ.

— Кой, по дяволите, е Стан? Той ли караше пикапа? — отбелязах си на ум да издиря шибаняка и да му скъсам задника от бой, ако е той.

Тя поклати глава, притискайки ръка към челото си, все едно да е сигурна в думите, които ще изрече.

— Не, но щеше да е негова вина. Също на Бранди и на татко. На всички тях. Просто трябваше да си тръгна от всичко. Защо се подлагам на това? — Рипли наведе глава напред и косата ѝ се разпиля около лицето ѝ. — Защо просто не мога да си тръгна?

И тогава осъзнах, че тя не говори за пикапа. Говореше за живота си. Не беше нужно да си гений, за да се сетиш, че нещата в Аквариума не вървяха добре. Щом беше толкова празен в събота вечер, когато

Фриско ме заведе там, не можех дори да си представя какво мъртвило е в средата на седмицата.

Всъщност, вътре изглеждаше напълно тъмно. Неоновият надпис до вратата също бе изключен.

— Не трябва ли да работиш тази вечер? — попитах аз.

— Не. Имам предвид, да, но в сряда има бинго вечер и Ърл и Пърл не идват, затова не виждам смисъл да отварям с надеждата някой заблуден клиент да намине.

Фактът, че не отварят, задето възрастната двойка тази вечер играе бинго, може би бе най-тъжното нещо, което бях чувал, но нямах намерение да го казвам на Рипли.

Тя задърпа отново дръжката на вратата, опитвайки се да я отвори.

— Изчакай, захарче. Ще ти помогна.

Изключих двигателя и излязох от колата, планирайки да заобиколя и да ѝ отворя вратата. Тя все още се бореше със старомодната закопчалка на колана, когато отворих вратата.

— Чакай, нека ти помогна. — Избутах ръцете ѝ и откопчах колана. За пръв път откакто напуснахме Белия жребец, отделих миг да се насладя на заоблените ѝ бедра над червените заострени на върха каубойски ботуши и късата черна пола, която надничаше под ръба на тениската ми.

Опитах да си спомня с какво беше облечена в бара, преди да ѝ скъсат блузата. Беше нещо червено с дълбоко деколте. В комбинация с тази пола, ботушите и тези извивки... мамка му.

Не мислех да изричам думите на глас, и все пак, те излязоха от устата ми.

— Мога да видя защо си привлякла толкова внимание тази вечер.

ГЛАВА 20

РИПЛИ

„Мога да видя защо си привлякла толкова внимание тази вечер.“

Толкова мъжко изказване, такова, което на мига ме накара да застана нащрек.

— Мога да се обличам както си искам. Това не значи, че пращам покана, някой тъпанар да ми се пуска.

Големите татуирани ръце на Боун... ръце, които творяха магия с китарата... издърпаха колана настрани и аз изскочих от колата, блъскайки се в голите му гърди и едва не съборих и двама ни на земята. Ръцете му се обвиха около мен, притискайки ме към горещото му тяло, задържайки ме изправена на място.

О, мили Боже. Докосвам голите гърди на Боун Трашър. Мразех се, задето истерясвам за нещо толкова просто, но си казах, че няма значение чий са гърдите, защото, *мамка му*, този мъж бе твърд като скала.

— Уоу, захарче. Не се опитвах да те разяря, но изглежда въпреки всичко съм много добър в това.

И двете ми длани бяха притиснати към кожата му, а в пияното ми състояние езика ми нямаше цедка.

— Исусе, изваян си като животно.

— А ти си изваяна като сексбомба.

Дрезгавият му глас ме порази на местенца, които не биваше. Зърната ми се втвърдиха, а дори не исках да си помисля какво става в долната част на тялото ми.

Искам да го мразя. Да мразя всичко в него. Той не трябва да ме кара да искам да се покатеря върху него и да забия флаг с надпис „Рипли беше тук“. Няма начин. Няма начин.

Но тялото ми отказваше да получи съобщението си. Бутвайки гърдите му, аз направих крачка назад, излизайки от топлото

обкръжение на ръцете му. Когато се върнах към вратата, краката ми се подкосиха и полетях напред.

— Мамка му, момиче. Колко точно си пила тази вечер?

— Не ми чети лекции за пиенето. Не е като да не съм те гледала да го правиш и ти.

Завлачих се до вратата и натиснах дръжката, но очевидно беше заключено. Мушнах ръка в чантата си и затърсих ключовете си, но очевидно се забавих прекалено много.

— За Бога, жено, дай на мен, иначе ще висим тук цяла нощ.

Завъртях рязко глава настрани, за да го изгледам.

— Може да си вървиш вече.

— Все едно ще те оставя сама през нощта в този квартал. Не минах през всички тези неприятности, за да те доведа у дома, само за да те зарежа тук отвън сама.

— Напълно способна съм да се грижа за себе си. Никой през живота ми не си позволявал да ме поучава и съм се справила идеално с всичко.

Не мислех колко жалко звучи изявлението ми, защото бях прекалено заета да си ровя в чантата. Разтърсих я, ослушвайки се за дрънченето на ключовете, но по някаква причина просто не можех да ги открия.

Боун издърпа чантата от ръцете ми и ги откри след секунда. Той ги пробва един по един на ключалката, докато не отвори, а после влезе след мен.

— Какво правиш? — чух, че Естебан шумоли в клетката си, но не каза нищо, което ме наведе на мисълта, че папагалът е прекалено изморен, че да си направи труда.

Боун затвори вратата зад себе си и заключи.

— Защо все още си тук? — умишлено говорих тихо, за всеки случай, ако Естебан не бе напълно заспал. Въпросът ми не бе особено приятелски, но нямаше как да го избегна, защото не просто се стараех да не събудя папагала, но и да изпратя съобщение на тялото си, че не харесвам Боун Трашър и че зърната ми трябва да се успокоят малко.

Тялото ми обаче *все още* не получаваше съобщението.

— Тук съм, за да се убедя, че няма да си счупиш врата, докато се качваш по стълбите. Хайде, дивачке. Нека да те сложим в леглото, за да мога да отида в своето.

Представих си Боун Трашър, полугол, излегнат върху синята ми износена кувертюра, притискайки твърдото си горещо тяло към моето и карайки ме да забравя всички проблеми в живота си, а устата ми се напълни със слюнка.

Майко, мила. Желая го.

Спри, Рипли.

Горещина изригна ниско в корема ми и се страхувах какво може да направя, ако не пхна задника си веднага под студените струи на душа.

— Добре съм — завъртях се и се насочих към ключа на осветлението.

Само дето, заради пияното ми състояние, координацията ми не бе толкова добра, колкото вярвах, и отново се озовах притисната към голите гърди на Боун.

Толкова е нечестно. Как се очаква от мен да го мразя, когато ухае толкова хубаво, и просто можеш да отвори уста и да го близна, за да разбере дали вкуса му е толкова хубав, колкото аромата му...

О, Боже мой. Трябваше да спра. Веднага.

Но тъмната набола брада по брадичката му се потърка в бузата ми, когато наведе глава да проговори, хващайки ме отново неподготвена.

— Просто ми позволи да ти помогна. Смятай го за доброто ми дело за деня и веднага след това ще изчезна от живота ти.

Умът ми започна да протестира, че не искахме той да си отива, защото трябваше да се покатеря по него. *Защо се обръщаш към себе си с кралското „ние“? Наистина съм пияна. Може би затова той не се държи като задник.*

— Защо не се държиш като задник? — въпросът изхвърча през устните ми, защото очевидно бях решила, че искам по-точен отговор на това.

Гърдите на Боун... все още голи и излъчващи страхотния аромат, който караше феромоните ми да пощуряят... се разтресоха, когато той избухна в смях. Вибрациите отекнаха през тялото ми, настанявайки се между бедрата ми и карайки краката ми да затреперят в ботушите.

Той вдигна глава.

— Захарче, ако точно сега можеше да прочетеш мислите ми, щеше да знаеш, че едва успявам да не се държа като задник.

Вдигнах глава и срещнах блестящите му сини очи. *Как може да гледат така нежно и в същото време в очите му да гори такъв огън?*

— Какво имаш предвид?

Огънят погълна нежността и премина през мен като вибрация, удряйки точно клитора ми. Секунда по-късно, Боун прочисти гърлото си, потуши огъня и ме отдръпна от себе си, все едно току-що му казах, че имам силно заразна венерическа болест. *Кое то за протокола, нямам. Силно заразна или някаква друга.*

— Домът ти горе ли е? — гласът му бе дрезгав и изведнъж се почувствах като тъпо пиянде, което трябва да си държи езика зад зъбите.

— Да, но няма нужда да продължаваш от тук. Ще се справя.

Вместо да ме остави да тръгна сама, Боун изръмжа и се озовах с главата надолу върху рамото му, преди да поеме нагоре по стълбището.

— Какво, по дяволите...

— Спестявам и на двама ни една голяма грешка. Сега спри да се движиш, преди да те изпусна по задник.

Каква грешка? Чакай, да не би да имаше предвид... Заплахата да ме изпусне проникна в ума ми, карайки ме да застина на място, но умът ми продължаваше да се върти.

Спри, Рип. Просто спри напълно да мислиш.

Когато той стигна до вратата горе, хвана дръжката в същия миг, в който му казах.

— Заключено е. Черният ключ.

Сумтейки, той взе ключовете, намери черния и отвори вратата.

— Дори нямаш резе. Как, по дяволите, това е безопасно? — вътре в апартамента, ме пусна да стъпя на крака и огледа вратата — Трябва ти резе. Един ритник и тази врата ще е на трески, оставяйки те на милостта на този, който влезе тук.

Още тръпки преминаха през тялото ми от загрижеността му.

Кога беше последният път, когато някой се е тревожил за мен? И защо това ме възбужда толкова силно? О, Боже мой, трябва да го разкарам от тук, преди аз да направя огромна грешка.

Натиснах ключа на лампата и лека светлина озари дневната и кухненския бокс. Свободната спалня бе от дясно, а моята стая от ляво. Видението от по-рано, как Боун ме притиска към кувертюрата, накара погледа ми да се плъзна надолу по страхотните му гърди.

Трябва да го разкарам от тук. Барьерите ми антизнаменитост падаха с всяка индикация, че той може би наистина бе свястно човешко същество... с малко помощ от великолепното му тяло. Не ми дремеше, че това може да ме прави повърхностна, защото не познавах жена, която нямаше да си падне по тези шест плочки, ако ги види. О, чакай, да не би това да са осем плочки?

В омаята, докато броях плочките му... като идиот, трябва да добавя... си спомних, че той току-що беше зарязан от гаджето си, по много кофти и доста публичен начин. И все пак... той не каза нито една лоша дума за нея на пресконференцията, която гледах, заедно с всички хора в този град.

И какво от това? Това не значи, че е по-различен от всички останали.

Боун се обърна, разкривайки ми гледка към гърба си. *Милостиви Боже.* Не е честно. Тези широки рамене разтягаха перфектно тениската му, но без нея изглеждаше много, много по-добре.

Той пристъпи към вратата, вероятно планирайки да си тръгне и никога повече да не се върне. Това щеше да направи Рипли преди час, много щастливо момиче, но Рипли от настоящето усети как гърдите ѝ се изпълват с паника заради впечатлението, че е на път да изпусне шанса си за нещо наистина страхотно.

Ако беше трезва, идеята никога нямаше да мине през ума ѝ, но след един Господ знае колко питиета и факта, че тялото на Боун бе толкова страхотно, че всеки на нейно място би изгубил добрите си намерение, аз промърморих нещо.

Той спря на няколко крачки от врата.

— Какво каза току-що?

О, Боже, това беше ужасна идея. Прекрати мисията.

— Нищо — отговорих и цвърченето на гласа ми ме издаде, че това е пълна лъжа.

Той се завъртя, направи три големи крачки и спря точно пред мен. С една от магическите си ръце той вдигна брадичката ми нагоре, фокусирайки ме, за да срещне погледа ми.

— Не, каза нещо. Кажи ми какво.

Защо всеки път, щом ми наредеше нещо, усещах тръпка на едно място, където бях сигурна, че не би трябвало при тези обстоятелства?

Поклатих глава.

— Нищо.

— Не, напълно сигурен съм, че като ясен ден, чух думите *Секс за отмъщение*.

ГЛАВА 21

БОУН

Тъмна руменина покри бузите на Рипли, когато я попитах за думите ѝ. Устните ѝ бяха адски изкусителни.

— Кажи го отново.

В очите ѝ блестеше едновременно огън и неудобство и не можех да си избия от ума представата как ме язди. Опитах се да избягам от апартамента, без да я прикова за стената, но тя напълно прецака плановете ми.

Тонът ѝ бе колеблив, когато повтори думите, които бе изрекла преди миг.

— Питах дали тази седмица си правил *секс за отмъщение*. Би било честно след... ами, след всичко.

Рипли опита да обърне глава настрани, но аз хванах брадичката ѝ, спирайки я, и изпитах първично удоволствие от това как ноздрите ѝ пламнаха, а зениците на очите ѝ се разшириха.

Тя ме желае. Аз го знаех. Тя го знаеше. Сега въпросът бе... какво щяхме да направим за това?

— Предлагаш ли ми, захарче? — усетих я как се отдръпва заради въпроса ми, а темпераментът ѝ пламна.

— Не ми казвай *захарче*, само защото не си спомняш името ми.

Тя все още ме вкарваше в една категория с всеки задник, който е влязъл в бара с поне един албум зад гърба си.

— Наричам те захарче, защото въпреки че имаш остър език, очаквам да си адски сладка щом се озовеш под мен.

Почти очаквах ритник в топките като мъжа в Белия жребец, но вместо това, опитах от първа ръка част от острия език, за който споменах.

— Да не репетираш репликите си пред огледалото, Трашър?

— Само добрите, *Рипли* — наблегнах на името ѝ, така, че да съм сигурен, че няма да го пропусне.

Тя промърмори нещо под нос и секунда по-късно се вдигна на пръсти, дръпна главата ми надолу и смачка устата ми в нейната.

Беше минало много, много време откакто жена ме е целувала с повече страст, отколкото умение, и нещо в това накара члена ми да стане по-твърд и от стомана. Зарових една ръка в косата ѝ, дърпайки главата ѝ назад, за да си осигуря по-добър достъп.

Рипли простена в устата ми и аз плъзнах език вътре, най-последно вкусвайки я.

Грешах. Тя не просто беше сладка, тя беше и пикантна. Пръстите ѝ сграбчиха раменете ми и тя се вкопчи в мен, обвивайки крак около бедрото ми.

Откъсвайки уста от нейната, се загледах в подпухналите ѝ от целувките ми устни.

— Не бих го нарекъл секс за отмъщение, тъй като ако те чукам сега няма да има нищо общо с никой друг, освен с нас двамата. Но ако не ми кажеш да спра, точно сега съм готов да те изчукам.

Откровените ми думи нямаше да спечелят някакъв конкурс, но точно сега не ми дремеше.

Отговорът на Рипли бе да се хване по-силно за тила ми и да скочи, обвивайки и двата си крака около мен, избутвайки полата нагоре по бедрата си.

Свободната ми ръка откри извивката на сладкото ѝ задниче и го обгърна... сякаш бе създадено за моето докосване. Вкусих челюстта и шията ѝ, докато горещината ѝ пулсираше срещу стомаха ми.

Тя щеше да е по-гореща и от огън, и Господ да ми е на помощ, не ме интересуваше дали и двамата щяхме да изгорим.

Нуждата протичаща във вените ми беше примитивна и не можех да си спомня кога за последно е била така силна. Може би никога.

— Спалнята?

Рипли простена и отметна глава на ляво. Направих крачка на там, но диванът беше по-близо и много по-удобен за това, което бях намислил. Наведох се и задничето ѝ се притисна във възглавниците в същия миг, в който коленете ми удариха пода.

Рипли погледна нагоре, очите ѝ бяха замъглени и блестящи, беше адски красива.

— Кога за последно някой те накара да крещиш? — идеше ми да се наричам в секундата, в която въпросът излезе през устните му,

защото не исках да мисля за нея с друг мъж.

— Прекалено дълго.

Думите ѝ ми доставиха тъмно задоволство и аз разтворих бедрата ѝ.

— Плъзни си задничето на ръба, захарче, защото е време да пробвам колко си сладка наистина.

След миг колебание, Рипли изпълни нареждането ми, смъквайки се на ръба на дивана. Очаквах да видя плата на някои секси гащички, но вместо това видях гола, влажна женственост.

— Милостиви Боже, захарче — издишах аз, а думите се откъснаха от гърлото ми като молитва, и без да губя нито миг, притиснах устата си върху нея.

В секундата, в която устните ми я докоснаха, Рипли изви гръбнак на дивана, а стенанието, носещо името ми, изпълни стаята.

Изпълни ме собственическо чувство, докато облизвах и смучех клитора ѝ, а тя се гърчеше под мен. Исках да я чуя как крещи името ми с цяло гърло. По дяволите, исках целия свят да го чуе.

ГЛАВА 22

РИПЛИ

Не ме интересува дали бях най-голямата късметлийка на земята, защото оргазъм като този не бях преживявала никога преди и сега бях погребана под него. Устата на Боун бе благословена с някаква кънтри — момчешка магия, защото ме обработи до момент, в който едва сдържах виковете си.

Когато пъхна единия си дълъг, дебел пръст в мен и безпогрешно намери G-точката ми, бях загубена.

— Боун!

Името му отекна в стените и тавана на апартамента ми.

— О, Боже мой! Не спирай. Моля те, не спирай!

Той изръмжа нещо неразбираемо срещу мен, и макар да не разбирах какво е, вибрациите от гласа му ме пронизаха, правейки оргазма ми още по-интензивен.

Не бях сигурна колко още можех да понеса, но той не показваше никакви признаци, че ще спре скоро.

— О, Боже! О, Боже! О, Боже! — стенех аз, треперейки сякаш останала без кости, когато той ме вдигна на ръце.

— Трябва да те чукам. Исусе Христе, захарче, направи ме погорещ и по-твърд от когато и да е било преди. Адски секси си.

Той ме отнесе в спалнята ми и не ме беше грижа, че бях гола от кръста на долу, когато ме положи на леглото.

Но определено ме интересуваше, когато той спря с ръце върху копчетата на дънките си.

— Защо? Защо спиращ? Не може да спреш — може би, по-късно щях да си наричам задника, задето звучах така отчаяно, но точно сега не ми дремеше.

— Презерватив. Мамка му. Не знам дали имам...

Пресегнах се с една ръка и с триста зора отворих нощното шкафче.

— Тук има.

Боун посегна към бутона на нощната лампа и я включи. Нежна светлина изпълни стаята.

— Не знам дали да се тревожа или да бъда впечатлен, че имаш кутия с презервативи XXL в стаята си. Обаче... те не са отворени, затова, ще реша, че съм късметлия.

Той имаше нужда от XXL презервативи? Поизправих се и бързо казах благодарствена молитва.

— Купих ги по погрешка. — Гледах към перфектните му гърди, докато той разкопчаваше дънките си, а погледът ми се плъзна надолу към оборудването, което криеше.

Майко. Мила!

Боун не забеляза, че застинах неподвижно, фокусиран върху задачата да отвори пакетчето и да постави презерватива на огромния си, подобен на ствол на вековно дърво, член.

— Не е честно един мъж да бъде великолепен, богат, талантлив и да има огромен член, нали? — попитах, без да се обръщам към никой специално.

Когато дълбокият смях на Боун ме обля, осъзнах какво казах току-що.

— Предполагам, че и за това съм извадил късмет. — Сините му очи се впиха в мен. — Но предстои да стана още по-голям късметлия.

Той разтвори бедрата ми и ме издърпа на ръба на леглото, нагласяйки члена си срещу женствеността ми.

— Все още ли искаш да го направим? Последен шанс да си промениш мнението, преди да заровя звяра в теб и да те накарам отново да крещиш името ми.

Ъммм. Нека спрем за минутка и да помислим...

Заеби това. Кимнах отсечено.

— Нека го чуя.

— Да! За Бога, чукай ме най-послед, Боун!

Той се тласна напред. Имах само половин секунда да се замисля, че май думите ми бяха малко пресилени, защото още с първия тласък той ми отне дъха.

— О, Боже мой. О, Боже мой.

— Боун, захарче. Не е нужно да замесваме тук Господ. Не искам да ни порази мълния, преди да имам възможността да усетя как

стискаш члена ми, докато свършваш.

С ръце подпирани на леглото от двете страни на тялото ми, Боун движеше бедрата си, отдръпвайки се назад и тласвайки се мощно напред, отрицвайки чисто удоволствие с всяко докосване.

Как, за Бога, тя си бе тръгнала от него?

Това беше последното нещо, за което трябваше да мисля, но докато ме водеше стремглаво към нов оргазъм, нямаше как да не се замисля, че Амбър Флийт е тотален идиот.

Повдигайки бедра, аз се тласнах към него, исчайки повече и *по-силно*, и в същото време знаех, че на сутринта ще се чувствам така, все едно ме е газил влак. *Това тотално си струваше.*

Когато Боун посегна надолу, притискайки клитора ми, *бях до там.*

— Боун!

Името му се изтръгна от гърлото ми с мощен вик и тялото ми потрепери под него.

Неговият рев изпълни стаята и той се тласна още няколко пъти, преди да застине неподвижно. Е, всичко беше неподвижно, освен грамадния му член, който пулсираше в мен.

Боун се отпусна напред, а горещите му гърди се притиснаха към моите, докато опитвах да си поема дъх. Няколко минути по-късно, под горещината на тялото ми и с тръпките на перфектния оргазъм, който се бе излял върху пияното ми тяло, клепачите ми потрепериха и аз заспах дълбоко.

ГЛАВА 23

РИПЛИ

Настоятелното звънене, идващо някъде от апартамента ми, ме събуди, преди да съм готова за това. С една ръка, пресегнах, плесвайки длан върху нощното шкафче, където обикновено стоеше телефонът ми нощем, но сега го нямаше.

Претърколих се и светлината, процеждаща се покрай черните завеси на прозорците, почти ме заслепи. Главата ми започна да тупти, стомахът ми се преобърна и си спомних защо пиех толкова рядко.

Адски махмурлук.

Ъгх.

Банелите на сутиена ми се впиха в плътта ми, когато се претърколих към ръба. *Защо въобще съм със сутиена си в леглото?* Внимателно се надигнах от матрака и с бебешки стъпки се насочих към вратата на стаята си, която бе широко отворена.

Тъй като живеех сама, не беше от значение, но заради редките случаи, в които Бранди се появяваше тук, обикновено я затварях. Надникнах през вратата на свободната спалня и видях, че е празна, макар че очевидно братовчедка ми не се бе научила как да си оправя леглото.

Никаква изненада тук.

Чантата ми беше на пода близо до вратата водеща към бара, която за щастие бях имала благоразумието да заключа.

Звъненето, идващо от чантата ми, спря преди да успее да си измъкна телефона, но след няколко секунди започна отново.

Хоуп.

Виждайки името ѝ на екрана, в мозъка ми се задействаха куп спомени.

Белият жребец.

Миналата нощ.

Много пиене.

— Хей, извинявай, все още спях — казах аз.

— Бях на пет минути от това да се обадя на ченгетата да разбият дома ти, за да те открият. Изкара ми акъла от притеснение. Звъня ти през цялата проклета нощ.

Присвивайки очи към часовника на микровълновата в малката ми вградена кухня, видях, че още няма седем и половина.

— Още е прекалено рано. Какво има? — насочих се към шкафа с лекарствата, защото се съмнявах, че глухото блъскане в главата ми ще мине от само себе си.

— Рано? Късно е! Не исках да си лягам, преди да се чуя с теб. Бях на крака цяла нощ. В бара снощи бе пълна лудница, след като Боун Трашър си тръгна. Зейн Фриско остана и изсвири две песни.

Боун Трашър.

Щом чух името му, кутийката с хапчета падна от ръката ми и се отвори, посипвайки навсякъде малки кафяви таблетки.

— Хей! Добре ли си?

— Ъх. Да, извинявай. Изпуснах хапчетата за глава.

— Ще трябва да ми разкажеш какво се случи, защото снощи, след като едва се добрах до мястото, на което седеше, ти беше изчезнала. Джоан каза, че охраната те е извела през задната врата, заедно с Боун Трашър, и просто си изчезнала. Не получих нито обаждане, нито съобщение, нито нищо. Какво се случи?

Спомените ми от миналата вечер бяха разпилени, като таблетките по пода.

— Нищо — казах й аз, въпреки че знаех, че е лъжа.

— И какво, само излязохте заедно и всеки си тръгна по своя път? Мислех, че ще му триеш сол на главата, задето те е уловил в средата на бурята, която сътвори. Знам какво е отношението ти към онези мъже.

Под *онези мъже* тя имаше предвид знаменитостите. Винаги ли се бях държала като кучка по този въпрос? Вдигайки три таблетки от пода, ги пхнах в устата си и ги глътнах на сухо.

— Не беше нищо кой знае какво. Така или иначе беше време да се прибирам — минах през кухнята, оставяйки пълна бъркотия, и си отбелязах да почистя, когато от навеждането няма да ми се повръща, и се върнах в спалнята.

Какво се бе случило?

Частични спомени от сънища преминаваха през ума ми, как гледам към Боун, но всичко беше само сън, нали? Аз никога не бих...

— Сигурна ли си? Тревожих се за теб, момиче.

И точно тогава видях опаковките от презервативи на пода.

О. Мамка му. Какво съм направила?

— Рип?

Насочих вниманието си обратно към телефонния разговор и трябваше да затворя на Хоуп веднага, иначе, както отвъртях, тя много бързо щеше да прозре през простотиите ми, че я лъжа.

— Благодаря, че се тревожиш за мен, скъпа. Не се чувствам добре. Трябва да затварям.

— Някой да не ти е пуснал нещо в питието? Защото, ако...

— Не, разбира се, че не. Просто имам махмурлук. Ще ти се обадя по-късно, става ли?

Не я изчаках да отговори, а отдръпнах телефона от ухото си и затворих.

Падайки на колене, грабнах опаковките от презервативи, все едно бяха банкноти хвърлени през бара.

Може би е бил някой друг. Може би не съм прекарала нощта с Боун Трашър. Може би мозъкът ми си е представил лицето на Боун Трашър, тъй като свалката ми за една нощ е бил прекалено грозен, че да си го спомням.

Което ще значи, че очевидно сега приемам тъпи рискове със собствената си безопасност.

Една дума написана на опаковките на презервативите, задейства паметта ми. *XXL*.

Гласът на Боун отекна в главата ми. „*Не знам дали да се тревожа или да бъда впечатлен, че имаш кутия с презервативи XXL в стаята си.*“

Мамицата. Му. Мръсна.

Не съм.

Не бих.

Но опаковките, които стисках в ръката си, бяха неопровержимо доказателство.

Направила съм го.

Изгубих равновесие от осъзнаването на този факт, паднах назад върху пода на спалнята си и веднага започнах да обмислям случилото

си.

Не значи нищо. Само една грешка. Секс за една нощ. Бях пияна. Случват се такива неща.

Това не ме прави майка ми.

Много дълго устисках с правилото си за знаменитости и фактът, че го наруших, се дължеше единствено на пияното ми състояние. След това се изпълних с раздразнение.

Мога да си спя, с който си искам. Не трябва да се извинявам на никой и да се чувствам зле за каквото и да е било. Не е като да съм изневерила на някой... нито пък той.

Но какво направих?

Всичко бе наред. Всичко бе добре.

Сериозно, никога повече няма да пия.

Не бях направила нищо нередно.

Беше заради алкохола. Държах се като тъпо, пияно момиче. За пръв път от много време се държах като човек на моята възраст, а не като някой с двадесет години по-стар отколкото съм.

И така или иначе, в крайна сметка, случилото се бе без значение. Никога повече нямаше да го видя. Не е като да сме започнали връзка.

ГЛАВА 24

БОУН

Беше минало доста време откакто за последно се измъквах от леглото на жена в ранните часове на сутринта. Това, което още повече ме изненада, бе, че не исках да си тръгвам.

Един път трябваше да е достатъчно. Но, мамка му, трите рунда, които изкарахме, не бяха достатъчни.

Макар да не познавах добре Рипли, не беше нужно да съм гений, за да знам, че присъствието ми в апартамента ѝ на сутринта нямаше да бъде посрещнато добре.

Ето защо сега седях на люлеещия се стол в края на дока ми, с въдица в ръка пред декоративното си езеро в седем и половина сутринта, облечен с тениската, която съблякох от тялото на Рипли миналата нощ и която все още носеше цитрусовия ѝ аромат.

Нямаше смисъл да се връщам в леглото, защото бях посегнал към нея и знаех, че искам още.

Как, по дяволите, се забърках в тази каша?

Всяка от жените, които снощи ме замеряха с бикините си, щеше да ме окове за леглото си с белезници, за да не си тръгна тази сутрин, но не, аз трябваше да хвърля поглед върху единствената жена в бара, която не просто не носеше никакви бикини, но също така и не искаше да има нищо общо с мен. Освен това съществуваха и фактът, че тя едва ли би ме докоснала, ако беше трезва.

Умно, Боун. Много умно.

Сега бях идиотът, който иска още един шанс с мацката, която вероятно не си спомняше какво се е случило миналата вечер.

Рязко дръпване на кордата ме откъсна от мислите ми и започнах да я навивам. Рибата се бори няколко минути и накрая спря. Когато издърпах кордата, на кукичката нямаше закачено нищо.

Вероятно ще имам същия успех и ако се опитвам да вържа Рипли...

Но припомняйки си колко страхотно се чувствах, с тялото ѝ обвито около мен, реших, че нямам нищо за губене ако опитам.

Рибата отново клъвна, а аз съставих план за действие. Какво точно ще ми е нужно, за да накарам тази жена да клъвне?

Докато изтеглях доста голямата синьохрила риба-луна, идеята ме осени. Прехвърлих всичко в ума си няколко пъти, обмисляйки най-добрия начин, по който мога да я приведа в действие, когато телефонът ми извибрира, а рибата се освободи от кукичката.

По дяволите!

Единственият човек, който си позволяваше да ми звъни толкова рано, бе майка ми, но щом погледнах към екрана, определено не беше тя.

Ник.

— Не съм чувал някога да си ставал преди девет сутринта. Какъв е случаят?

— Какво си направил миналата нощ?

Твърдите нотки в гласа му ме накараха да спра да се люлея на стола и да стъпя здраво на дока.

— Искаш ли да пробваш пак, Ник? — Тонът ми не оставяше нито капка съмнение какво смятам за начина, по който ми говореше.

— Получих имейл със списък от статии и снимки на това как пееш в Белият жребец и някакъв задник, който смята да ти повдигне обвинение за нападение. Искаш ли да ми кажеш какво, по дяволите, се случва?

— Обвинение за нападение? Сигурно се майтапиш с мен. Притекох се на помощ на жена, която не искаше да има нищо общо с мъжа, който се опитваше да ѝ се нахвърли. Тя го срита в топките, а аз не съм го и докосвал.

— Е, той очевидно казва, че си.

Сега ми се прииска да бях ударил шибаняка.

— Това са пълни лъжи.

— Можеш ли да намериш свидетел, който да потвърди случилото се?

Челюстта ми се стегна, не само защото не исках името на Рипли да бъде замесвано с моето, но и защото последното нещо, което исках, бе да я забъркам в подобен медиен цирк. Това щеше да е най-бързият начин, по който да я отдалеча от себе си.

— Ако е наложително. Кажу му да се разкара или жената, на която се натрапваше ще повдигне обвинения.

— Добре. Но ако нещата загрубеят...

— Няма — заявих твърдо и се молах да съм прав.

— Добре. Чарити на практика прави задни салта заради статиите от тази сутрин. Публичното мнение е на твоя страна. Те обичат Боун Трашър, с разбитото сърце, който излиза и казва пред всички, че ще се върне по-силен и ще опита отново да намери любовта.

Намръщих се, облягайки се назад и позволявайки на стола отново да се залюлее.

— Напълно сигурен съм, че не казах това.

— Е, това твърдят водещите заглавия, затова Чарити е адски щастлива. Първото видео постнато снощи в YouTube е гледано вече почти половин милион пъти. Но се обзалагам, че до довечера ще мине милион.

Исусе, не бе точно това, което планирах, когато отидох в Белият жребец, но все пак не съжалявах за случилото се.

За нищо от това, което се случи.

— Е, защо тогава звучиш така ядосан.

Оставих въдицата си на земята, защото не исках Ник да ми коства още една риба, а обикновено минаваше доста време, преди да приключим разговора си.

— Хората на Амбър започват да вдигат шум и колкото по-добре изглеждаш ти, толкова по-шумни стават те.

— Какъв вид шум?

Ник замълча за миг, а след това заговори тихо, все едно се тревожеше, че някой може да го чуе.

— Късно снощи получих вест, че има шанс, тази седмица Амбър да подпише документи за анулиране.

— Анулиране? Сигурно се майтапиш.

— Бритни го направи. Както и Кени Чесни. Амбър няма да е първата, която ще го направи. Мамка му, сигурен съм, че във Вегас има залози, колко дълго ще продължи брака ѝ.

Въпреки че официално Амбър бе вълн от живота ми само от седмица, с всеки изминал ден осъзнавах, че признаците за случилото се бяха налице от много по-рано, просто аз бях прекалено спял, за да ги видя. Или може би просто не съм искал да ги видя. Не я бях виждал

повече от месец. Дори когато бяхме в един и същ град по едно и също време, не успяхме да се свържем един с друг. Преди предложението, не я бях чувал по телефона от десет дни. Общувахме най-вече със съобщения.

Каква връзка бе това?

Не особено добра, според мен.

Колкото повече се отдалечавах от нея, толкова повече перспективи се отваряха пред мен. Обичах *идеята* за Амбър, но сега се чудех дали някога съм обичал *нея*. Беше доста голямо нещо за осъзнаване, докато гледаш изгрева сутринта в Тенеси.

— От сега нататък чувствай се свободен да запазиш за себе си всяка информация, която научиш за Амбър. Затворих тази глава и продължавам напред.

— Ами ако тя не я е затворила? — попита Ник.

Поизправих се на стола.

— Мисля, че тя я затвори доста шумно и ясно, когато се омъжи за друг мъж.

— Добре, но все още ще гледам на нея като на бомба с таймер.

— Това ти е работата, Ник. Не моята. С още нещо мога ли да ти помогна днес?

— Да, обади се на Чарити като стане малко по-късно. Имаш цял куп радио интервюта заради новия сингъл. Виждаш ли си класациите? Вече се изкачва към върха. До уикенда ще имаш още един чисто нов хит на първо място. Ще направим няколко сутрешни шоута, а ако по радиото продължат да те въртят, вероятно ще се наложи и няколко вечерни, които знам, че мразиш адски много.

Отне ми всичко да не изругая по телефона. Водещите на късните телевизионни предавания постоянно се надпреварваха, за да бъдат най-забавните шибаняци по телевизията, и едва се сдържах да не ги наричам. Обичаха да карат нас, кълтри певците, да изглеждаме като идиоти, за да си вдигнат рейтинга.

— Още не съм се съгласил на това. Кажете на Чарити да ми съобщава кой ме кани, за да ти кажа дали ще отида или не.

— Всеки друг от клиентите ми ще убие за подобна възможност...

— Тогава ги прати вместо мен. Защото нямам нужда някой мазен задник от Ню Йорк или Ел Ей да се опитва да ме изкара тъп селяк по

време на вечерното си шоу.

— Ще говорим по този въпрос.

— По моите условия.

— Добре. Но нека аз или Чарити да научим следващия път, когато решиш да се забиеш в местен бар и да събереш тълпа. Искаме да сме наясно, за да можем да осигурим медийно покритие и достатъчно охрана.

— Само това ли?

— Да.

— Добре — затворих телефона и се загледах в повърхността на водата, в която се отразяваше слънчевата светлина.

Забавно бе, че Ник спомена как появата ми в един местен бар го пълни с тълпа. Мисля, че утре вечер, щях да направя именно това.

Може би щях да успея да напълня един точно определен бар.

ГЛАВА 25

РИПЛИ

Петък вечер в Аквариума обикновено бе малко по-забързано отколкото през другите вечери от седмицата, но тази вечер определено не беше както обикновено.

Няколко туриста се появиха с гидовете си около пет часа, надничайки развълнувано в женската тоалетна, все едно мъртвите тела на майка ми и любовника ѝ все още лежах на пода. Но това не беше изненадващата част. Това се случваше поне три пъти на седмица.

Изненадата беше, когато се настаниха на бара и си поръчаха питиета. С алкохол. И то от скъпия.

Добре. Добър знак.

Ърл и Пърл се показаха, заемайки обикновените си места около седем часа, а Естебан се събуди от дрямката си.

— *Дърт пръдльо. Дърт пръдльо.* — изграка той.

Още един редовен клиент, Джим, който не пропускаше да идва във вторник и петък от десетилетия, отиде до клетката и метна цяла шепа ядки вътре.

— Проклета птица. Някога ще научиш ли нещо ново? От години приказваш едни и същи простотии.

— *Покажи ми парите.*

Мисля, че Естебан бе научил тази реплика от ерата на Джери Магуайър, но го съскаше винаги, когато някой му кажеше нещо за речника, което ме навеждаше на мисълта, че птицата бе много по-умна от повечето хора в бара.

— Майната ти, тъпа птицо.

— *Майната ти. Майната ти.* — Естебан заповтаря на висок глас. И не е като да не го е казвал преди, обаче туристите го гледаха с оцъкдени погледи.

— Той псува?

— Надявам се, че не се чувствате обидени. Сигурна съм, че е по-умен от мен, но просто отказва да разбере, че езикът му невинаги е подходящ за по-учтива компания.

Жената поклати глава и се засмя.

— Страхотно попълнение към бара е. В туристическия журнал пише, че е подарък?

Кимнах, усмихвайки се леко.

— Да, така е, което значи, че няма как да го върнем, когато започва да ни влудява с нецензурния си речник.

Мъжът поръча още едно питие и аз приех парите с широка усмивка.

След час всичко започна да става адски странно. И под странно имах предвид, забързано. С много плащащи клиенти.

Вътре нахълта групичка от момичета на двадесет и няколко, кикотещи се зад ръката си, и заемайки една маса до срещуположната страна на бара.

— Това е кръчма, нали?

— Джордан винаги казва, че иска такава, но аз винаги му казвам, че не съм съгласна. Преди да отвори кръчма, аз ще се изнеса от тях.

— *Как си?* — каза Естебан и напери перата си.

Пресякох бара, за да взема поръчките им, тъй като Бранди все още не се бе появила на работа, което значеше, че май ще се наложи да звънна на Дори и да я помоля да дойде тази вечер. Обикновено ѝ звънях, ако бях смъртоносно болна и не можех да се оправя с бара, или ако ми се обадят, че нещо е станало с татко, и за щастие тя винаги бе готова да помогне. Преди, когато още нещата не бяха толкова зле, тя работеше тук шест вечери в седмицата. Сега гледаше внуците си през деня и беше изключително щастлива да го прави.

Излязох иззад бара и пристъпих към пълната маса.

— Какво да ви донеса, дами?

Блондинка с перфектно наредени къдрици и по-бели от бялото отговори вместо групата.

— Искаме шотове! Нека започнем с *Порочни момичета скаутки*. Или предпочитате *Червенокоси скаутки*? — обърна се тя към останалите на масата.

— Червенокоси скаутки. Имам нужда от *алкохол*.

Блондинката изрецитира поръчката, все едно бях глуха и не чух каква е, докато я поръчвах, след което добави.

— Тук сме за големия купон, но дойдохме по-рано, за да хванем маса.

Отворих уста, за да попитам, защо, по дяволите, си мислят, че трябва да хванат по-рано маса, но вратата се отвори и голяма група момичета, шест на брой този път, влязоха и се настаниха на още една от големите празни маси.

Главите на Ърл, Пърл и Джим се завъртяха в унисон, а на лицата им беше изписано объркано изражение.

И аз съм така, момчета. И аз.

— *Време за парти. Време за пари.* — Закряска Естебан и започна да скача развълнувано в клетката си, заради цялото движение наоколо.

Какво става за Бога?

Но бях прекалено заета да разпитвам, тъй като се появи още една голяма група момичета, които избутаха две от масите една до друга. Измъкнах телефона и звъннах на Дори, но тя не вдигна. Вратата се отвори пак и пратих отчаяно съобщение на Картър, мой приятел, който ми бе помагал преди, и хукнах да забърквам питиета и да ги нося по масите, преди да взема новите поръчки. За последния час направих повече момичешки питиета, отколкото през последната година. Обикновено тук нямаме момински партита, но все едно в Аквариума се бе изсипало цяло сестринско общество.

— Имаш ли питие с името на заведението — Аквариум? Имам предвид, ако имах бар, определено щях да имам такова питие. Само си представи колко сладки биха били снимките. С онези яки сламки като рибки. Само за Инстаграм, не мислиш ли? — това дойде от още една колежанка, чиято лична карта трябваше да проверя два пъти, за да съм сигурна, че не е фалшива.

— Съжалявам, точно сега нямам такова питие под ръка, но какво ще кажете за няколко шота?

Щастливи викове се понесоха от масата и аз приемах поръчките и забърквах питиетата колкото можех по-бързо. Останаха само три празни маси, когато Картър влезе през вратата.

— Благодаря ти, Боже. Дори не си вдига телефона, а аз умирам за малко помощ.

Картър, кльоцав двадесет и три годишен мъж, приближи към мен до бара, а погледът му се стрелна към сцената в ъгъла, която седеше празна от смъртта на майка ми.

— Още ли не са дошли? Това място ще се пръсне по шевовете.

— Какво? — едва чувах Картър над шума от гласовете и музиката, която бях усилила.

Ърл, Пърл и Джим гледаха намусено, докато другите клиенти се опитваха да се пъхнат между тях и да се доберат до бара, за да метнат пари в моя посока.

Картър се хвърли в действие, а аз вземах питиета и ги носех по масите, колкото можех по-бързо. След петнадесет минути всичко ми стана кристално ясно, когато вратата се отвори и клиентите на бара избухнаха в силни аплодисменти.

О. Не. Не. Го. Е. Направил.

Фриско и още двама мъже, които не познавах, влязоха, следвани от четирима здравеняци. *Охрана?*

Те носеха калъфи с китари, а единият дърпаше количка, на която бяха натрупани квадратни черни куфари...

Какво, по дяволите?

— Хей, Аквариума! Само сглобяваме сцената и ще сме готови да разтърсим света ви! — изкрещя Фриско, докато вземах още поръчки за пиене и едва не прегазих Картър.

Той сложи ръка на рамото ми и погледна шокираното ми изражение.

— Не знаеш ли?

— Изглеждам ли ти така, все едно знам?

— Но как?

Поклатих глава. Нямах време да говоря с него точно сега. Имах да правя питиета, а Зейн Фриско щеше да отговаря на адски много въпроси.

ГЛАВА 26

БОУН

Фриско вече би трябвало да приключва с първата част от шоуто, когато влязох през задната врата на Аквариума.

Мястото бе претъпкано от крещящи момичета и солиден брой момчета. Точно както се надявах, че ще бъде. Когато спряхме отзад, един от мъжете, които пратихме, работеше на задната врата, затова изглежда всичко вървеше по план.

Гъстата коса на Рипли бе хваната на опашка на върха на главата ѝ, докато правеше питиетата като истински професионалист. Още един барман работеше до нея и забелязах сервитьорка да носи коктейли на поднос през тълпата, но не онази от миналата нощ.

Фриско бе вдигнал целия бар на крака и никой не забеляза, когато се промъкнах вътре. Смъквайки шапката си по-ниско, аз се насочих към сцената, държейки лицето си скрито. Един от охранителите ми кимна и вдигна ръка, за да привлече вниманието на Фриско.

Той довърши песента и щом бара притихна за миг, Фриско проговори в микрофона.

— Готови ли сте да вдигнете наистина сериозен шум? Защото имам адска изненада за вас, тази вечер! Моят добър приятел Боун Трашър реши да се отбие и да изсвири няколко песни тази вечер. Накарайте го да се почувства добре хора!

Проклетата сцена едва не се срина от начина, по който изрева тълпата. Измъкнах чифт тапи за уши от джоба си и си ги сложих, преди да се кача на сцената и да приема китарата си от едно от момчетата.

Фриско отстъпи от микрофона и аз заговорих.

— Забавлявате ли се тази вечер?

Отговорът бе по-силен и по-неразбираем от предишния, но схванах картинката. Забавлявах се.

— Преди да започна, искам да благодаря на г-ца Рипли Фишър за това, че ни позволи да превземем бара й тази вечер, за да ви покажем какво е страхотен купон. Рипли, тази песен е за теб.

Засвирих началото на един от първите ми големи хитове „*Най-сексапилното момиче, което познавам*“ и тълпата откачи.

Тя ще ми нарича задника заради това и проклет да съм, чакам го с нетърпение.

ГЛАВА 27

РИПЛИ

Застинах, когато песента, която бях чувала стотици пъти по радиото, зазвуча посветена на мен и изпълнена на живо в моя бар.

Татко ще побеснее. Логиката му бе толкова изкривена и огорчена, че дори не мисля, че щеше да се зарадва на допълнителните пари, които щяхме да спечелим днес, имайки предвид двете кънтри звезди, които заемаха сцената, която ми бе забранил да се използва.

Но може би, ако не научи...

Клиент метна още една двайсетачка на бара и реших, че не ми дреме откъде идват парите. Имам сметки за плащане и клиентите влизаци в бара бяха единственият начин да ги получа и да съм способна да задържа това място над водата. Без да споменавам, че исках да върна онези хиляда долара, който мазникът Стан бе платил за ипотеката, за да му кажа, че може да си ги завре там, където слънцето не огрява.

Затова се фокусирах върху факта, че Аквариума прави удар и никакво дъвчене от страна на баща ми, ако научеше, нямаше да ме накара да сваля Зейн Фриско и Боун Трашър от сцената. *Упоритият ми старец точно сега щеше да затръшне вратата, ако беше тук.* Е, аз нямаше да го направя. Изтласках мислите за него от ума си и казах бърза молитва да не ни свърши ликъора. След това се върнах към правенето на питиета и взимането на парите.

За няколко часа направихме повече пари, отколкото Аквариума заработваше за цял месец, дори може би за два. Дори Ърл и Пърл вече се усмихваха, след като им казах, че тази вечер питиетата им са за сметка на заведението. Джим изчезна, когато тълпата стана по-голяма, и сега на стола му седеше един червенокос мъж с блондинка в скута.

Един намусен мъж по-малко, за който да се тревожа, и повече място за плащащите клиенти.

— Това е страхотно! Видя ли, че дори са осигурили охрана на вратата? — изкрещя Картър надвиквайки музиката, и взе четири бири, отваряйки ги. — Аквариума се *върна*, бебче!

Той сложи бирите на бара и ме сграбчи през кръста, вдигайки ме и завъртайки ме във въздуха.

Песента свърши и аз се плъзнах надолу по тялото на Картър. Погледът на Боун се впи в моя, когато краката ми докоснаха пода.

— Какво ще кажете да запалим това място? Имам една друга песен, която вероятно сте чували веднъж или два пъти. Казва се „*Ще се бия за нея*“.

— О, мисля, че някой ревнува — каза Картър, когато Боун запя песен, в която се споменаваше за това, че не се притеснява да скрита задника на всеки мъж, който докосне приятелката му в бара.

Поклатих глава.

— Не. Няма начин — бутнах го с бедро. — Залавяй се отново за работа и сервирай онези питиета!

Той хвана бузите ми с две ръце и ми залепи целувка по привичен за Картър стил. Хората в бара пицяха и ръкопляскаха, а гласът на Боун стана една октава по-нисък, подобно на ръмжене, което накара цялото ми тяло да завибрира.

Оттласнах се от бара и се заех с клиентите наредени около бара. *Плащащи* клиенти. Вътрешно започнах да танцувам.

Нямаше начин Боун да ревнува.

Невъзможно.

* * *

Боун разтърсваше бара из основи, когато Картър ми помахаше от другия край на бара.

— Какво има?

— Имаме проблем, Рип — той кимна към предната врата и към намръщения мъж с официална риза, който стоеше с ръце скръстени на гърдите.

— Кой...

— Началникът на пожарна безопасност. Каза, че някой се е обадил и се е оплакал, че си надвишила капацитета си.

— *Мамка му.* Ще говоря с него. Не се тревожи.

След като избърсах ръцете си в кърпа се плъзнах иззад бара. Трябваше да крещя над звука, за да мога да говоря с него.

— Какъв е проблемът, сър?

— Получихме оплакване, че това място е пожароопасно заради надвишаване на капацитета тази вечер, и само като гледам, мога да кажа, че са прави. Но ще ви оставя да ми кажете, точно колко човека имате тук вътре, за да решим проблема.

Почти не можех да го чуя, но се надявах, че думите, които си мислех, че излизат от устата му, не са това, което казваше наистина.

Оплакване? От кой? Този район не бе особено населен, имаше само няколко други бара и студио за татуировки.

Отведох го до мъжа, който работеше на вратата, един от тези, които пристигнаха с Фриско.

— Не може да надвишаваме капацитета. Имаме човек на вратата. Следим бройката — на ум добавих *надявам се някой да следи бройката.*

Началникът посочи към задната врата, която бе широко отворена и през нея влизаха още хора.

— Ами онази врата?

О, проклетие.

— Ъмм, ще изведем някои от хората навън. Ще се справим. Лично ще се погрижа. Никога преди не сме имали проблем с това и обещавам никога повече да не се случи.

Две пияни момичета се запрепъваха към вратата, а питиетата им полетяха, изливайки се върху бялата риза на началника. Или да кажа, която беше бяла.

— Трябва да изведете поне една трета от хората. Веднага, иначе ще затворя това място.

Не. Не. Не. Не и в най-натоварената вечер, която сме имали от години.

— Ясно! Заемем се, дайте ми пет минути, сър. Веднага се връщам — усмихнах се пресилено и изчезнах.

Мамка му. Мамка му. Мамка му.

Добрах се до един от охранителите и закрещях на ухото му, за да може да ме чуе.

— Трябва да изведем част от хората. Можеш ли да ми помогнеш?

— Ще пробвам — двамата започнахме да извеждаме хора през вратата, докато началникът стоеше с ръце скръстени върху съсипаната си риза. И тогава започна боя.

Не знам кой нанесе първия удар, но пред сцената настана меле. Музиката спря и Боун посочи към някой в тълпата.

— Хай, задник, какво правиш, мамка му? Изхвърчаш от тук.

Охраната се хвърли през тълпата, която започна да се оттегля назад към мен, в опит да се отдалечат от дузината мъже раздаващи юмруци. Две момичета се блъснаха в гърба ми и забих лице в рамото на началника на пожарната команда.

— Това е още една от причините да налагаме капацитет за клиентите — изкрещя той. — Това място ще бъде прегазено. До тук сте. Затварям ви. Изведете всички навън.

— Моля ви, не го правете. Нека отидем навън и да поговорим.

Той ме изгледа намръщено, но ме последва навън през тълпата към входната врата. Вместо тихата улица, с разпилени тук-там клиенти, която очаквах да заваря, навън беше пълно с коли и хора.

— Ще ги изведа. Няма да има никакви проблеми.

— Не, вече взех решение. Тук става въпрос за безопасността на хората — той извади телефона си, докато хората се бореха да излязат през входната врата.

— На кой се обаждате?

Преди да успее да ми отговори ни обгради тълпа, камери и микрофони се насочиха в моя посока.

— Вие ли сте Рипли Фишър? Какво ще кажете за обвиненията, че вие сте истинската причина Боун Трашър и Амбър Флийт да скъсат?

— Рипли! Смяташ ли го за изневяра или просто следваш стъпките на майка си, ставайки любовница на кънтри звезда?

— От колко време спиш с Боун Трашър?

О, Боже мой.

Въпросите режиха като остриета, всяко пронизвайки ме до кост. Стомахът ми се сви на възел и падна в петите ми.

Това не се случва. Това не се случва. Дишането ми се забърза. Започвам да хипервентилирам. Може би щях припадна. Тогава нямаше да се налага да се изправям пред тях...

— Рипли, няма ли какво да кажеш в своя защита?

— Колко голям е членът на Боун Трашър? Читателките ми искат да знаят! Изплюй камъчето, момиче!

Гласовете ме смазваха, въпросите се сипеха от всички посоки, а аз стоях замръзнала като идиотска сърна пред опасността да бъда смазана от пикап.

Как се случи всичко това?

— Г-жо, трябва да изведете тези хора от тук.

Обърнах се, за да погледна отново началника, но ушите ми звъняха от въпросите, с които ме обстрелваха.

„Смяташ ли го за изневеря или просто следваш стъпките на майка си?“

Останах с гръб към репортерите и изпънах рамене, нуждаейки се да се защитя пред камерите, колкото можех.

Началникът на пожарната команда не се интересуваше, че за мен всичко това е един ужасен кошмар. Той имаше някакъв тефтер и драскаше нещо в него.

— Затварям ви заради надвишаване на капацитета и веднага щом хората напуснат сградата ще огледам мерките ви за пожарна безопасност. Ако намеря дори един липсващ пожарогасител, ще имате сериозни проблеми.

Репортерите продължиха да ми крещят, искайки да знаят повече за Боун, за мен и за майка ми, затова се пресегнах и се оципах, за да се събудя.

Това не може да е истина. Трябва да е ужасен кошмар.

Болката от ноктите ми ми показва, че не сънувам. Реалността ми бе тази огромна катастрофа. Охраната изведе дузина клиенти навън и репортерите се хвърлиха върху прясното месо.

— Някой има ли снимки на Боун и Рипли Фишър, на които са заедно? Ще платим добре!

Мъж с тениска с емблемата на колежа Вандърбърд се препъна пиянски напред и се закова пред репортерите.

— Барманката с готиния багажник? Имам видео, на което той ѝ посвещава песен. Ще ви го продам.

О, Боже мой.

Трябва да се махна от тук.

Започнах да си проправям път през тълпата, а погледът ми се стрелна към сцената търсейки Боун.

Но там нямаше никой.
Беше си тръгнал.
А аз бях оставена да почиствам кашата.
Аз винаги почиствах кашата сама.

ГЛАВА 28

РИПЛИ

Следващия час премина като в мъгла.

Когато началникът на пожарната команда си тръгна, затворих вратата зад него и заключих. Облягайки се на най-близката маса, притиснах възглавничките на дланите си към очите си.

Повече от всичко на света исках да се свлека на пода, да обвия ръце около коленете си и да се отдам на сълзите, които сдържах още когато онзи първи ужасен въпрос, който ми беше хвърлен като коктейл Молотов от репортерите.

Как може някой да мисли, че имам нещо общо със скъсването на Боун и Амбър? Та аз дори не го познавах тогава.

Кой им е казал подобно нещо? В това няма никакъв смисъл.

Преглътнах буцата заседнала в гърлото ми и въздъхнах.

Предписанията, които началникът на пожарната команда остави на бара, бяха цяла купчина. Като добавка към надвишаване на капацитета, той написа, че Аквариума има пожарогасители с изтекъл срок на годност, че не сме тествали редовно системата с пръскачки за гасене на пожар и още три неща, които ми се сториха напълно измислени.

— Каква луда нощ — Картър вдигна един преобърнат стол и посегна към следващия.

Барът е полуразрушен. Две маси, три пейки, шест стола... всичко счупено. На пода имаше натрошено стъкло, заедно с разлети питиета, повръщано и нещо, което приличаше на кръв от боя. Чаши покриваха масите, някои преобърнати, а алкохолът в тях капеше по пода.

Дори, Картър и аз оглеждахме разрушенията с едни и същи тъмни изражения.

— Вие може да се прибирате. Аз ще се оправя с това.

И двамата ме погледнаха все едно бях луда. И може би бях, но точно сега не можех да говоря общи приказки, докато почиствах

разрушенията.

— Няма начин. Ще почистят тези маси и ще ги попия. Картър ще изнесе счупените мебели, а ти ще почистиш пода. Да се залавяме. — Дори звучеше като сержант на наряд и двамата се заловиха на мига за работа.

Гледах още известно време разрушенията, преди да премигна, правейки сметки на ум. Нямах какво да се направи тази вечер, но препоръките на началника щяха да изядат повечето, ако не и всички пари от тази вечер. Но първо трябваше да платя на Картър и Дори. Днес се заеха с всичко с такава отдаденост, че заслужаваха дори повече пари.

Мина още час, а Дори и Картър приключиха задачите си, оставяйки ме да довършва с почистването на пода, с която се бях справила до половината.

— Звънни ми, ако имаш нужда от мен утре. Дъщеря ми взема децата в пет, затова след това съм свободна — каза Дори.

Картър също предложи помощта си, ако е нужно, но не мислех, че ще се случи.

С тези предписания дали въобще мога да отворя утре?

Помахах им и потиснах усещането, което свиваше стомаха ми, заради този въпрос витаещ в ума ми.

Беше уикенд и не че имаше как да платя глобите, но и нямаше на кой да се обадя, за да попитам. Единственото, което можех да направя, бе да стегна това място и се надявах да намеря някакво решение, преди да стане време за отваряне утре.

Потопих парцала в кофата и го изстисках, докато умът ми се въртеше около всички възможни сценарии. Ако глобите погълнат всичките пари, които направихме днес, може би можех да затворя за някоя и друга вечер и да поработя някъде, че да изкарам допълнително пари. Обзалагах се, че Хоуп ще ми даде смени в сряда и четвъртък в Белия жребец...

Някой почука на задната врата, но нямах абсолютно никакво намерение да отворям. Приключих с общуването с хора за днес. *Край.*

— Рипли, аз съм. Отвори, захарче.

Дълбокият глас бе достатъчно ясен, за да няма никакво съмнение кой точно бе.

Наречете го ирационалност, ако щете, но да чуя гласа на Боун Трашър, след като с часове оправях кашата, от която той просто стана и си тръгна, ме разяри достатъчно, че да измарширувам до вратата и да я отворя рязко.

— Какво правиш тук?

Той се залюля на ботушите си, пъхнал ръце в джобовете на панталона си, а погледът му се насочи към лицето ми.

— Може ли да вляза? — той се огледа, все едно чакаше папараците да изскочат от храста и да го изненадат.

Имайки предвид какво стана по-рано, аз отстъпих, позволявайки му да влезе, преди да заключа вратата след него. Когато се обърнах, го видях да оглежда бара, преди да ме погледне.

— Всички ли си тръгнаха?

Кимнах, а гневът и раздражението закипяха в мен, докато гледах спокойната му поза.

— Не искам...

Не знаех какво има да казва, но просто не можех да издържа повече.

— Какво, по дяволите, стана тази вечер? Ти и Фриско решихте да изнесете импровизиран концерт и дори не си направихте труда да ми кажете? Предполагам, че си се опитвал да помогнеш, но ние не бяхме подготвени. Нямах сервитьори, нямах достатъчно хора, които да покрият бара, някой да стои на вратите и да ограничава посетителите, за да мога аз, знам ли, *да попреча на началника на пожарната команда да затвори бара ми!* — в края на тирадата си вече кресях, а очите на Боун блеснаха и той изпъна рамене.

— Наистина ли ще ми вдигаш скандал, задето направих нещо добро? Всеки бар в този град ще падне на колене пред нас да ни моли да свирим за тях. И да, бяхме тук, за да помогнем. Направи куп пари тази нощ, което беше целият смисъл на тази вечер. Това място е с единия крак в гроба и решихме, че ако вкараме малко клиенти, ще имаш по-голям шанс да го спасиш. — Докато свърши, той изглеждаше също толкова разярен, колкото бях и аз.

— Е, опита ти да помогнеш да спася това място, може да се окаже, че го е убил по-бързо. Всичко избухна в лицето ми, а ти просто изчезна — спрях за миг, преди да кажа най-лошото. — Да не споменаваме, че сега всички мислят, че съм твоя курва.

Боун направи крачка назад, а лицето му се смръщи.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Не видя ли репортерите отпред, преди да изчезнеш? Не чу ли какво ми крещяха?

Той се намръщи още повече.

— Не. Грабнахме оборудването и минахме през задната врата.

Потърках лицето си с ръка и му разказах повечето неща, които бяха казали. Премълчах частта с майка ми, защото не можех да се насиля да повторя думите.

— Какво, по дяволите? — експлодира Боун, започвайки да крачи през току-що почистената част на пода. Той се обърна и насочи погледа си към мен. — Някой, който познаваш, трябва да им е казал нещо. Такива неща не стават случайно. Кой може да ни е видял тук?

Въздухът излетя от дробовете ми, все едно ме бе ударил в корема.

— Обвиняваш мен за това? — Гласът ми отекна във високите тавани и темпераментът ми избухна. — Махай се от бара ми!

Боун тръгна към мен, вместо да се насочи към вратата. Тъмната му тениска се разтягаше върху широките му гърди и силните ръце, а горещината на гнева в погледа му ме накара да заотстъпвам, докато задникът ми опря в тухлената стена. Боун продължи да приближава.

— Да се махна? Мамка му, няма начин. Минах през много, за да направя нещо добро... два пъти... за теб, като не позволих да те нападат в онзи бар и като дойдох тази вечер тук, а ти ще се опиташ да ме изриташ от тук? Няма начин.

Арогантността му разпали темперамента ми.

— Какво? Да не дойде тук, за да ти благодаря?

— Няма да е зле — думите му излязоха като ниско ръмжене.

Стиснах зъби.

— Благодаря ти, о велики Боун Трашър, че слезе от пиедестала си, за да ми помогнеш. Моля те, спести ми повече от помощта си, защото сега пресата смята, че съм уличница съсипваща семейства, а барът ми потъва по-бързо от преди!

Боун притисна ръка до стената, навеждайки лице към моето.

— Млъкни.

Устата ми остана отворена.

— Какво ми каза току-що?

— Казах, *млѣкни*.

— Как смееш...

Преди да успея да довърша, устните на Боун премазаха моите.

ГЛАВА 29

БОУН

Тя беше дяволски прекрасна, когато се ядосаше. Клише и текст на песен, която да му акомпанира, преминаха като мълния през ума ми, преди всичките ми мисли да бъдат отнесено от Рипли.

Желаех я.

Исках целия този гняв да гори под мен. Върху мен. Навсякъде, където можех да я направя своя.

Вместо да ме избута назад, както очаквах, Рипли сплете пръсти в ризата ми, забивайки нокти в раменете ми, докато тялото ѝ се притискаше към моето.

Със стон аз се пресегнах надолу и сграбчих с шепи задничето ѝ, вдигайки я нагоре, за да обвие крака около кръста ми. Притиснах се към нея, членът ми опъваше дънките ми и усещането усили още повече нуждата ми за нея.

Какво има в тази жена? Точно сега, мозъкът ѝ можеше да ме мрази, но тялото ѝ определено ме желаше.

Рипли пушна рамото ми с една ръка и зарови пръсти в косата ми, дърпайки главата ми назад и нагласяйки я така, че да вземе всичко, което иска от целувката ни.

Оставих я да поеме водачеството за миг, преди да се отдръпна и да срещна погледа ѝ.

— Ще си събуеш дънките и ботушите и ще те чукам опряна на този бар. След като те приведа в по-добро настроение, ще измислим как да се справим с всичко това.

Омаята в погледа ѝ бе заменена с изгарящ пламък.

— Не ми казвай какво да правя.

— Млъквай.

Обикновено, не бих говорил така на жена, която харесвам, но Рипли ме предизвикваше по всички възможни начини. И още повече, тя ми отдаваше всичко, без да се въздържа нито за миг. Обвих ръка

около кръста ѝ и я понесох към бара. Пръстите ѝ се хванаха за бицепсите ми и ме задържаха здраво, когато я сложих да седне точно там, където я исках.

С един поглед към упоритото ѝ изражение имах чувството, че няма да следва инструкциите ми прекалено стриктно.

— Не искаш да се съблечеш? Добре, сам ще го направя.

— Кой казва, че въобще искам да бъда с теб? Може би един път беше достатъчен.

— Не умееш да лъжеш, захарче. — С едно рязко движение обхванах с ръка мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, и дори през дънките можех да усетя колко е гореща. — Залагам любимия си мотоциклет, че стегнатото ти котенце в момента е подгизнало.

Тя се размърда върху издрасканото дърво, притискайки се към пръстите ми, а погледът ѝ се присви към моя.

— Може би е заради някой друг.

О, мамка му, няма начин.

— Кой? Онзи твой барман ли? Няма начин.

— Може би е заради Фриско.

Ирационална ревност закипя в кръвта ми. Погледнах надолу към зърната на гърдите ѝ, които опираха в плата на ниско изрязаната ѝ тениска на *Мъже в черно*. Навеждайки глава, притиснах със зъби едно от тях и го подръпнах.

Рипли си пое дълбоко дъх и това бе точно каквото исках да знам. Пуснах я, а тя изви гръбнак в моя посока.

— Фриско не е тук. Всичко това е само за мен. Може да лъжеш колкото си искаш, Рипли. И все пак аз ще ти дам това, от което имаш нужда, дори да не искаш да го признаеш.

— Млъкни и ме чукай.

Усмивка разтегна устните ми.

— Точно това планирам да направя.

Отстъпих назад и с две дръпвания ботушите ѝ паднаха на пода. Рипли надигна задничето си и ми помогна да смъкна дънките надолу по краката ѝ.

— Исусе. Някога въобще носиш ли бикини? — Гледката на влажното ѝ котенце едва не ме свали на колене.

— Не и ако мога да го избегна.

Прокарах палец по влагата ѝ, промъквайки се между голите долни устни.

— Подгизнала си, захарче.

— Говориш прекалено много, суперзвезда.

Думите ѝ ми действаха както газта действаше на огъня, правейки нуждата ми дива и изпращайки плана ми по дяволите. Вместо да ѝ се наслажда бавно, трябваше веднага да се озова в нея.

— Извади члена ми. Трябва да те изчукам.

За пръв път тя не ми се озъби в отговор. Ръцете ѝ преминаха през копчетата на дънките ми, разкопчавайки ги и изваждайки пениса ми навън. Когато ръката на Рипли го обви, стонът ми изпълни стаята. Покрих с пръсти нейните, за да попреча да започне да движи ръката си по ствола ми.

— Никакъв оргазъм, докато не съм дълбоко в теб.

Посегнах към задния си джоб и извадих презерватива, който бях пъхнал там по-рано тази вечер и разкъсах опаковката със зъби. Преди да успея да го сложа, тя избута ръцете ми и го плъзна по ерекцията ми, стисвайки ме леко няколко пъти. Пристъпих по-близо до бара, заставайки срещу входа на женствеността ѝ.

— Погледни ме — наредих аз.

Погледът на Рипли се впи в моя.

— Ще ме гледаш как те чукам и когато приключа, може да се опиташ да ме излъжеш, че не си се насладила на всяка секунда от изживяването.

ГЛАВА 30

РИПЛИ

Устата ми остана отворена от думите на Боун, а той се наведе към мен, за да открадне още една целувка, преди да забие члена си дълбоко в мен, още с първия тласък. Пресегнах се, за да се хвана за хладното дърво и преди да успея да се приспособя към това колко добре ме изпълваше, той се отдръпна и се тласна отново напред. Бързо, а след това бавно. Бързо и после бавно. Промяната на ритъма накара тялото ми да пламне и аз сграбчих по-здро̀во ръба на бара, докато кокалчетата на пръстите ми побеляха.

Докато той се тласкаше в мен отново и отново, аз се опитах да задържа оргазма си, колкото може по-дълго, все едно му доказвах някаква гледна точка.

— О, Господи — извиках, когато оргазмът се озова на ръка разстояние. — Боун. Боже.

— Дай ми го. Искам да те чуя.

При заповедта му, стонът, който опитвах да задържа, се изля от устните ми.

— Мамка му, да! Да!

Той се тласна в мен и тялото ми се напрегна, а удоволствието прониза всяка моя клетка. Най-после Боун забави тласъците си, а членът му запулсира в мен.

Той простена нещо неразбираемо. Навеждайки глава, притисна челото си в моето, докато се борех да си поема дъх.

Някой започна да блъска по вратата и двамата вдигнахме рязко глава към предната част на стаята.

— О, Боже мой. — Скочих от бара в същия миг, в който Боун излезе от мен. — Трябва да се махнеш от тук. Веднага. Върви!

— Още не съм свалил презерватива от члена си, а ти...

Грабнах дънките и ги задърпах нагоре по краката си. Боун мина зад бара, предполагам, за да свали презерватива си, а аз започнах да

обувам ботушите си.

— Върви! — магнах му към вратата, докато той прибираше члена си и закопчаваше панталоните си.

— Да не си луда? Посред нощ е, мамка му. Няма да те оставя да отвориш сама вратата.

— Тогава се скрий.

— Няма начин.

Удрянето по вратата прозвуча отново.

— Изгубих си портфейла! — извика глас отвън. — Има ли някой?

Забързах към вратата, но Боун се пресегна и хвана ръката ми, издърпвайки ме назад.

— Днес направи куп пари. Замисляла ли си се, че някой може да реши да дойде и да те ограби?

— Чувам ви гласовете! Отворете! Искam си портфейла!

— Стой зад мен — нареди Боун.

— Не можеш да отвориш вратата. Той ще те види.

Боун ме изгледа лошо.

— Предпочитам да си в безопасност, вместо да се тревожа дали някакъв пиян задник ще ме види тук. Стой зад мен.

Сумтейки, аз се подчиних. Боун отвори вратата и хлапето, с тениската с емблемата на колежа Вандърбърд, падна напред.

— Какво искаш мамка му? — излая Боун.

Хлапето вдигна глава и бе ясно, че го разпозна.

— Мамка му, човече, това е дори по-добре от портфейла ми — преди някой от нас да успее да помръдне, момчето вдигна телефона си и направи снимка на мен и Боун. Заедно. С разрошената ми от секса коса.

Боун посегна към телефона, но хлапето беше по-бързо и скочи в таксито чакащо го на пътя.

— Давай! Давай!

Със свистене на гуми, таксито отпраши.

Тениска на колежа Вандърбърд. *Той беше този, който продаде видеото.*

Боун затръшна вратата и се обърна към мен.

— Имаме сериозен проблем — казах му аз.

* * *

Боун се насочи към задната врата, носейки в ръка портфейла на малкия шибаняк. Някой го бе хвърлил зад бара, но разбира се, парите липсваха.

— Той ще продаде снимката, преди да се добереш до него. Със сигурност вече се е свързал с онези, на които продаде видеото.

Боун спря до вратата.

— Точно заради това си тръгвам сега, вместо да остана и да те чукам втори път, както бях планирал.

Скръстих ръце на гърдите си.

— Това повече няма да се случи. Никога.

Изражението му потъмня.

— Заради проклетото ти правило ли? Това са простотии и ти ги знаеш.

Не бяха простотии, когато пресата ме обвини, че съм курва като майка ми.

— Не мога да го правя. Няма да го правя — тонът ми бе настоятелен.

Боун наклони глава настрани, гледайки ме внимателно.

— Дай ми една добра причина.

Отпуснах ръце и изпънах рамене.

— Няма нужда да ти давам причина, за каквото и да е било. Няма да се срещам с теб. Няма да стане.

Боун се оттласна от вратата и се приближи, извисявайки се над мен. Висока бях метър шейсет и пет, но заставайки до неговата метър и осемдесет и пет широкоплещеста височина, се чувствах наистина дребна.

— Кой е казал нещо за срещи?

Първият ми инстинкт бе да му кажа да си върви, но нещо ме спря. Може би спомена за най-добрите оргазми в живота ми.

— Тогава какво искаш? Реванш?

Той сви рамене.

— Защо не? На кой ще навреди?

— На мен! Аз съм тази, която пресата нарича курва. О, и барът ми ще затвори до три месеца, ако не се справя да платя глобите и да

изпълня препоръките на началника на пожарната команда, което ще глътне всичките пари, които спечелих.

— Остави аз да се тревожа за това. Ще докарам хора тук, но няма да надвишават легалния капацитет, а пиара ми ще се оправи с пресата. Всичко, което трябва да направиш, е...

Вирнах брадичка.

— Да бъда на разположение за теб, когато и където поискаш? — шегувах се, изричайки думите, тъй като самата идея беше смехотворна.

Доволната усмивка на Боун беше всичко друго, но не и шега.

— Точно.

— Махай се! — изкрещях аз.

Очевидно знаейки кога да се оттегли, Боун вдигна ръце във въздуха и отстъпи назад.

— Помисли си. А аз отивам да издиря онзи малък шибаняк. Фриско има номера ми. Уведоми ме, когато вземеш решение.

ГЛАВА 31

БОУН

Не знаех какво правя с Рипли, но исках да продължа да го правя. Не връзка, имайки предвид, че отговорът ѝ бе твърдо *мамка му, не, следвано от няма никакъв шибан начин.*

Току-що излизах от две годишна връзка и да започва нова бе последното нещо, за което би трябвало да мисля. *Няма значение. Няма да стане.*

Можех да споря с Рипли цяла нощ. Но с упоритото ѝ изражение нямаше начин да успея да я убедя дори, че небето е синьо, а тревата зелена, камо ли да я накарам да разбере, че членът ми се нуждаеше да е в котенцето ѝ редовно, без значение от етикета, който ще сложим на случващото се между нас.

Осен това съществуваше и фактът, че ми харесваше да съм около нея, или поне, когато не ми четеше конско за нещо. Мамка му, дори, когато ми чете конско, пак ми харесваше да съм около нея, повече отколкото около някой друг. За тази част вероятно трябваше да се тревожа, но не и тази вечер.

Сега пред себе си имах по-големи проблеми. Като вината от това какви бяха последиците от шоуто ни.

От къде можех да предположа, че някой ще се обади на началника на пожарната команда и ще стане мазало? Позволеният капацитет на заведенията не бе нещо, за което някога е трябвало да се тревожа, а само за това, че *разпродадено* значи повече пари за мен.

Но да затворят Аквариума и Рипли да бъде зарината с глоби и препоръки? *Мамка му.* Ще трябва да накарам Ник да се оправи с това. Той вече няколко пъти ми прати съобщение, както и три в гласовата поща, но аз ги игнорирах, и сега, след всичко, което Рипли ми каза за пресата, нямаше нужда да съм гений, за да се досетя защо ме търси. Чарити не бе звъняла, което може да е и добро и лошо. Да се надяваме, че в момента върши пиар магията си.

С телефон включен на високоговорител се обадох на Ник, докато завивах към общежитията на колежа Вандърбърд. Според личната карта в портфейла и търсене в Гугъл, хлапето живееше близо до общежитията.

Ник вдигна на първото позвъняване, но дори не каза *Здрасти*.

— Какво си направил, мамка му?

— Ти ми кажи какво казват, че съм направил, и ще започнем от там.

— Коя част от *скатавай се* не разбра? Това е катастрофа.

— Направих шоу в бар. Голям праз.

— Пукната пара не давам за шоуто. А защото пресата започна да бута вагона с *Боун Трашър е мъжка курва* и те обвиняват, че си изневерявал на Амбър. Защо ще дадеш повод на хората да обърнат нещата по този начин? Всичко, което трябваше да направиш, е да бъдеш дискретен, след като не можеш да си държиш члена в гащите.

Завих зад ъгъла и намалих, за да мога да гледам номерата на къщите.

— Чуй ме, Ник. Ако смяташ, че можеш да ми говориш като на дете, на което си дал задача, то има реална опасност да изгубиш най-големия си клиент. Затова, внимавай как ми говориш. Работата ти е да се справяш с кашите, затова справяй се.

— Не можа ли поне да харесаш някоя, която не е дъщеря на най-известната нашвилска курва?

Коментарът за майката на Рипли ме разяри.

— Мамка му, не смей да говориш така за нея.

Стонът на Ник отекна в колата ми.

— Нима наистина я *харесваш*? Исусе, Боун. Какво съм ти направил, че да ми причиниш това?

— Спри да хленчиш като кучка и си свърши работата. Каквото и да казват за това, че съм изневерявал на Амбър, не е вярно. Дори не познавах Рипли, докато не научих за импровизираната сватба на Амбър, затова може да им напъхаш истината в гърлата.

На другия край на линията настана кратко мълчание.

— Какво очакваш от мен да направя, Боун? Да пратя ли Чарити да разгласи нещо от типа любов-от-пръв-поглед?

Задавих се при това предложение.

— Какво ще кажеш просто да заявим, че това засяга двама възрастни и не влиза в ничия проклета работа?

Ник се засмя, но без грам хумор.

— И двамата знаем, че това няма да се получи. Ако искаме да преминем безпроблемно през това, така, че пресата да спре да го дъвче, трябва да им дадем нещо голямо.

— Като какво например?

Забелязах номера на къщата и спрях до тротоара зад едно ново Камаро. *Мамка му.* Това бе къща на братство.

— Не знам още. Работя над това — каза Ник и можех да чуя чаткането на пръстите му по компютърната клавиатура.

— Справи се с тези простотии. А аз отивам да наричам задника на един колежанин, ако вече е продал снимка на мен и Рипли на таблоидите.

— Мамка му, ебаваш ли се с мен? — гласът на Ник се извиси до викане.

— Сори, пич. Обещах на дамата да защитя честта ѝ.

— Боун...

Затворих и изключих телефона си, когато започна да звъни на мига. Отворих вратата на колата и излязох, бутвайки телефона в джоба си.

Защо трябва да е проклета къща на братство?

Майната му. Преминах през моравата към верандата.

Не бях ходил в колеж. Дори да исках не можех да си го позволя по онова време. Родителите ми нямаха пари, а аз нямах намерение да взимам заем, след като всичко, което исках, бе да пиша песни и да ги изпълнявам. Тези момчета сигурно щяха да се напикаят ако трябваше да спят в колите си или да свирят на пътя за бакшиши, че да си купят ядене.

Ето защо никога нямаше да разберат как упоритата работа се отплащаше най-добре.

Когато стигнах до вратата, вдигнах ръка да почукам, но тя се отвори и ръката ми попадна върху мъжа, който пристъпи навън.

— Уоу, пич. За партито ли си тук?

Сега, когато вратата беше отворена, можех да чуя музиката идваща отнякъде, вероятно от мазето.

— Какво смахнато парти е това?

Той посочи към бялата си блуза, покрита с нещо подобно на маркер.

— Светещо парти. В мазето.

Супер. Сега трябваше да търся някой по време на парти с черна светлина.

Хлапакът, който отвори вратата се обърна да си ходи, но аз го хванах за рамото, докато измъквах портфейла от джоба си. Вдигайки личната карта попитах.

— Познаваш ли това хлапе? Там долу ли е?

Той присви очи, оглеждайки внимателно снимката, преди да поклати глава.

— Не мисля, че е тук. Появи се късно тази вечер, но си тръгна с няколко момичета от Чи Омега. Той чука една от първокурсничките им.

— Къде отидоха?

Той сви рамене.

— Не знам, човече. Може би обратно в тяхната къща — той кимна с глава. — Ей, знаеш ли, че мязаш на онзи пич, Боун Трашър?

— Често ми го казват. Къде се намира къщата?

Той ми даде насоки и имайки предвид, колко беше пиан можех само да се надявам, че са точни. Когато се насочих към колата си, момчето извика и аз спрях.

— Ти си онзи пич, Боун Трашър! Видях ти колата онлайн. Мамка му, човече.

Само поклатих глава. Нямаше какво да направя точно сега и с моя късмет щях да съм всичко, което щеше да си спомня на сутринта.

Качих се в колата и подкарах към къщата на сестринството.

ГЛАВА 32

РИПЛИ

— Какви са тези лайна?

Гласът на баща ми ме изтръгна от съня ми, когато вратата на спалнята ми се отвори с трясък на следващата сутрин. Подскочих в леглото, притискайки ръка към гърдите си.

— Какво?

Той размаха вестник в ръката си, но не можех да видя нищо от резките му движения.

— Казах ти, че забранявам някой от тези шибани знаменитости да стъпи в бара ми, и все пак ти си им позволила!

Хваната неподготвена, тъй като бе още супер рано, казах първото, което ми дойде на ума.

— Защо? Какво те е грижа? Никога не идваш тук. Трябва да се радваш, че вчера дойдоха толкова хора, обикновено в петък вечер тук няма абсолютно никой! Ти си този, който е използвал бара като гарант и сега аз трябва да намеря начин да платя хиляда долара, които дължиш за два месеца ипотека, за да не загубим всичко!

Баща ми направи крачка назад.

— От къде знаеш за ипотеката?

— От шибания счетоводител, след като е говорил по телефона с банката. Опитвах се да изтегля кредит, за да постегна бара и да се опитам да го направя печеливш.

— И значи сега се промъкваш зад гърба ми? Чукаш някакъв мъж точно като онази курва майка ти и се мъчиш да изкараш пари от място, което дори не е твое — изкрещя той. — Трябваше да оставя бара да затвори преди години.

Думите за майка ми ме нараниха жестоко, но успях да се съвзема. Нямах друг избор.

— Защо не го направи?

Той ме изгледа.

— Не ти дължа обяснение за нищо, но едно трябва да знаеш. Докато не науча кой я е убил, няма да спра да го търся.

Осъзнаването се стовари върху мен.

— За това ли си направил ипотеката? Дават ти достатъчно пари, че да се напиваш до крайност, но не и достатъчно, че да плащаш на частен детектив?

— И какво от това? И ти би трябвало да искаш да знаеш кой е.

Размахах ръце във въздуха.

— Разбира се, че искам да знам. Тя ми беше майка! — гледахме се цяла минута, преди да попитам — Какво си мислиш, че ще се случи, когато го намериш? Ще си отмъстиш ли?

— Остави това на мен — той метна вестника на леглото ми и го взех.

Беше таблоид. На предната страница имаше кадър от видеото, което онова хлапе продаде, с Боун на сцената. *Не онази, на която сме заедно.* До снимката на Боун имаше снимка на Амбър Флийт, с леко притворени очи и изглеждаща прекалено красива.

ИСТИНАТА ЗА РАЗДЯЛАТА — БОУН ЧУКА БАРМАНКА

— Това са пълни простотии — прегледах статията. Там бях изобразена като жена разрушаваща семейства и бе допълнено с информация за връзката на майка ми и Джил Грийн от преди двадесет години.

Гадното чувство в стомаха ми, което така и не бе изчезнало от миналата вечер, сега се надигна с пълна сила. Погледнах нагоре към баща си, който ме гледаше все едно бях непозната, а не собственото му дете.

— Кой ти даде това? — не знаех защо си правя труда да питам. Вече знаех. — Бранди, нали?

— Щях да съм на тъмно, ако не го беше направила. Ти нямаше да ми кажеш нищо.

Срещнах погледа му, сив като моя, но по-тъмен и изпълнен с гняв.

— Не, просто щях да продължа да плащам сметките ти и да поддържам запаса ти от бира. Никога преди не си се интересувал, затова какво те е грижа сега?

Очите му се присвиха, а лицето му се изкриви от гняв, когато стисна пръсти около тялото си. За секунда се зачудих дали ще мине от обичайната плесница с опакото на ръката си до удар със стиснат юмрук. Гневът, изкривил чертите му, подсказваше, че не иска нищо повече от това да ме удари, но нещо го спираше.

— Неблагодарна малка кучка. Кога за последно ми благодари, задето имаш работа и покрив над главата си? Искаш ли да си безработна и бездомна? Мога да го уредя.

Отказах да се пречупя. Държейки чаршафа до гърдите си, аз го изгледах и годините потискане сякаш експлодираха в мен.

— Направи го. Предизвиквам те. Без мен ти ще се окажеш на улицата, тъй като сам не можеш да си плащаш сметките.

— Бранди може да управлява бара — изръмжа той, нанасяйки ми удар под кръста. — Всъщност, обзалагам се, че тя ще се справи по-добре от теб.

Потреперих на леглото, усещайки удара толкова силно, все едно ме е ударил наистина с ръка.

Сълзи от гняв запариха в очите ми, но аз не позволих на нито една да падне, докато той бе пред мен. Край на тези простотии. Няма повече да бъда боксова круша. Край на това да продължа да живея без нито една дума за благодарност за всичко, което бях пожертвала в името на семейството.

Време беше да се застъпя за себе си и да докажа, че гръбнакът не е изчезнал от тялото ми. Оставаше ми само един избор.

— Тогава нека започне от днес. Напускам.

Лицето на баща ми стана яркочервено от гнева и изпития алкохол.

— Не можеш да напуснеш, защото си уволнена! Искам да разкараш боклуците си от тук до обяд. Остави ключовете на бара. Приключих с теб. Мъртва си за мен, колкото е мъртва и онази курва, майка ти.

Той се обърна и излезе през вратата, оставяйки ме седнала на леглото, замръзнала неподвижно. Когато най-после помръднах, то бе, за да примигна, когато от очите ми потекоха горещи сълзи, а ридание разтърси цялото ми тяло.

Какво направих? И какво ще правя от сега нататък?

* * *

Четиристотин четиридесет и седем долара и тридесет и седем цента. Точно толкова пари имах на свое име. На своето безработно, бездомно име.

Щяха да са триста четиридесет и седем долара и тридесет и седем цента, но си спомних за стотачката, която бях пъхнала в портфейла си, за спешни случаи преди милион години и която не смеех да пипна при никакви обстоятелства. Сега тя бе старателно сплескана и представляваше почти една четвърт от всичките ми спестявания.

Десет години усилена работа и ето какво бе всичко, което имах. Когато се замислех за всеки долар, даден от личната ми сметка...

Поклатих глава. Беше като вода под моста. Не можех да върна нищо от тях.

Финалният удар? Не можах да взема нито цент от снощната печалба... която бе изчезнала от сейфа, въпреки че купчините сметки, които все още лежаха върху изтърганото дърво бяха част от живота ми, толкова дълго време.

Нахраних и сипах вода на Естебан, който подремваше в клетката си, и се помолих Бранди или татко да се грижат за него. Някак не можех да си представя, Бранди да сменя всеки ден вестника на дъното на клетката му. Ами лакомствата за птици? Може да не му ги дава често и да са по малко, но той им се радваше много. Разроших перата му за последен път.

— Ако можех, щях да те взема с мен още сега. Не че клетката ти може да се побере в колата ми.

— *Уволнена си!*

Още една сълза се търколи по бузата ми.

— Съжалявам, приятелче. Ще се върна за теб. Кълна се.

— *Уволнена си!* — повтори той, а аз затворих и заключих клетката.

Ако нещо се случеше с птицата щяха да се търкалят глави.

Затваряйки задната врата, като я бутнах с бедро, хвърлих последен тъжен поглед към сградата и се насочих към колата си.

— Изглежда ще сме само ти и аз за известно време — казах на колата си и бутнах сака с дрехите си вътре. — Моля те, не ме

изоставяй. Не съм сигурна, че ще мога да го преживея.

Двигателят на старото ми АМС се задави леко, но поне запали.

Докато потеглях покрай Аквариума, усещах гърдите си така, все едно върху тях бе легнала голяма тежест.

Провалих се.

По някое време, опитът ми да задържа Аквариума работещ, за да поддържам спомена за майка ми жив, се бе превърнало в моя фикс идея.

Но се провалих.

Жестоката истина накара още една сълза да потече по бузата ми.

Карах към апартамента на Хоуп, молейки се да си е у дома. Честно казано, нямах къде другаде да отида.

Толкова съм глупава. Трябваше да имам резервен план. Но никога, не бях си представяла, че мога да напусна Аквариума. Никога не бях живяла другаде. Не познавах нищо друго.

Небето се разтвори с гръм и изсипа дъжда като из ведро.

Това не е ли направо черешката на тортата? Чистачките на колата ми работеха само спорадично и днес просто не ми беше ден. Свивайки очи, загледана през стъклото, спрях на червен светофар и погледнах към колата до моята.

Беше миниван. Караше го мъж, а зад него малко момченце бе притиснало лице към прозореца и сочеше към колата ми. Бащата погледна към мен и кимна, а след това каза нещо на детето и то отлепи буза от стъклото, преди светофара да се смени и да потеглят напред.

Регистрационен номер от Арканзас. Вероятно туристи, които са дошли в града, за да се насладят на семейна ваканция.

Чудя се какво ли би било.

Семейство, което пътува заедно на различни места. Хора прекарващи времето си един с друг. Извън бара. Никога не съм знаела. Никога не съм имала този шанс.

Натиснах педала на газта и колата ми полетя напред, само за да започне да се дави на половин километър от дома на Хоуп. Отбих в страни от пътя.

— Не можеш да ми го причиниш! Не сега — ударих с ръце по волана, преди да почна да се извинявам, все едно колата наистина има чувства. — Извинявай. Не исках да ти крещя. Само още малко —

погледнах надолу към таблото... и датчикът за бензина показваше, че резервоарът е празен.

С присвит стомах отпуснах глава върху кормилото. *Официално този ден не може да стане по-лош.*

ГЛАВА 33

БОУН

— Ти да не би да правиш абсолютно противоположното на всичко, което ти кажа? Защото точно сега, бащата на едно хлапе от колежа се обади и заплаши да повдигне иск за милиони за нанесени емоционални щети, задето си изкарал акъл на сина му!

Ник отново беше подивял.

Отбягвах обажданията му, затова той най-после дойде в дома ми, а охраната ми го бе пуснала. Беше със списъка с одобрени гости... засега. Ако продължаваше да ми говори все едно съм на десет, нямаше да бъде добре дошъл тук още много време.

И все пак, нямаше как да не се разсмея на това, което се случи вчера.

— Хлапето се напика пред къща пълна със студентки. Каква е вината ми, че бащата е отгледал напикаващ се шибаняк, който се набутва в лайна по-дълбоки отколкото може да преплува?

При смеха ми, лицето на Ник стана още по-червено.

— Кълна се в Господ...

— Трябва да чуеш нещата от страна на свидетелите, защото има петнадесет момичета, които могат да свидетелстват, че нито съм повишил глас, нито съм докоснал хлапака. След това половин час раздавах автографи и се снимах с тях, докато той триеше снимките от телефона си и ги махаше от облака. Просто му казах, че ако снимките се появят, ще се върна за една по-неприятна визита, а момичетата му обещаха, че повече никога няма да прави секс, ако продаде снимките — спрех за миг. — Макар че, съмнявам се, че някое момиче ще легне с него, след като се напика пред цялата тази група. Тези момичета са безпощадни.

— Какво, по дяволите, им даде? Пари?

Поклатих глава.

— Не, дадох им номера на Чарити. Ще получат билети, за което шоу пожелаят.

— Просто казвам, че ще е най-добре това да не стига до съда. — Ник потърка челото си в палеца и средния си пръст, вдигайки ги нагоре по линията на косата си.

— Защо да стигне? Не правя глупости. Кажете на бащата, че синът му ще се озове в държавен университет, ако предприемат нещо, тъй като аз ще го съдя за навлизане в личното пространство или някаква такава простотия. Измисли си нещо ако трябва. Трябва да има някакъв закон. Имаш номера на адвоката ми. Справете се с това.

Ник най-после ме погледна, а лицето му възвръщаше нормалния си цвят.

— Можеш ли, моля те, да се скатаваш? Имаме на главата си тази каша с медиите, които те обвиняват, че си изневерил на Амбър, отделно хората й звънят със собствени обвинения, а на всичко отгоре утре трябва да ходиш в две радио станции за сутрешно шоу, в което да промотираш новата си песен, за която би трябвало да говорят хората.

— Мислех, че няма толкова нещо като лоша реклама. А и сингълът си изкачва задника нагоре в класациите, затова не можеш да ми кажеш, че нещо от това вреди на цифрите ми, Ник.

Той погледна към тавана, вероятно молейки се да намери търпение, но трябваше да знае, че съм прав. Това не ми беше първото родео.

— Движиш се по тънката линия между известността и неизвестността. Внимавай къде стъпваш.

— Дори няма да се преструвам, че знам какво значи това, но ще ти кажа едно... всичко, което пресата пише за това, че съм изневерявал на Амбър, е лъжа. Това трябва да бъде опровергано, защото няма нито капка истина в него. Затова, защо не се заемеш с въпроса и не видиш дали не можеш да го решиш?

Въздишайки, Ник се изправи.

— Добре, но трябва да стоиш далеч от това момиче от бара. Там няма нищо освен неприятности.

Беше факт, че Ник винаги умееше да ми каже точно това, което ще ме разяри най-много и днес не беше изключение.

— Няма начин. Ти си върши своята работа, нека Чарити си размърда задника и да свърши своята, а аз ще процедирам с моята така,

както сметна за добре.

Той поклати глава, а аз го изпратих до вратата.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

— Не е ли така винаги?

Щом затворих вратата зад него, прекарах останалата част от деня с китарата, тефтера и молива си, записвайки повече текстове и мелодии, отколкото през последните месеци.

Рипли бе една страхотна муза и всеки път щом се замислех за нея, се улавях, че се усмихвам.

Най-после оставих тефтера си, когато слънцето залезе и включих звука на телефона си. Имах пет съобщения от Ник, но ги игнорирах. Звъннах само на Фриско, щом видях, че е звънял.

— Какво става, човече?

— Може би искаш да чукнеш името си в Гугъл.

ГЛАВА 34

РИПЛИ

— Не мога да ти кажа, колко много оценявам това. Сериозно, длъжница съм ти — казах на Хоуп, докато се качвах в пикапа ѝ на път за Белия жребец.

Тя ми хвърли бърз поглед.

— Държиш се така, все едно последния път като се видяхме не ти предложих работа и футона си.

— Да, но сега съм с печална слава.

— Спри се. Ти все още си най-добрата ми приятелка. Не ми дреме дори да ми кажеш, че си мутант, работещ за Х-Мен, футона и работата са твои.

Засмях се на препратката ѝ към комиксите, когато ме осени друга мисъл.

— Шефът ти нали няма да се ядоса, задето си ме наела?

— На шефа ми не му дреме за нищо друго освен за печалбите, които прибира вечер. Докато продаваме алкохол, той е доволен. Не го интересува кой го продава, стига този човек не краде. Такива се уволняват на мига.

Говорейки за крадящи служители, най-последно реших да споделя това, което пазех само за себе си прекалено дълго време.

— Бранди краде от оборота на Аквариума по време на всяка смяна, през последната година и половина, дори може би повече.

Хоуп спря на червен светофар, а устата ѝ остана отворена от шока.

— И не си уволнила кльощавата кучка? Защо, за Бога?

— Татко не ми позволи. Каза, че вероятно не съм ѝ плащала достатъчно.

— Майтапиш ли се? — гласът на Хоуп се извиси една октава.

— Не.

Тя поклати глава.

— А в същото време, ти не си взимала заплата от седмици.

Кимнах, защото и двете знаехме, че това е факт.

— Мисля, че ще повърна. Ако малката уличница се приближи до мен, ще си тръгне със сини очи и счупен нос.

— Тя не си струва да се занимаваш.

— Може би не, но все пак си го заслужава. Тя ще сравни бара със земята. Давам ѝ седмица, най-много две.

Сърцето ми заблъска силно при тази мисъл, но точно сега нямаше какво да направя.

— Ако изкара месец ще съм шокирана. Обаче може и двете да грешим, може да го превърне в някакво курвенско заведение, където се ходи без блузи, и да спечели повече пари от мен.

Хоуп поклати глава.

— Ще ѝ трябва разрешително за частична голота, а и двете знаем, че не е достатъчно умна, че да отиде да го извади.

— Сигурна съм, че няма да има нужда от разрешително, преди да си пусне циците на свобода.

Хоуп се разсмя, но гласът ѝ бе изпълнен с горчивина.

— Наистина я мразя.

Аз също имах своите чувства към Бранди, но не можех да кажа, че я мразя истински. Тя бе една от малкото членове на семейството, които ми бяха останали.

— Стига за нея и за Аквариума. Кажете ми какво още трябва да знам за тази вечер.

Хоуп ми каза някои неща, които до сега не бях осъзнала сама, въпреки че управлявах собствен бар от години. Белият жребец бе много по-голяма и сложна за управление машина, затова не бе изненадващо, че правеха някои неща по различен начин.

— Ще се справиш. Ще ти намеря униформа като пристигнем и за нула време ще започнеш да събираш бакшиши.

Насилих се да се усмихна. Сега това беше животът ми. Да спя на дивана на приятелка и всичко, което имам да е колата ми.

Давай Рупли.

* * *

— О, мамка му, олях ли ви? Не го направих нарочно. Вината е изцяло моя — каза мъжът заваляно.

С по стек пластмасови чаши в ръка, тъкмо бях излязла от склада и сега погледнах към бялото си горнище с емблемата на Белия жребец отпред. Беше пропита с, както изглежда, нечий джин с тоник и сега зърната ми се втвърдиха от неочаквания досег със студеното питие. В такива моменти ми се искаше да работя в някой по-малко осветен бар.

Йей. Показвам зърната си в първата вечер на новата работа. Ето тук, служител — на — месеца.

Със стиснати зъби аз се усмигнах на очевидно пияния тъпанар с малоумна усмивка на лице.

— Не се тревожете. Приятна вечер, господине — заобикаляйки го, се насочих към Хоуп, за да ѝ подам чашите и да я питам от къде мога да взема друга блуза.

— Рипли, това ти ли си?

Погледнах на горе и едва на се блъснах в Лоу, бившия ми, който изкара повече от всички останали.

Мамка му. Точно когато си мислех, че денят ми не може да стане по-зле...

Бузите ме боляха от всичките фалшиви усмивки, които днес бяха като залепени за лицето ми, а тази сега бе по-фалшива от другите.

Лоурънс Дилър беше все още студент по право, след като скъсах с него преди две години, когато ме обвини, че избирам Аквариума пред него. В онзи момент, работех шест вечери в седмицата и графиците ни изглежда никога не бяха удобни за другия. Освен това, той не харесваше особено баровете и вероятно за това не го бях виждала от тогава. *И сега, какво?*

— Хей, Лоу — изграчих аз. — Какво правиш тук? Това не е от обичайните места, които посещаваше.

Той носеше официална риза в убит цвят все още напъхана в панталона на костюма му, със скъпо изглеждащ часовник около китката си.

— Точно взехме важен изпит и излязохме да празнуваме. — Той махна към групата от още петима мъже зад него. — Някои от останалите не са от града, затова решихме да дойдем тази вечер на Бродуей. Сега тук ли работиш? — той погледна към настръхналите ми зърна и логото на тениската ми.

Още една адски фалшива усмивка цъфна на лицето ми и отговорих сухо.

— Дам. Реших да променя някои неща.

— Мислех, че никога няма да напуснеш Аквариума и баща си, без значение колко надолу те повличат със себе си.

Точното му наблюдение ме прониза право в сърцето.

— Е, нещата се променят — казах през стиснати зъби.

— Новото момиче! Тези чаши ми трябват! — извика помощник-управителя на Хоуп, Брайън, спасявайки ме от неловкия разговор.

— Трябва да тръгвам. Весело изкарване и поздравления.

Обърнах се към бара, но Лоу хвана китката ми, с прекалено фамилиарен жест, който би бил в реда на нещата, ако се срещяхме, но сега ме накара да се стегна.

— Трябва да поговорим. Нещата вървят много добре при мен. Вече изкарвам сто и петдесет бона на година, и имам супер готин апартамент в долната част на града. Скъсах с момичето, с което се срещах няколко месеца, защото искаше да хване съпруг с по-голяма диплома от тази по право. И мамка му, Рип, липсваш ми. Не биваше никога да си тръгвам.

Всичките му думи ме улучиха под пояса. Едвам успях да задържа усмивката си, но се справих... някак.

— Радвам се, че нещата се развиват добре за теб, но наистина трябва да се връщам на работа. Ъм, може би може да поговорим по-късно — казах с веселия тон, с който винаги говорех простотии. Предложението ми бе напълно неискрено, но се надявах той да не го осъзнае. — Весело изкарване!

Когато Лоу ме пусна, забързах обратно зад бара. Очите на Хоуп бяха огромни, докато взимаше чашите и ги мятеше към Брайън.

— Това Лоу ли беше? Какво се е случило с блузата ти? Той какво искаше?

— Да, някакъв задник изля питието си върху мен, и нямам идея какво искаше Лоу.

Хоуп вдигна вежди и погледна през рамото ми.

— Той иска едно, само едно нещо, момиче, и това си ти. Погледът му е залепнал за задника ти.

Извъртях очи. Разбира се, че бяха. Лоу обичаше задника ми. Сексът не беше особено невероятен... за разлика от секса с някой друг,

чието име отказвам да изрека, но и не беше много лош. Предполагам, просто бе обикновен.

— Мога ли да те помоля за друга блуза? Ще платя за нея от бакшишите си.

Хоуп се намръщи.

— Полагат ти се пет. Ще ти дам друга, ако се навиеш да изтичаш долу до мазето, за да вземеш нов кег. Защото така или иначе ще си изцапаш блузата. Пратих Брайън да вземе три до сега и вече той настоява, че е ред на някой друг. — Тя хвърли остър поглед към асистент мениджъра си.

— Няма проблем. Къде да отида?

Тя ми даде насоки, заедно с ключа за склада, и аз преминах през тълпата, насочвайки се към стълбите. Мъкнех кегове откакто бях достатъчно силна, че да ги вдигна, затова не беше кой знае каква задача.

И разбира се, защото положението не можеше да не стане по-кофти, Лоу ме бе последвал надолу в мазето.

— Рип, скъпа, наистина го мисля. Искам да говоря с теб. Ти вече се откъсна от миналото, а аз постигнах всичко, което съм искал в живота си, сега ми трябва само някой, с който да го споделя. Дори няма да трябва да работиш в този бар, ако искаш можеш да запишеш колеж.

Потърках носа си, опитвайки да намеря търпение отнякъде дълбоко в себе си, но не се получи.

— Не мога да водя този разговор точно сега. Трябва да се върнеш при приятелите си.

— Обещай ми, че ще ми се обадиш утре и ще те оставя на мира тази вечер.

— Разбира се. Добре — лъжех, но той не ме познаваше, толкова добре, че да го разчете по изражението ми.

Надявайки се, че разговорът наистина е приключил, аз се обърнах към вратата с надпис *Само за служители*, но ръката на Лоу се отпусна на рамото ми и той ме завъртя, притискайки устни към моите. Напълно удивена, че той се прави на някакъв алфа-мъжкар, ми отне няколко секунди, преди да се отдръпна.

— Уоу. Хей. Какво правиш, по дяволите?

Можех да усетя алкохола, който бе пил, което обясняваше изненадващата му мъжкарска проява.

— Исках да ти дам нещо, над което да помислиш.

— Ясно. Мисля. Върни се при приятелите си, Лоу.

Със самодоволна усмивка той кимна и се обърна отново към стълбите. Изчаках го да мине половината коридор, да се обърне, за да ми метне последен поглед, преди да отключи склада и да влезе вътре.

Облегнах се на вратата и погледнах към тавана.

Сериозно? Точно тази вечер.

Думите на Лоу отекваха в ума ми като плесници. „Дори няма да трябва да работиш в този бар, ако искаш можеш да запишеш колеж.“ Това, че работех като барманка, очевидно все още не покриваше стандартите му. И дори да бях обмислила за секунда да се върна при него, тези думи щяха да предизвикат едно голямо *не*, като отговор от мен.

Това съм аз. Ако не бях достатъчно добра за някой, можеше да ходи да си го начука.

Сумтейки раздразнено, вдигнах кега, който искаше Хоуп, от пода и отворих вратата с лакът, след това я затворих с бедро, преди да сложа кега на пода и да заключа.

Стълбите изглеждаха дори по-стръмни, сега, когато носех нагоре кег, но тази вечер смятах да докажа, че мога да постигна всичко, което реша, дори да е нещо просто като това да се придвижва от точка А към точка Б.

Ценна съм. Имам какво да предложа. Напомнях си аз, макар че се чувствах на дъното точно сега.

Когато стигнах до най-горното стъпало на стълбището, Лоу ме чакаше до края на бара с приятелите си. Когато ме видя, той забърза към мен.

— Хей, нека ти помогна с това, бейби — той посегна към кега в ръцете ми.

Неочакваната загуба на тежестта ми ме накара да изгубя баланс и да полетя назад... към стълбището.

Прекалено изумена бях, за да се обърна и претърколя. Не, аз просто развяха крака и ръце, падайки надолу, докато не спрях в подножието на стълбите.

О. Боже. Мой.

Току-що паднах по стълбите. Можех да умра.

Но не съм.

Добре съм.

Може би нямам най-лошия късмет на света.

— О, Господи, Рипли! Добре ли си?

Беше Лоу, който вече слизаше по стълбите, когато се изправих на крака и ми се зави свят.

— Добре съм. Нищо ми няма.

Направих крачка напред и глезенът ми се извъртя, а остра болка прониза крака ми толкова силно, че чак коремът ми се сви. Инстинктивно пренесох тежестта на другия си крак, докато очите ми се пълнеха със сълзи.

Не. Не. Не. Не може да ми се случва това.

Лоу се хвърли към мен, спирайки на милиметри.

— Мамка му, добре ли си? — той ме опипа търсейки наранявания, без да забелязва, че съм пренесла цялата си тежест само на единия си крак.

Стиснах зъби.

— Добре. Напълно добре.

— Сигурна ли си? Беше ужасно падане.

Погледнах нагоре към стълбите, за да видя, дали някой друг е забелязал, но никой не влизаше през вратата.

— Добре съм. Трябва да занеса кега на Брайън и да се връщам на работа.

Той протегна ръка към мен.

— Нека ти помогна да се качиш по стълбите. Наистина, това изглеждаше доста страшно. Късметлийка си, че не се нарани.

Прехапах устни, за да не простена, когато направих първата стъпка. Лоу беше прекалено зает да говори, колко ужасно е изглеждало падането, за да забележи, че съм на крачка да ревна. Дишайки тежко, за да потисна болката, изкуцуках до кега горе, а от усилието по челото ми избиха капчици пот.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от помощ?

— Абсолютно. Трябва да се връщам на работа.

Без да чакам отговора му, вдигнах отново кега, пищейки вътрешно от болката в глезена си.

И мислех, че имам късмет? Няма шанс.

Успях да замъкна кега зад бара, без да падна. Брайън ми кимна одобрително, което ми помогна да възвърна част от гордостта си, но не помогна с нищо на глезена ми. Хоуп се върна и метна една тениска към мен, която улових във въздуха.

— Върви се преоблечи, ще те покрия за няколко минути. Руди също ще дойде. Почти десет е и затова мястото ще се понапълни малко.

Барът вече бе препълнен, затова можех само да си представя, каква лудница ще стане.

Взех новата си униформена блуза и започнах да си проправям път към стаята за почивка и банята на служителите, надявайки се никой да не забележи, че се клатя като старица.

Ако е счупен съм прецакана. Да работя зад бара като този значеше, че трябва да подскачам от край до край по дължината му, за да се уверя, че всички имат питиета и да прибирам бакшишите.

Спри, Рипли. Без повече негативни мисли. Не е счупен. Всичко ще бъде наред, след като довечера му сложиш торбичка с лед.

Веднага щом стигнах до стаята за почивка, се отпуснах на дивана и огледах вече лилавеещата кожа. Притиснах леко мястото и се свих от острата болка.

Вероятно не е счупен, но *мамка му*, адски боли. Подуваше се и да работя цяла нощ вероятно щеше да го влоши възможно най-много. Но какъв избор имах?

Никакъв.

Сега бе времето, когато преглъщах болката и си вършех работата, защото нямаше да си позволя да предам Хоуп още първата си вечер тук.

Измъкнах четири ибупрофена от аптекката и ги глътнах на сухо, преди да си облека новата блуза.

Да се надяваме, че ще подействат бързо.

След което си замъкнах задника обратно на работа.

ГЛАВА 35

БОУН

Първото място, на което отидох да потърся Рипли, беше Аквариума и се молах да не е затворено. Неоновият знак светеше и това ми даде надежда.

Смъквайки шапката си ниско над очите си, се наведох и влязох вътре, където беше само малко по-забързано отколкото първата вечер, в която Фриско ме доведе тук, но определено нямаше нищо общо с тълпата, която събрахме снощи.

Не беше нужно да си гений, за да се сетиш, че част от тези хора бяха тук, надявайки се, че Фриско или аз ще дойдем да спретнем още едно шоу. *Съжалявам, момчета. Не тази вечер.*

Насочих се към бара и едва не се спънах, когато зад бара вместо Рипли, стоеше братовчедка й. Бранди наливаше питиета с отегчено изражение.

Може би издънката най-после е решила да поработи?

Спрях в края на бара и тя се насочи към мен.

— Какво искаш?

— Трябва да говоря с Рипли.

Крайчетата на устните на Бранди се извиха леко.

— Е, дошъл си на грешното място, за това.

Самодоволният й тон накара предупредителни аларми да зазвънят в главата ми.

— Какво имаш предвид?

— Рипли вече не работи тук. Чичо Франк я уволни. Той сложи мен да отговарям за бара, което значи, че мога да ти кажа да се разкараш от тук.

Бащата на Рипли я е уволнил? Мамка му.

— Къде е тя?

— Не знам. Не ми дреме. И не е честно, задето ме зарязаха да се справям с кашата, която забърка тя. Затова, ако не си тук да се

извиниш, задето ми счупи телефона или да ми дадеш още една стотачка, че да се реваншираш, най-добре да се разкараш от тук.

— Тя още ли живее горе?

— Не. Когато казах, че я няма, имах предвид буквално, вече не е тук.

— И нямаш никаква идея къде е отишла? Трудно ми е да го повярвам.

Бранди стисна устните си в тънка линия и знаех, че няма да ми помогне. Освен ако...

Извадих портфейла си и измъкнах стотачка, макар последното нещо, което исках бе да ѝ давам пари. Вдигнах я във въздуха, но тя само скръсти ръце на кокалестия си гръден кош.

Поглеждайки надолу към бара, си спомних за редовните клиенти, които бяха тук първата вечер, затова реших да се пробвам с тях.

След като им се представих отново, попитах.

— Имате ли някаква идея, къде може да е отишла Рипли?

Възрастната жена... мисля, че името ѝ беше Пърл... поклати глава.

— Не. За пръв път от години не я виждам зад бара. Няколко пъти имаше болно гърло или пък грип и не слизаше, за да не ни зарази, но иначе през другото време винаги е била тук.

Макар и интересна, информацията ѝ не бе особено полезна.

Погледът ми се насочи към съпруга ѝ, Ърл.

— Някаква идея?

Той отпи от бирата си.

— Не, сър.

От ъгъла на бара, птицата изкряка.

— *Уволнена си.*

Бранди се изкикоти иззад бара.

— Повтаря го през целия ден, точно както го каза чичо Франк.

Опитах да преглътна неприятното чувство в стомаха си.

Това е по моя вина.

Нищо друго не бях направил, освен да донеса неприятности в живота на Рипли, които тя не бе заслужила.

След като направих няколко крачки назад, измъкнах още една стотачка и плеснах двете банкноти на бара.

— Къде е тя, по дяволите?

Бранди се пресегна и опита да вземе парите, изпод ръката ми, но аз ги притиснах по-силно към дървения бар.

Изражението ѝ се изви в нещо грозно.

— Не ме интересува къде е тя, стига да не се връща тук. Но за двеста долара ще ти кажа, че вероятно е изтичала при приятелката си Хоуп за помощ. Тя управлява Белия жребец.

Бранди задърпа отново парите, но аз изчаках миг, преди да ги пусна.

— Успех с това да задържите това място над водата без нея.

Тя изсумтя, а аз се обърнах към вратата.

— Не ми трябва. Просто имах нужда да се разкара от тук.

Завъртях се на пети, гледайки надолу към нея, и се върнах към бара, навеждайки се към нея.

— Какво си направила, мамка му?

Бранди сви рамене.

— Нищо, което да можеш да докажеш.

Поех си дъх и се насилих да се отдалеча, без да кажа нито дума повече. Искях да разкъсам това момиче на две, но нямаше да ми е от никаква помощ.

Отворих вратата с такава сила, че тя се блъсна в тухлената стена, преди да се затръшне шумно зад мен.

Поне сега знаех къде е следващото място, на което да отида.

ГЛАВА 36

РИПЛИ

Глезенът ме болеше толкова, че предизвикваше сълзи в очите ми при всяка стъпка, но продължих напред, защото това прави човек, когато няма друг избор.

Докато сервирах питиетата, единственото нещо, което задържах широката фалшива усмивка на лицето ми, бяха сочните бакшиши, които получавах. Дори въпреки че щяхме да ги делим, само аз щях да направя толкова бакшиши, че все едно съм взела заплата за цяла седмица в Аквариума.

Може би трябваше да направя това, преди много време.

За щастие нямах време да мисля за нелоялността си заради бързината, с която пристигаха поръчките и пълния с клиенти бар.

Тъкмо пълних две пластмасови чаши, когато един мъж се наведе напред и изкрещя.

— Ти ли си мацката дето чука Боун Трашър? Защото гледах снимка в интернет и приличаш точно на нея. Секси си. Напълно разбирам защо те е забил.

През първите няколко часа получавах доста настойчиви погледи, но мислех, че е заради начина, по който гърдите ми изпълваха тясната блузка.

Моля те, нека не греша.

— Съжалявам. Не знам за какво говорите.

Той вдигна телефона си и на предната страница на популярен клюкарски парцал беше снимката, която малкият колежански задник бе направил миналата вечер.

Онази, за която Боун трябваше да се погрижи.

Можех само да си представя шокираното и ужасено изражение на лицето си, което мъжът взе за положителен отговор.

— Наистина си ти. Когато ти писне от него, има много от нас, които с радост ще се наредим на опашка да се пробваме при теб. Той

има адски страхотен вкус за жените.

— Хей, задник, говориш на гаджето ми! — изкрещя Лоу, заваляйки думите.

Стиснах здраво очи, мислейки си *ама ти майтапиш ли се с мен*, въздъгнах, спрях кранчето и измъкнах пълните пластмасови чаши. Колкото и да ми се искаше да им ги лисна в лицата, щях да използвам най-милият си тон, защото *наистина имам нужда от тази работа*.

— Ето бирите ви, господине. Насладете се на вечерта си в Белия жребец.

Отстъпих назад, докато Лоу говореше простотии на мъжа, което без съмнение бе заради пияното му състояние, защото преди когато някой мъж бе правил коментар по мой адрес, никога не се е разстройвал.

Най-накрая изгубих битката с темперамента си и плеснах с ръка по бара, привличайки вниманието и на двамата мъже.

— Чуйте ме — посочих към Лоу. — Първо, съм ти бивше гадже, и второ, не е нужно да ме защитаваш. Мога да се оправя и сама — след това врътнах пръст към другия мъж. — Ще ти сервирам питиета, докато ти свършат парите, или докато законите на щата Тенеси ми наредят да спра, но освен това, няма да получиш абсолютно нищо от мен. И двамата, веднага отстъпете назад от бара, за да мога да обслужвам клиентите си.

Бавно пляскане идващо точно зад Лоу привлече вниманието ми, точно преди източника му да започне да говори.

— Хубаво е да знам, че не съм единственият, който е бил кълцан от остро то ти езиче, захарче.

Дълбокият, дрезгав глас накара и двамата мъже да се обърнат.

— Уау. Майко мила. Ти си Боун Трашър.

Боун погледна дребния тъпанар.

— А ти си едно малко лайненце. Да не си си позволил отново да говориш така на момичето ми, иначе няма да можеш да излезеш от тук прав.

Момичето му? Ъ, я пак?

Погледът на Боун се завъртя към Лоу, разправяйки се с тях един по един, точно както бях направила аз.

— Не знам кой мислиш, че си, но на мен лично не ми дреме.

Най-последно, Боун срещна моя поглед. Снизавайки гласа си, той попита.

— Какво правиш тук?

— Работа! Моля те, суперзвезда, може ли да говорим за каквото ти е на ума по-късно, защото сега съм малко заета.

Измъкнах още две чаши и ги мушнах под дюзите. За миг помислих, че Боун ще откаже, и че иска да говорим точно сега, но той не го направи.

— Добре. Знам как да убия няколко часа.

Погледнах към сцената, където една хаус банда тъкмо си взимаше почивка. Хоуп се приближи към мен, забелязвайки Боун и Лоу.

— О, мамка му, това да не би да е някоя весела сбирка?

— Ти ли си Хоуп? — попита Боун и тя кимна. — Нещо против да заема сцената ти за малко?

Погледнах към нея, а лицето ѝ светна.

— Мамка му, определено не възразявам. Счупихме рекорда си в нощта, когато с Фриско свирехте тук. Действай мъжки.

Боун кимна.

— Благодаря. Ще изчакам, докато смяната на Рип приключи, затова поне мога да го направя забавно.

Хоуп измъкна една от бирите, която пълнех и я подаде през бара на Боун.

— От заведението. Отивай да се развилнеееш. Ще ти пратя охраната и ще събера по-голям екип.

Погледът на Боун се стрелна към мен.

— Харесвам приятелката ти.

След това, без да каже нито дума повече, се обърна и премина през тълпата, стигайки до сцената. Той скочи горе, с бира в ръка, като с другата хвана микрофона. Въртна китка и хаус музиката спря, преди да е заговорил.

— Как сте тази вечер?

Тълпата на дансинга се завъртя в унисон и изгледа Боун, преди да почнат да крещят и да скандират.

— Миналия път беше толкова забавно тук, че реших да се върна и да го направим отново.

Някой почна да скандира и скоро всички в бара крещяха:

— Боун! Боун! Боун!

Хоуп се обърна към мен и над шума успях да я чуя да казва.

— Той е луд по теб. Яхвай този влак и му се наслади до край, момиче.

Час по-късно, глезенът ми бе подут до размерите на грейпфрут, и вече не можех да се преструвам, че не ме боли адски. Куцуках към следващия клиент, когато Брайън сложи ръка на рамото ми.

— Какво, по дяволите, е станало с теб?

— Изкълчих си глезена по стълбите.

Очите му се разшириха.

— Когато донесе кега? И си се разхождала така през цялото време, без да кажеш на никой?

— Първата ми нощ е. Нямам намерение да се оплаквам, когато имам нужда от работата.

Брайън поклати глава, все едно му казах, че умишлено съм си смазала ръката на вратата.

— Ти си идиот. Каква полза ще има от теб утре, ако днес не се погрижиш за себе си?

— Следващата ми смяна е чак в сряда. Хоуп правеше графика и тъй като днес имах нужда от пари за... е имах нужда.

— Разбрах. Но трябва да седнеш, за да облекчиш този глезен. Ще повикам Хоуп.

Той отиде до Хоуп и ѝ каза нещо, преди приятелката ми да забърза към мен.

— Ах, ти малка идиотке, защо не ми каза нищо?

— Сериозно? Знаеш защо.

— Добре, но си до тук. Ще донеса ключовете си, можеш да вземеш пикапа ми и да се прибиращ у дома. Мен някой ще ме докара. Ще се върна след две минути. — Тя забърза към шкафчето си в стаята за отдих, а аз продължих да сервирам питиета.

Когато се върна, тя ми даде ключовете си.

— Ще можеш ли да караш и да ходиш с това чудо?

Беше левият ми глезен, и докато не се налагаше да карам с ръчни скорости *каквато беше собствената ми скапана кола*, щях да се оправя.

— Добре съм.

— Щом затворим ще разделим бакшишите от тази вечер и ще донеса твоите у дома.

— Дай ми по-малък дял. Тръгвам си по-рано.

— Млъквай.

— Обичам те.

— Аз те обичам повече. Върви си вземи нещата и изчезвай от тук.

Вмъкнах се в стаята за почивки, а когато излязох, забелязах огромна разлика... гласът на Боун вече не огласяше бара. Вместо това, от колоните звучеше друг кънтри хит.

Хоуп отново бе затънала до уши в работа, затова закуцах към задната врата.

Или по-точно е да кажа, че *опитах* да закуцукам към задната врата.

— Мамка му, какво е това? — избумтя гласа на Боун иззад мен.
— Добре ли си? Какво се случи?

Поглеждайки назад към бара, го видях с бутилка вода в ръка и двама охранители зад него.

Последното нещо, от което имах нужда, бе още една публична сцена на новата ми работа.

— Нищо. Тръгвам си — направих още една крачка с намерението да си куцукам, но от устните ми се откъсна болезнен стон.

— Какво се е случило, захарче? И не ме лъжи.

Прехапах устни, чудейки се за миг, дали да му кажа истината.

— Рипли...

Когато изрече дрезгаво името ми, реших, че всички ще мине по-бързо, ако просто му кажа всичко.

— Преди да дойдеш, паднах по стълбите и си изкълчих глезена. Поду се, затова сега се връщам в дома на Хоуп, за да му сложа лед.

Изражението на Боун се смени от загрижено към разярено за секунда.

— Паднала си по шибаните стълби и си работила цял проклет час с изкълчен глезен? Зад бара?

Стиснах зъби и отвърнах.

— Сега си тръгвам, затова ако...

— Трябва да идеш в болница, за да проверят дали не е счупен. Паднала по стълбите. Исусе, жено!

На езика ми бе да му кажа, че *няма как да се случи мамка му, защото нямам здравни осигуровки*, но вместо това заявих.

— У Хоуп ще съм добре. Просто трябва да му сложа лед.

Очите на Боун срещнаха моите, а изражението му бе спокойно и решително.

— Нека ти помогна.

Ако бях наследила нещо от баща си, това бе твърдоглавието.

— Добре съм. Сега си тръгвам. — Заобиколих Боун, но той се завъртя, наведе се, притисна рамо към стомаха ми и ме вдигна.

— Какво...

— Единственото място, на което отиваш, е с мен.

Един от охранителите зад Боун се засмя, а той започна да си проправя път през бара с мен на рамото си, игнорирайки протестите ми да ме пусне.

— Хей, задник. Тя каза да я пуснеш.

Разпознах гласа на Лоу, но Боун не намали ход.

Охраната държеше всички далеч от нас и ние стигнахме до вратата. От позицията ми на рамото му, не можех да видя нищо, но щом излязохме вън чух виковете.

Името ми. Неговото име. Въпроси.

Мамка му, пресата. Намерили са го и сега снимки на мен, метната на рамото му, все едно съм плячка на някой варварин завоевател, щяха да плъзнат из интернет. Адски страхотно.

Поднових дърпането си.

— Пусни ме долу! Ще направят снимки...

Боун ме снижи към земята, прекъсвайки думите ми като обвърже около мен.

— Хвани се за мен за баланс. И опитай да не стъпваш на този крак.

Как той можеше да звучи така нормално?

Опитвайки се да не поглеждам към камерите, най-после осъзнах, че стоим до колата на Боун, която бе паркирана зад бара. Някой бе наслагал подвижни барикади, каквито може да видиш на концерт, за контрол на тълпата, и трима униформени охранители стояха с

кръстосани ръце. Проблясващите светкавици и виковете бяха зад стената от мускули и метал.

— Те ще ни снимат заедно. Как ме носеше. Не те ли е грижа? И наистина ли са сложили ограда около колата ти? Това е лудост. — Косата ми, която беше рошав кок на върха на главата ми, сега се спускаше около раменете ми.

Боун отключи колата и насочи вниманието си към мен. Той огледа лицето ми, но нямах никаква идея какво търси. Най-последно, той проговори.

— Ти си в живота ми, Рипли. Няма значение как, но се случи. Дали искам пресата да не се влачи след мен? Да, но това е нещо, с което ще се справим. Дали ще им позволя да ми попречат да получа това, което искам? Никакъв шанс. Може да е лудост, но и аз съм луд... по теб.

Боун прокара пръсти през косата ми и обгърна тила ми. Сините му очи проблеснаха, преди да сведе устни към моите.

Умът ми казваше на тялото ми да се дръпне. Да го спра, преди репортерите да получат повече амуниции срещу мен. Но тялото ми изключи мозъка и се обвини около Боун и целувката му.

Когато най-последно ме пусна, той погледна лицето ми.

— Цяла нощ чакам да направя това. Нека те настаним в колата, за да се разкараме от тук.

Боун ме настани на предната седалка и затвори вратата. Сега, когато бях вътре, въпросите на пресата бяха заглушени и почти можех да се престоря, че не са отвън. *Почти.*

Когато Боун най-последно се качи в колата и запали двигателите, охранителите дръпнаха металните бариери само толкова, колкото колата да мине между тях. Те се справяха доста добре с това да държат тълпата настрана, докато тръгвахме. Боун взе ключовете на Хоуп от ръката ми, отвори прозореца и го подхвърли на един гологлав охранител.

— Дай тези на главната барманка вътре. Благодаря, човече.

Щом излязохме на пътя, Боун форсира двигателя и полетяхме по улицата.

И точно тогава осъзнах, че нямах никаква идея къде отивам.

ГЛАВА 37

БОУН

Текстът на новия ми сингъл зазвуча в главата ми, откакто Рипли седеше до мен на предната седалка.

*Ще те изведа на разходка,
С моя 442.
Ще минем по старите улици,
Както го правихме преди.
Всичко може да се е променило,
Но любовта ми към теб си остава все същата.
С теб до мен.
В моето ново старо возило.
В моя 442.*

Бях написал песента мислейки, че Амбър ще бъде до мен, но тя никога не бе сядала в тази кола. Беше ми доставена вечерта преди концерта, на който планирах да ѝ предложа. Нощта, в която тя се бе омъжила за друг.

Раната може все още да бе прясна, но днес вече не ми причиняваше болка.

— Къде отиваме? — попита Рипли.

Отърсих се от мислите за Амбър, тъй като не исках да мисля за нея.

— Първо до спешното, за да ти погледнат глезена.

Изражението на Рипли стана паникьосано.

— Не, не можем да идем. Не мога да си го позволя. Освен това, нямам нужда от лекар, за да ми казва, че съм си изкълчила глезена, че трябва да седя цял ден, да му слагам лед и да го държа на високо.

Въпреки протестите ѝ, се насочих към болницата.

— Достатъчно упорита си, за да ми кажеш, че имаш нужда от лепенка, ако изгубиш ръка, затова не ми казвай какво мислиш, че ти трябва. Аз казвам, че ще ти направят рентген. Не знаем колко зле е положението в действителност.

Рипли ме стрелна с поглед.

— Ако изгубя ръка, ще те моля да ме заведеш в болница. Не съм идиот — сопна се тя и реших, че това е по-добре от паниката, която видях на лицето ѝ преди малко.

— Не казвам, че си идиот. Казвам, че си твърдоглава. Но познай какво? Аз също съм такъв.

Тя погледна право напред, а когато заговори гласът ѝ бе толкова тих, че двигателят на колата почти я заглуши.

— Виж, не съм просто упорита. Не мога да отида в спешното. Нямам осигуровки. И нямам достатъчно пари. Аз просто... не мога. Не точно сега. Ще се оправя. Просто ме заведи обратно при Хоуп, мога да я чакам в колата докато ѝ свърши смяната.

Мамка му, тя сериозно ли говореше? Не можеше наистина да го мисли. Един поглед към Рипли и начинът, по който бе опънат гърба ѝ и брадичката ѝ бе вирната, ми показаха истината.

Грешах. Това не е просто упоритост, а гордост. Момичето ми я имаше в изобилие.

— Аз ще покрия сметката. И двамата знаем, че работиш в Белият жребец вместо в Аквариума заради мен — пресегнах се и сложих ръка на бедрото ѝ. — Съжалявам, Рипли. Не целях да те уволнят и да те изритат от апартамента ти. Аз...

Тя се завъртя към мен на съседната седалка.

— Аз напуснах. Той не ме уволни, докато не казах, че напускам. Затова ще се придържам към решението си. А за това, че ме изрита от апартамента ми, ще измисля нещо. Това... задаваше се от доста време, ако трябва да съм честна. Вината не беше твоя. Петък вечерта може да накара чашата да прелее, но определено не е единствената причина. Не се чувствай виновен, задето съм бездомна и безработна. Нямам нужда от съжалението ти.

Стиснах крака ѝ.

— Последното нещо, което изпитвам към теб, е съжаление. Но наистина се чувствам отговорен и няма да избягам от отговорност. Просто ще трябва да се примириш с това.

Най-после махнах ръката си и завих на дясно след знака за спешното отделение. Рипли ме погледна, а лицето ѝ бе намръщено и раздражено.

— Няма да вляза вътре.

— Тогава пак ще те нося.

— Коя част от *не* не разбираш?

— Всяка, която означава, че не се грижиш за себе си. Затова спри да спориш с мен и го приеми.

Рипли продължи да протестира, докато паркирах, когато отворих вратата и я вдигнах на ръце и през цялото време, докато стигнем до плъзгащите се врати.

Жената на рецепцията ни погледна веднъж, преди да свали поглед към документите пред себе си. Но след *три... две... едно...* тя вдигна рязко глава и очите ѝ се разшириха.

— Може ли да ни отведете в частна стая?

Устата ѝ се отвори, но от нея не излезе нито звук. Миг по-късно, тя откри гласа си.

— Да. Разбира се, г-н Трашър. Моля последвайте ме. — Тя погледна към жената на бюрото зад нея. — Веднага се връщам.

След миг се оказахме в стая за прегледи и положих Рипли на болничното легло.

— Нека доведе д-р Маркс. Веднага се връщам — тя затвори вратата след себе си.

— Наистина ли това е да бъдеш звезда? Имам предвид, просто влизаш и хората хукват да удовлетворят всяка твоя нужда? Уау. Изглежда съм си сбъркала работата, защото може да си струва само заради това да пререждаш останалите на опашките.

Изчервих се до тила си, тъй като знаех, че е права. *Това* ми харесваше толкова в това да бъда аз. Или поне, сега ми харесваше.

— Невинаги е било така. Довери ми се. И не се чувствам зле да използвам преимуществото си, когато е нужно. Като сега.

Рипли ме гледаше така, сякаш иска да каже нещо, но точно тогава на вратата се почука, преди да се отвори. Жена в бяла престилка и стетоскоп около шията пристъпи вътре.

Тя протегна ръка.

— Г-н Трашър, аз съм д-р Маркс. Какво мога да направя за вас?

Рипли извъртя очи при почтителния тон на лекарката и осъзнах, че съм привикнал да се отнасят така с мен. Вече не се изненадвах. Не бях сигурен как трябва да се чувствам, задето бях приемал подобно обслужване за даденост. Майка ми ще ми нарита задника, ако разбере.

— Г-ца Фишър си изкълчи глезена, но може и да е счупен, не сме сигурни. Има нужда от рентген. Ще погледнете ли?

Д-р Маркс се усмихна и на двама ни.

— Разбира се, г-н Трашър. Ще се погрижим добре за г-ца Фишър.

* * *

Привилегированото отношение продължи през целите шейсет минути, докато бяхме в спешното. Влязохме и излязохме от рентгена за минути и снимката разкри, че глезенът е изкълчен. Рипли бе оборудвана с шина и ѝ дадоха рецепта за болкоуспокояващи. Болничният персонал се извини многократно, че нямат патерици подходящи за Рипли, и бях отчасти благодарен, защото знаех, че ще офейка, ако ѝ бъде позволено да се щура наоколо.

Преди да си тръгнем, попълних формуляр сметката да бъде изпратена на финансовия ми мениджър, който да я заплати. През цялото това време Рипли стоеше тихо, само обаждайки се, когато я попитаха нещо. Поне така беше докато не докараха инвалидна количка, с която да я изведем.

— Ще пропусна, благодаря ви.

Мъжът, който вкара количката в стаята, се намръщи.

— Г-жо, боя се че трябва да настоявам.

— Или това, или пак ще те нося — казах ѝ аз. Помислих, че това ще накара Рипли да замъкне дупето си толкова бързо до количката, че главата да ѝ се замае. Но не.

Тя ме погледна в очите.

— Никаква количка.

Без да се поколебая я вдигнах на ръце. Наречете ме примитивен, но ми харесваше да я разнасям наоколо.

Когато санитарят опита да възрази, д-р Маркс му хвърли мълчалив поглед, преди да се обърне към мен.

— Ако искате, можем да изпратим някой да докара колата ви пред вратите, за да излезете през задния вход.

— Оценявам го, но не е нужно. Готови сме за тръгване.

Точно когато си мислех, че няма начин пресата да ни надуши, че сме тук, се оказа, че грешах. Веднага щом минахме през стъклените врати, светкавиците започнаха да присвяткат пред нас.

Рипли се стегна в ръцете ми, скривайки лице в гърдите ми.

— Всичко е наред. Само един мъж е. Ще ни направи няколко снимки и вероятно ще опита да ни проследи.

— Това е нелепо.

— Обикновено не е така. Кълна се.

Погледнах надолу към Рипли и тя разбра какво ѝ казвам. Кашата с Амбър и това, че пресата ме свърза с Рипли, ме направи много потърсен от папараците, отколкото бях преди година. Историите за щастливите двойки не бяха интересни. Пресата искаше драма.

Той ни последва чак до колата, гледайки как настанявах Рипли вътре.

След като затворих вратата се насочих към него. Мъжът ме изглежда леко изплашено, все едно може да реша да му сритам задника. Което бе разумно умозаключение.

— Получи ли всичко, което искаше, човече?

Очите му се разшириха, вероятно от шок задето не крещя.

— Ъм, да. Така мисля.

Кимнах.

— Добре. След като ти си единственият, който ни е проследил до тук, получаващ ексклузивните кадри от вечерта. Сега ще се прибираме у дома и ти гарантирам, че няма да можеш да снимаш нищо, защото ще сме зад оградата и дърветата. Затова не си губи времето и не си прави труда да ни следваш. Няма смисъл.

— Връщате се в къщата си? С момичето? Двамата? Каква е работата между вас? — той зададе куп въпроси, на които нямах намерение да отговарям.

— Казах ти всичко, което смятам да ти кажа тази вечер, затова, наистина ще го оценя, ако отстъпиш, човече.

Той измъкна визитка от джоба си и ми я подаде.

— Ако някога решите...

Погледнах надолу и част от мен искаше да му я набутам в задника, само задето ми я предлага, но бях прекалено изтощен тази вечер. Взех я от него и я пъхнах в джоба си.

— Лека вечер.

— На вас също г-н Трашър. Надявам се, г-ца Фишър да е добре.

— Ще бъде добре.

ГЛАВА 38

РИПЛИ

Последното десетилетие прекарах като нощна птица, затова да бъда будна в три и половина през нощта, не беше необичайно. Но сега бях изтощена... физически, умствено и емоционално.

Когато Боун подкара извън града, нямах силите да споря с него къде ще спя, защото имах чувството, че вероятно щях да изгубя спора.

Дори въпреки факта, че знаех какъв ще е изходът от кавгата, всяка друга вечер щях да споря. Тази нощ обаче, *приключих*.

— Ако никога не намерят тялото ми, знаеш, че ще дойдат след теб, нали? — казах му, когато се качи на магистралата. — Онзи пич, папакът, ще се погрижи за това.

Погледът на Боун се откъсна за миг от пътя към мен, а светлината от таблото на 442 освети чертите му.

— Искаш да кажеш, че мислиш, че съм сериен убиец?

Поклатих глава, облягайки се удобно на седалката.

— Не. Просто съм изморена. Беше дълъг ден.

— Искаш ли да ми кажеш какво се обърка с баща ти?

Стиснах очи, без да искам да си припомням скоро за случилото се.

— Не.

— Искаш ли да ми кажеш нещо за онзи задник в бара?

Отворих очи и погледнах изражението на Боун.

— Лоу? Не особено.

— Лоу?

Изкисках се от начина, по който Боун изрече името му.

— Да, съкратено от Лоурънс. Още от дете е искал да стане адвокат, затова вместо да се представя с пълното си име, използва съкращението.

— Бях прав. Тотален задник. И си излизала с него?

Очевидно, Боун не бе чул моето *не особено*. Можех да избира да не отговарям, но той щеше да ме притисне.

— Колко дълго?

— Малко повече от година.

— И? — Боун премина в крайна лента, преди да слезе от магистралата.

— Какво и? Срецахме се. След това скъсахме.

Погледът, който ми стрелна, доказваше, че няма начин нещата да са така прости.

— Историята е повече от това.

Искайки да сменим темата, реших да му дам бърз преразказ.

— Той учеше в колежа по право, аз работех в Аквариума. Не само че графиците ни не съвпадаха, но той поиска да избира между него и бара. И аз избрах.

Боун намали пред един светофар и спря.

— Защо този път не избра бара?

Загледах се в червения таван на колата, защото въпросът бе много сериозен. Всеки път, когато е трябвало да избирам между мъж и бара, винаги бях избирала бара.

— Не знам — тонът ми бе тих и замислен.

Повече не говорихме до края на пътуването. Когато спряхме пред триметровата черна метална порта Боун намали, а вратата се отвори.

— Сензор на колата — обясни той.

Кимнах, сякаш това имаше пълен смисъл, но автоматичните порти никога не са били част от живота ми. Но скоро разбрах защо му е нужно това. Видяхме къщата след цели две минути шофиране по дългата алея, която бе от морави и дървета.

Скътано в центъра на това, което би трябвало да е доста голямо парче земя, построено между скали и дървета, имаше нещо подобно на именията, които показваха в предаването *Къщурки*.

— Мамка му. Не можа ли да построиш нещо *малко* по-голямо?

Боун се засмя.

— Ще харесаш брат ми. Той ме юрка за това всеки път като дойде тук. За това защо не съм направил вътрешен басейн? Или тенис корт? Все едно боулинг залата не осигурява достатъчно забавления.

— Имаш боулинг зала?

Примигнах, когато масивните врати на гаража се отвориха и той паркира 442 до огромен черен пикап, който вероятно струваше повече от сградата, в която се помещаваше Аквариума.

— Ще ти я покажа утре. Стой на място, идвам да те взема.

Но не го направих. Отворих вратата на колата и излязох, подскачайки на един крак и държейки се за пикапа. Почувствах се зле, задето оставих отпечатъци от пръсти по него, но калта по гумите му ми подсказа, че Боун няма да го е грижа за това.

Поне не за пикапа.

— Казах ти да чакаш, мамка му. — Преди да възразя, се озовах отново в ръцете на Боун и той ме понесе в къщата.

Беше тъмно, но когато запали светлините, останах с отворена уста. Беше *прекрасно*.

— Мамка му.

— Да, знам. Ако някой беше оставил дизайна на мен, вероятно навсякъде щеше да има еленови рога, но декораторът ми уцели в десетката с това.

Той ме преведе през огромното фоайе, покрай великолепна кухня, на която почти не можах да се насладя, и надолу по дълъг коридор с високи тавани. В края на коридора, влязохме в огромна спалня с грамадно калифорнийско кралско легло в средата, с рамка направена от дънери и кожа.

Това бе напълно в стила на Боун.

— Уау. Това е... страхотно. — Вътрешно простенах, спомняйки си, че е бил в малкия ми скапан апартамент.

Но поне тогава имаше свой апартамент. Сега нещата и дрехите ти са в кашон и сак до футона в дневната на приятелката ти.

Вселената от различия между статута ни не можеше да бъде по-очевидна. И все пак, Боун не се фукаше с парите си. Лоу бе изчакал цели тридесет секунди, преди да ми изреди куп неща, опитвайки се да ме впечатли. Никога не бях чувала Боун да говори за пари... никога.

Може би, защото имаше толкова много, че просто не мисли за тях.

Боун ме постави на леглото.

— Оставаш тук.

— Но това е твоята стая — в гласа ми се долавяше лека паника.

— Добро наблюдение.

— Не мога да остана тук. С теб.

Боун скръсти ръце на гърдите си.

— И защо не, по дяволите?

— Защото не мога. Това не е... аз просто... не мога.

Боун свали шапката си и я сложи на нощното шкафче, преди да прокара ръка през рошавата си кестенява коса.

— Прекалено късно е да спорим за това. Нека се измием, да поспим и на сутринта ще мислим за всичко.

Не исках да бъда неблагодарна... наистина не исках... но не можех да споделя леглото с Боун. Знам, че бяхме правили секс, но това бе интимност на съвсем друго ниво.

— Ама...

— Имаш изкълчен глезен и носиш проклета шина. Не е като да се опитвам да те чукам тази вечер, Рип. И двамата имаме нужда от сън.

Зърната ми настръхнаха, малки предатели, наперващи се дори при думите му *да се опитам да те чукам*.

— Без значение колко силно го искам.

Огънят в сините му очи ме съсипа. За един дълъг миг, двамата се гледахме и само след няколко секунди, през тялото ми потече гореща вълна.

Какво има в този мъж, което ме възбужда така, както никой не го е правил преди? Не бе честно да нямам контрол върху физическите си реакции, когато стане въпрос за Боун.

Преглътнах и ми се прииска той да каже нещо.

— Убиваш ме, захарче. Знаеш, че като ме гледаш така, няма да успея да удържа на думата си — гласът му бе дрезгав и изпълнен с обещания, и бях на секунда от това да се предам.

Изненадващо, Боун пръв откъсна поглед от моя, обръщайки се и пъхайки ръце в джобовете си. Когато се обърна към мен след няколко секунди, горещината бе потушена.

— Ще те занеса до банята, за да си свършиш нещата. Викни, ако имаш нужда от помощ. Вероятно някъде в долното шкафче има нова четка за зъби. Икономката ги бута във всяка баня.

Без повече дискусии, той ме вдигна на ръце и ме отнесе в баня, по-голяма от апартамента ми. Е, стария ми апартамент. След като ме

спусна внимателно да стъпя на пода, излезе и затвори вратата, а аз заподскачах на един крак, сядайки на тоалетната.

Какво правя тук?

Поемайки си дълбоко дъх, обух метафорични гащи на голямо момиче и свърших каквото трябваше да свърша. С измити лице и зъби, отворих вратата, за да видя как Боун слага тениска и долнище на анцуг на леглото. И двете бяха огромни.

— Може да се преоблечеш, докато съм там. — Той ме вдигна и ме отнесе отново до леглото, преди да дръпне дрехите по-близо до мен. — Това е най-доброто, което успях да намеря. Ще се върна след няколко минути. — Думите му бяха сковани и липсваше лекотата, с която свикнах да говорим.

Боун изчезна в банята, а аз побързах да се преоблека. Тениската ми седеше като рокля и бе със същия размер като онази, която ми облече, след като онзи пияница ми скъса блузата в Белия жребец, затова реших да прескоча анцуга. Може и да беше лоша идея, но така или иначе, бе прекалено голям.

Погледнах леглото. *Това е наистина лоша идея.* И все пак се пъгнах под завивките, дърпайки ги до брадичката си.

Брилянтният ми план бе да се преструвам на заспала, когато той излезе от банята, но се случи така, че не ми се наложи. Изтощението ме надви за рекордно време.

ГЛАВА 39

БОУН

Вълна от собственически чувства премина през мен, когато видях Райли дълбоко заспала в средата на леглото ми.

Никога не бях се чувствал така с Амбър, вероятно защото тя не харесваше тази стая и настояваше да остава в една от спалните за гости, в редките случаи, когато прекарваше времето тук.

Колкото повече прозрения имах за Амбър, толкова повече осъзнавах, че бях избегнал куршума. Гордостта ми бе понесла голям удар, но имах късмет, че се случи така, както стана. Бях толкова потънал в мечтата да имам някой, който ще е само мой, и с който да създам семейство и да изградя живота си, че се бях оказал сляп за факта, че човекът, който бях избрал, не е правилният.

Както винаги, мама се бе оказала права.

Когато се плъзнах под завивките и легнах на една страна, тялото на Рипли се сгуши в моето, така че гърбът ѝ да се опре в гърдите ми. Обвих една ръка около нея и напрежението в тялото ми се изпари.

Преди да се замисля защо ли е така, потънах в сън.

* * *

Слънчевата светлина ме огря и отметнах завивките, опитвайки се да избягам от горещината. *Горещината*. Завъртях се рязко, очаквайки да заваря тъмнокоса дива котка в леглото до себе си, но нея я нямаше.

Да не би да съм сънувал всичко?

Тогава забелязах анцуга, който ѝ предложих вчера, все още да седи в края на леглото.

Не, определено не съм сънувал.

Което значеше, че моята дива котка куцука нейде из къщата, вместо да си почива, така че глезенът ѝ да се излекува.

Станах от леглото и се насочих към вратата. Обикновено, бих спрял да си взема някаква дреха, защото обичах да спя напълно гол, но снощи, заради Рипли, сложих едни шорти. Последвах носа си към кухнята, но не можех да определя аромата.

Рипли вдигна кошницата на фритюрника от мазнината и изсипа златисти кръгчета в чиния с хартия на дъното.

Майко мила. Тя понички ли прави?

Сутрешната ми ерекция стана твърда като скала и не само защото тя бе облечена с тениската ми, която се надигна до горната част на бедрата ѝ, докато се пресягаше към горния шкаф.

Всемогъщи Боже, не знам какво съм направил, за да заслужи това, но обещавам, ще го направя пак, много скоро.

Рипли се обърна и се стресна като ме видя, изпусайки пакет с пудра захар на плота. Малка част от бялата прах полетя към гърдите ѝ.

— Исусе, изкара ми ангелите. Грамаден мъж като теб не би трябвало да може да се движи толкова тихо.

— Наистина ли правиш понички? От остатъци?

— Да.

Запътих се към нея.

— Трябваше да те доведе у дома много по-рано.

Спрях само на крачка от нея и, *мамка му*, тя ухаеше невероятно. Ако жените носеха парфюм с аромат на понички, се обзалагам, че мъжете щяха да се бият за тях.

— Трябва да сложа последните три да се пържат, за да приключат и да започнат да правят глазурата.

Навеждайки лице към нея, приближих устни на милиметър от челото ѝ.

— Колкото и да си секси точно сега, облечена с тениската ми и приготвяща любимата ми храна, трябва да излезеш от тази кухня и да дадеш почивка на глезена си.

Дъхът ѝ помилва кожата ми, което не успокои с нищо ерекцията ми.

— Бях седнала, докато пържех. — Тя кимна към стола зад нея.

Вдигнах я и я сложих на стола.

— Аз ще ги довърша.

Тя завъртя глава и не можах да устоя, затова се наведох и леко обхванах със зъби перфектната ѝ долна устна, подръпвайки я. Рипли

застина. Пуснах я, но прокарах език вкусвайки я.

— Толкова адски секси си. Вкусът ти е все едно вече си се добрала до някоя поничка — казах ѝ и не желяех да се отдръпна от нея. — Желая те, Рипли. Наистина, адски много. Ако бе останала в леглото ми, когато се събудих, точно сега членът ми щеше да е заровен в теб и щях да те карам да крециш.

Дишането ѝ се забърза и аз вдигнах ръка, за да я прокарам по кожата на бедрото ѝ, повдигайки леко ръба на тениската нагоре.

— Ще ти хареса ли?

Кимането ѝ почти не можеше да се регистрира като помръдване.

— Ако посегна между великолепните ти бедра, ще открия ли, че си влажна?

Тя не отговори, само преглътна шумно.

— Никакъв отговор ли? Е, май ще трябва да разбере сам.

Плъзнах ръце покрай бедрото ѝ, обгърнах прекрасния ѝ гол задник и стиснах в шепи меката плът, стенийки.

— Имаш ли някаква идея колко секси е това, че никога не носиш бикини? Исусе.

— Аз...

Каквото и да искаше да каже, се изгуби в стона, който издаде, когато прокарах ръка по горещия ѝ влажен център.

— Исусе Христе, жено. — Тласнах два пръста в нея и Рипли се изви към мен.

— Майната им на поничките. Искам теб.

ГЛАВА 40

РИПЛИ

О. Боже. Мой.

Боун ме чукаше с пръсти в кухнята си... и беше невероятно.

Извих бедра, търсейки по-голям контакт, по-дълбоко, по-силно, по-бързо. Не ме интересуваше какво прави, но имах нужда от повече.

— Моля те — прошепнах, въпреки че мразех да моля.

— Точно сега може да поискаш всичко, и ще ти го дам — гласът му бе дълбок и дрезгав и накара зърната ми да настръхнат под тениската.

— Имам нужда от повече.

Сините очи на Боун потърсиха лицето ми.

— Захарче, ще ти дам всичко.

Той измъкна пръстите си от мен и обхвана задника ми с две ръце, вдигайки ме от стола. След това ме отнесе до огромната маса, която бе на няколко метра от кухнята и ме сложи върху хладната дървена повърхност.

— Това е закуска, с която лесно мога да свикна. — Той наведе глава, обвивайки устни около твърдото връхче на гърдата ми, през памучния плат и засмука.

Наелектризиращо удоволствие премина през тялото ми, запалвайки всичките ми сетива и карайки ме да забравя за наранения си глезен.

С другата си ръка, Боун вдигна тениската нагоре и плъзна пръст в мен.

Един дълъг, широк пръст.

Извих се, облягайки се на лакти на масата, докато Боун свиреше на тялото ми със същото умение, с което свиреше и на китарата си. Зъбите му ме хапеха, подръпвайки в същото време зърното ми, точно както бе направил с устната ми, и аз простенах.

Той ме пусна и издърпа тениската през главата ми.

— Така е по-добре.

След това се върна към задачата си, смучейки другото връхче, докато и двете не станаха твърди като камъчета.

Няма да се случи. Все още не. Невъзможно е.

И все пак, вълната на оргазма закипя във вените ми, разкъсвайки ме от вътре.

— Още — викът ми бе едновременно молба и заповед и бе посрещнат от стон от устните на Боун, докато пръстът му се тласкаше в мен все по-бързо и по-бързо, като в същото време потъркваше с палец клитора ми.

— Да. Да. Да. — Цялото ми тяло потрепери и зрението ми се размаза. Освобождението премина през мен, превръщайки тялото ми в желе.

Ако получавах това, само защото бях направила едни понички за закуска, тогава бях съгласна на сто процента постоянно да се правя на Бети Шибаната Крокър.

— Стегнатата ти малка вагина не иска да пусне пръста ми.

Обикновено думата с „В“ би ме накарала малко да се отдръпна, но точно сега от устните на Боун не можеше да звучи по-секси. Когато погледът ми се насочи към огромната му ерекция, опъваща шортите му, знаех, че я искам.

Боун последва посоката на погледа ми и устните му се извиха в порочна усмивка. Той извади пръста си от женствеността ми и го вдигна към устните си, облизвайки влагата ми от тях.

— Имаш страхотен вкус.

Това чувство, което накара всяка клетка в тялото ми да пламне, бе наистина примитивно.

— Побързай.

Боун бутна надолу шортите си и обви ръка около грамадния си член, стисвайки го леко.

— Ще можеш ли да го поемеш целият? Всичко, което ще ти дам? Толкова силно, колкото ти го дам?

Повдигнах бедра, опитвайки да се приближа към него.

— Да.

Той пристъпи между бедрата ми и ги разтвори, настанявайки се между тях.

— Сигурна ли си? Защото заради това как разпали кръвта ми, мисля да те чукам така, че да ме усещаш в себе си и утре. — Устните му се извиха на една страна. — Харесва ми тази мисъл. Да ме усещаш в себе си с всяка стъпка, която направиш. Да си спомняш, какво е да поемаш члена ми бързо и силно.

Докато говореше, той се притисна по-близо, търкайки главичката на пениса си във влажните ми гънки.

— Да, много ще ми хареса. Ще полудееш за мен, нали, захарче?

— Ще ти дам всичко, което пожелаеш само...

При думите ми, очите му блеснаха.

— Трябва да внимаваш, когато предлагаш на мъж като мен каквото пожелаеш. Не се страхувам да го взема.

С член притиснат към входа на тялото ми, Боун сграбчи здраво бедрата ми.

— Затова, кажи ми, Рипли, наистина ли го имаше предвид? Каквото пожелаеш?

— Да! — изкрещях, отчаяна да го усетя в себе си и вероятно готова да се съглася на всичко, което поиска от мен точно сега.

— Небесата да са ти на помощ, защото няма да отстъпя за това. — С едно рязко дръпване и с един тласък на ханша си той ме наниза на ерекцията си, прониквайки толкова дълбоко, че почти усетих дискомфорт. И тъй като вече бях чувствителна от последния оргазъм линията между болката и удоволствието се разми.

Изражението на Боун бе по-интензивно, отколкото бях го виждала някога, сякаш отприщи всичко, което бе сдържал. Той използва захвата на бедрата ми, за да мести тялото ми напред-назад, карайки ме да чукам члена му, колкото и той чукаше мен. Всеки тласък отнемаше дъха ми, но никога през живота си не бях имала по-еротично изживяване. Клепачите ми се затвориха, но Боун ме пусна и ме шляпна по бедрото, изисквайки вниманието ми.

— Гледай към мен. Искам да знаеш кой те чука. Чие име ще крещиш, докато свършваш.

И след това той стана неумолим, а аз не можех да направя нищо друго, освен да се вкопча здраво в него и да се насладя на ездата. Погледът му не се откъсваше от мен, почти предизвиквайки ме да свърша. Въздържах се колкото можах, но битката бе изгубена.

— Боун! — името му се отрони от устните ми като дрезгав вик, докато изгарящият оргазъм премина през тялото ми. Откъснах поглед от неговия, когато главата ми се отметна назад, тъй като оргазмът ме бе завладял и не можех да я контролирам.

Боун не забави ритъма си. Усещанията ме обгърнаха, докато той се тласкаше в мен отново и отново, търсейки собственото си облекчение. С рев, който проехтя в стаята, членът му запулсира и бях изпълнена с горещина.

За един дълъг миг, единственият звук в стаята бе тежкото ни дишане. Когато мозъкът ми се включи отново, първата мисъл преминала през него, бе по-тежка и от приливна вълна.

О. Мамка му.

Не използвахме презерватив.

ГЛАВА 41

БОУН

Преди тази сутрин, никога през живота си не бях свършвал толкова мощно. Беше почти религиозно изживяване. Капки пот покриваха челото ми, а пръстите ми все още бяха обвити около бедрата на Рипли.

Пуснах я на мига, когато осъзнах, колко силно я стискам.

— Мамка му, нараних ли те?

Вълна от смях се изтръгна от устните ѝ.

— Майтапиш ли се?

Поклатих глава, оглеждайки червените следи, които бях оставил по кожата ѝ.

— Не осъзнавах...

Тя се опря на лакти.

— Добре съм. Но имаме по-голям проблем.

Погледът ми срещна нейния.

— Какъв?

— Тя погледна надолу, където все още бях потънал дълбоко в нея.

— Без презерватив.

— Мамка му.

— Дам. — Тя поклати глава — Дори не се замислих.

— Аз също. Мамка му. Извинявай, захарче. Аз съм виновен.

Веждите ѝ се повдигнаха във висока дъга.

— Ти нямаш... нищо, нали?

Отне ми секунда да разбере какво ме пита.

— Не. Мамка му, не. Чист съм. Винаги използвам презерватив.

Можех да видя, че иска да попита още нещо, тъй като отваряше и затваряше устни, и бе очевидно, че се колебае, а аз се досетих какво иска да знае.

— Дори с бившата ми. Тя не искаше да рискуваме да забременее, затова сме добре. Не съм бил с друга от две години.

Сега тя ме изглежда изненадано.

— Наистина? — Въпросът и гласът ѝ бяха скептични.

— Да. Не се чукам наоколо. Не е в мой стил.

— Но... имам предвид, мислех...

Този път аз повдигнах вежди.

— Какво? Само защото към мен мятат повече котенца, отколкото топки към питчър от голямата лига, значи, че изневерявам на приятелката си?

Рипли прехапа устни и не отговори. Липсата на отговор бе достатъчна за мен.

— Няма начин, може да съм задник, но не съм задник, който изневерява.

Отдръпнах се, ядосан, че провеждаме този разговор, докато бях все още в нея, готов да стана отново твърд и да започна втори рунд. Обръщайки се към мивката, взех една хартиена кърпа и се върнах при Рипли. Беше минало адски много време откакто бях правил секс без презерватив и бях забравил каква каша настава.

Тя взе кърпата от мен, но преди това хвана тениската си и я издърпа. Щитовете ѝ се вдигнаха бързо по местата си, но бях доволен да знам, че поне има начин, по който да ги сваля.

Върнах се в кухнята, за да ѝ дам малко уединение. И може би защото поничките бяха там. Вече бях омел две, когато тя проговори.

— Мамка му. Фритюрникът беше включен през цялото време — тя понечи да слезе от масата, вероятно с намерението да забърза напред, но аз я спрях, опирайки рамо в корема ѝ и вдигайки я.

Викът ѝ, който не бе толкова секси, като когато крещеше името ми, едва не ми спуска тъпанчетата.

— Няма да вървиш с този глезен — отнесох я до столовете наредени от единия край на кухненския остров и я настаних на единия от тях. — Стой си на задничето и си вдигни крака. Аз ще довърша поничките. Не може да е толкова трудно.

Сумтейки раздразнено, Рипли изпълни нарежданията ми, което ме изненада.

— Лесно? Наистина ли? Някога преди правил ли си понички? — сивите ѝ очи, които вече не бяха замъглени от страстта, ме стрелнаха

предизвикателно.

— Може да ми казваш какво да правя, за да не ги прецакам.

— Ами глазурата?

Взех торбичката с пудра захар.

— Може да са с пудра захар. Не съм Марта Шибаната Стюарт.

Рипли се изкикоти, карайки ме да се усмихна, но това ми напомни, че не бях ѝ задал един много важен въпрос. Нямах смисъл да чакам до по-късно, за да задоволя любопитството си.

— На хапчета ли си? Или трябва да започваме да се чудим дали няма наоколо да затърчи един малък Боун, който майка ми да разглези до безобразие?

Този път веждите ѝ почти докоснаха линията на косата ѝ.

Дали е изненадана, че искам да запази детето, ако е забременяла? Изчаках отговора ѝ, преди да се пробвам да правя понички.

— Добре сме. На инжекция съм — тя плесна с ръка бедрото си.
— Това е част от причините да имам толкова грамаден задник.

Присвих очи към нея.

— Най-добре да оставиш задника си на мира, защото съм му доста голям фен. Дори имам някои планове за него.

Бузите ѝ пламнаха.

— Какви планове?

Намигнах ѝ.

— Ще те оставя да се чудиш. Не искам да издавам всички тайни.

— Аз никога... не съм правила тази работа с дупето.

Първо понички, след това невероятен секс върху кухненската ми маса и сега се гмуркаме в аналната територия. Една адски готина сутрин според мен.

Лека усмивка изви устните ми, въпреки че се опитах да я потисна.

— Какво имаш предвид с това *не съм правила тази работа с дупето*?

Рипли сведе поглед към гранитния ми плот. Отговорът ѝ бе изречен много тихо.

— Сецаш се... задната ми врата никога не е била... отворена за бизнес.

Смях, зародил се дълбоко в гърлото ми, премина през цялото ми тяло. Рипли взе молива от плота и ме замери с него, но аз успях да го избегна.

— Не ми се смей. Не е като да съм единствената на света, която...

— Не е отваряла задната врата за бизнес?

Не неопитността ѝ бе причината да се смея, а начина, по който го обясни, което само ми показва колко чуждо ѝ бе това преживяване.

Наведох се към нея, опирайки и двете си ръце на плота.

— Не се тревожи, захарче. Ще започнем само с леко открехване.

ГЛАВА 42

РИПЛИ

Думите на Боун ехтяха в главата ми, докато седях на пасажерската седалка на пикапа му, пътувайки към другия край на града, за да вземем Естебан.

„Не се тревожи, захарче. Ще започнем само с леко открехване.“

О. Боже. Мой.

Размърдах се на седалката си, опитвайки се да се преструвам, че идеята няма физически ефект върху тялото ми.

Боун погледна към мен със самодоволна усмивка и бе очевидно, че не се справях с това да изглеждам незасегната. Нямахше нужда да ми казва нито една дума, за да знам, че мислим за едно и също нещо. Когато спря на червения светофар се наведе към мен, обви ръка около тила ми и ме дръпна, за да плени устните ми в твърда целувка.

Отдръпна се, когато нечий клаксон засвири зад нас, тъй като светофарът бе светнал в зелено.

— Имат късмет, че имаме нещо за вършене. Мога с часове да се изгубя в тези твои устни. Много скоро ще ги сложа в списъка си с приоритети.

И това изпрати вълна от горещина право между бедрата ми.

Боже. Какво има в този мъж?

Не е като да казва правилните неща, защото абсолютно *не го прави*. Но някак, нещата, които изричаше, ми действаха по начин какъвто никой друг не е предизвиквал в мен.

Той е откровен. Смел. Ясен.

Нищо от това не би трябвало да ме изненада, защото, когато растеш в бар ставаш откровен, смел и ясен. Но това е нещо друго. Може би е фактът, че не говори и не приема простотии. Боун винаги беше отворен пред мен и въпреки това, което бе той, аз му вярвам. А това е нещо много голямо за мен. След като майка ми предаде семейството ни с Джил, постоянните лъжи на баща ми за пиенето,

докато на края не спря да му пука за всичко, и непрестанните предателства от страна на братовчедка ми, доверието не беше нещо, което давах с лекота.

Но с Боун не виждах никакви скрити мотиви. За това ли нарушавах правилото си с него?

С Фриско, дори не бях изкушена. Може би защото можех да кажа, че никога не е сериозен, и това да му отказвам винаги е било просто игра между нас. Освен това, никога не е имало искра помежду ни. Но с Боун, имаше повече от искра... беше клада, която заплашваше да изгори целия град. И все пак имаше и още нещо.

За пръв път в живота ми, взех напълно егоистично решение. Това нещо, каквото и да бе то, беше изцяло за мен. Татко, Бранди и барът можеха да вървят по дяволите, защото продължих прекалено дълго с това да не правя нищо за себе си.

На всичкото отгоре, нещо в Боун ме караше да свалям гарда си по начин, по който никога не бях мислила, че е възможно. Той преобръщаше напълно стереотипа, който си бях изградила преди много време, показвайки ми, че е повече от задник с договор за запис на албуми и турнета с автобуси. Той бе мъжът, който продължаваше да ми показва, че действително държи на мен и кривва от собствения си път, за да ми го докаже.

Не влизах в това слепешката и нямаше начин да сваля напълно гарда си, но мислех, че е време да рискувам с нещо, за което *чувствах*, че съм права, без значение какви щяха да са последствията. Защото, когато Боун казва, че ще се погрижи за нещата, наистина му вярвах, че ще го направи, и нещо в това бе невероятно прелъстително.

Може би, трябваше да спра да мисля защо нарушавах най-желязното си правило. Така щеше да е по-лесно, отколкото да опитвам да се оправдая пред себе си.

Боун прекъсна мислите ми с въпрос, когато приближихме Аквариума.

— Имаш ли план, как да се случи това птицоотвличане?

Погледнах го на криво.

— Птицоотвличане? Сериозно?

— Просто го наричам каквото е. Птицата не е твоя, но я взимаме без значение дали на нея ще ѝ хареса или не. Ти как би го нарекла?

— Птицоспасяване — в собствените ми уши звучеше решително и предизвикателно.

— И все още не мога да повярвам, че ме нави на това — в гласа на Боун се долавяше раздразнение. Наместих се на седалката си и си спомних какво му обещах в замяна.

„Помогни ми да изведем Естебан от бара и ще ти позволя да направиш каквото отваряне пожелаеш на задната ми врата.“

Дори не бях сигурна дали някой още го нарича „Задна врата“. Официално предложих аналната си девственост на мъж, за да ми помогне да открадна птица.

Отчаяните времена изискват отчаяни мерки.

Умът ми ми заби въображаема плесница. Престани да се самозалъгваш, момиче. Щеше да му дадеш да завладее тази твоя девствена територия и без никаква сделка.

И това вероятно бе самата истина. Боун бе различен и нещо в него ме кара да искам да изпитам всички неща, които пропуснах през годините, в които бяха уловена в капана на Аквариума.

— Както и да го наричаш, трябва да обсъдим плана. Трябва да знам в какво се забърквам.

Бяхме на няколко пресечки от бара и аз погледнах часовника на телефона си. Беше едва няколко минути след десет сутринта и това значеше, че Естебан вероятно щеше да бъде разярен, защото се съмнявам Бранди да си е вдигнала мързеливия задник от леглото, за да го нахрани и да види дали има вода... ако въобще е спала снощи там. Естебан беше като перната дива щом станеше въпрос за графика му.

— Не го слушай какви ти ги говори. Просто грабвай клетката и се изнасяй от там.

Вече бяхме спорили за моето участие в плана. Боун ми забрани да излизам от колата, въпреки че глезенът ми тази сутрин бе по-добре и подуването бе намаляло. Може би е заради болкоуспокояващите, но мислех, че всичко е много шум за нищо.

— Защо да се тревожа какво говори една птица? Повече се тревожа някой да не ми отнесе главата с онази бухалка, която държиш зад бара.

— Бранди не би трябвало да е будна, ако въобще е там. Имаш ключ, а барът няма аларма или нещо от сорта. Татко спря да плаща за охрана, още преди да поема мястото.

— И няма да има никой друг там?

— Не. Освен ако...

— Какво?

— Когато живеех над бара и се случеше Бранди да дойде, имах правило да не води никой у дома. Ако иска да се чука с някой, трябваше да го прави някъде другаде.

— Значи тя и последният пич, който чука, може да са горе?

Кимнах.

— И Естебан няма да е тих, а това значи, че може да събуди и мъртвец.

Боун зави зад бара и паркира.

— Няма никакви коли.

— Бранди няма кола. Продаде я преди няколко месеца.

Той просто поклати глава.

— Ключове?

Пуснах халката в дланта му с шестте ключа за различни ключалки в сградата.

— Нека помогна. Сериозно. Добре съм. Мога да вървя...

Боун ме погледна намръщено.

— Няма да стане. И когато се приберем у дома, задникът ти заминава на дивана, а този крак във въздуха до края на деня. Ясно?

Отне ми цялото самообладание да не стисна зъби от раздразнение. Но успях.

— Добре. Бъди упорит задник. Очевидно няма да се откажеш.

Той ми намигна.

— Повече се тревожа за твоя задник. Имам планове за тази сладка прасковка и имам нужда да си в пълна работна готовност за тях.

Устата ми зяпна отворена, но Боун изхвърча от пикапа и се насочи към задната врата, преди да успее да измисля подобаващ отговор.

Този мъж...

Едновременно ме ядосва и вълнува. Иска ми се да избия с шамар наглата му усмивка и да му взема акъла с яростна целувка. *Да, адски прецакана бях.*

Когато той посегна към вратата, осъзнах, че не бях му казала кой ключ да използва, но на третия опит той улучи и отвори.

Боун изчезна вътре и сега... ще чакам.

ГЛАВА 43

БОУН

В десет часа тази сутрин се предполагаше, че ще давам радио интервю, но го отмених, когато след закуска, Рипли ми каза, че трябва да отиде в дома на приятелката си Хоуп и да заеме пикапа ѝ, за да организира спасителна мисия.

На кратко казано, след доста спорове и това, което смятах за най-секси сделката, която бях сключвал в живота си, ето ме тук, вместо на интервю.

Барът беше тъмен и тих, когато влязох вътре. Единствената светлина идваше от няколко флуоресцентни лампи, които вероятно би трябвало да държат нарушителите настрана.

Е, при мен не се получи.

Клетката на птицата беше в ъгъла, покрита с лилаво покривало с цип. Около метър и половина висока, метър и двадесет широка и под метър дълбока. Просто казано, прекалено голяма, че да я отмъкна сам, но, все тая, щях да се справя.

Когато обгърнах в меча прегръдка клетката, за да я вдигна от стойката, птицата се разкрещя.

— *Код червено. Код червено. Опасност, Уил Робинсън.* — После тонът му се промени. — *Ще те убия, копеле.*

Да, всеки горе вече щеше да е буден. Обърнах се, понесъл клетката щастлив, че не е толкова тежка, колкото си мислих, и се насочих към вратата.

— Съжалявам, приятелче — използвах клетката, за да бутна вратата да се отвори.

— *Код червено. Вървящ мъртвец.*

Щом се озовах навън, мислейки си, че това мина много по-гладко отколкото очаквах, Рипли изскочи от пикапа и забърза покрай него, за да отвори задната врата.

Проклинах я на ум, докато птицата ме псуваше на всеослушание.

Преди да тръгнем бях свалил седалките, и сега с отворената широко врата, просто трябваше да пхна клетка вътре. *Благодаря на Бога, че се побра.*

— Завлечи си задника вътре, жено. Казах ти...

— Имаше нужда от помощ.

Тя бе по-твърдоглава и от мен, което си е нещо доста голямо. Затръшнах вратата и вдигнах Рипли, притискайки тялото ѝ към своето, докато заобикалях пикапа и я вдигнах по-високо, за да я настаня на седалката.

Птицата крещеше, но не можех да разбера какво казва. Така или иначе не беше важно.

— Следващия път, когато отвличам птица за теб, ще си държиш сладкото дупе в колата. Ясно?

— Добре — извика тя. — Сега остана само стойката и може да се изнасяме от тук — лицето ѝ доби тъжно изражение. Вероятно мислеше как живота ѝ се бе променил само за ден, с помощта на безполезния ѝ баща и проклетата ѝ братовчедка.

— Дай ми две минути и изчезваме. Дръж се здраво, захарче.

Затворих вратата и се насочих обратно към бара. Със стойка за клетката и торба птича храна бях готов да се изнеса от бара, когато откъм стария апартамент на Рипли се чу звук от стъпки.

— Какво си мислиш, че правиш?

Беше братовчедката Бранди. Беше облечена с някаква копринена одежда с пухчета, каквито може да видиш върху стриптийзъорките, след като приключат с танците на пилоната. И беше очевидно, че в тази жена нямаше и капка скромност, тъй като можех да видя ясно и двете ѝ зърна.

— Изчезвам от тук.

Тя погледна стойката и чантата в ръцете ми, а след това и ъгъла, в който обикновено стоеше клетката. Лицето ѝ се изкриви в грозна гримаса.

— Трябваше да се сетя, че тя ще се върне за шибаната птица. Но това не значи, че ще ти позволя да си тръгнеш с нея.

— Вече го направих, затова какво ще направиш по въпроса?

— Мога да се обадя на ченгетата. Ще те арестуват за влизане с взлом и задето ми крадеш нещата. Обзалагам се, че репортерите ще се спукат от кеф, ако им продам и тази история.

С една ръка на дръжката на вратата, бях готов да се изнеса от тук, но чувайки думите ѝ „*ще се спукат от кеф, ако им продам и тази история*“ ме накараха да се закова на място.

— Какво каза току-що?

— Че репортерите вероятно ще платят за такава история.

Свалих ръка от вратата и направих крачка към Бранди. Тя може да не блестеше с особен интелект, но разпознаваше деветдесет килограма разярен мъж, щом го видеше.

— Не, ти каза *и тази*. Все едно вече си им продала история.

Изражението, което премина през лицето ѝ, ясно гласеше *О, мамка му, хванаха ме*. Но тъй като тя бе от този тип жени, реши да излъже.

— Не съм направила нищо. Нищо не можеш да докажеш. Онази кучка братовчедка ми ти е промила мозъка.

— Затваряй си устата. Не изричай името ѝ. Забрави за съществуването ѝ. Ясно? Защото вече мога да предположа какво си направила. Продала си историята, че съм бил тук онази вечер. Сега вече всичко има смисъл. След като ме изцеди за хилядарка вероятно си ги профукала за простотии и си решила да изкараш още някой друг долар. — Направих още една крачка към нея, но Бранди бързо направи крачка назад, преди да изпъне рамене и да вирне брадичка.

Много бързо спря да се прави на невинна.

— Не ме е страх от теб. Не можеш да ме пипнеш. Имам номера на един мъж, който ще плати за всичко, което му снеса, и само да ме пипнеш с пръст, гарантирам ти, че той ще получи историята на живота си. — Изсъска тя и беше очевидно, че вярва, че държи печеливша ръка. Но грешеше.

— Мислиш, че си първата отрепка, която ме заплашва с кофти публикации и измислени истории? Не ми дреме какво ще кажеш за мен. Давай, пробвай се. Ще те *погреба*.

Не знам от къде намери куража, но каза.

— Може да не те е грижа за собствената ти репутация, но гарантирам ти Рипли ще се заинтересува. Искаш ли още истории за това как си я направил своя курва, точно както Джил направи с майка ѝ? Успех след това да я накараш да си разтвори краката за теб, *Боун*.

Темпераментът ми избухна и пред очите ми падна червена пелена. Никога не бях посягал на жена в гнева си и нямаше да

започвам точно сега, но никога не бях срещал някой, който да изпитва така самообладанието ми.

— Имаш късмет, че не си мъж, иначе щях да наричам зъбите в гърлото ти.

— И тогава аз ще притежавам задника ти. Внимавай къде стъпваш, големецо. Не искаш отново да ме ядосаш. — След това тя реши да промени темата. — Освен това, ако си добър с мен, мога да ти покажа колко по-добра съм от братовчедка ми. Ако искаш жена, която знае какво прави, избрал си погрешната.

Имайки предвид заплахите и това, че започна да говори простотии за Рипли, вече нямаше да се сдържам.

— Ти си просто евтина курва търсеща безплатна езда. Знаеш ли колко момичета като теб съм срещал в този град? Стотици. Хиляди. Лесно идвате и лесно си тръгвате. Не си струва цената на кондома, който трябва да купя, преди да пъкна члена си в теб, за да съм сигурен, че няма да пипна нещо, което си си лепнала от последния нещастник, който си изучукала снощи. — Сложих поставката на пода и посегнах към задния си джоб, за да извадя няколко стотачки и да ги хвърля към нея.

— Това е за птицата. Повече са отколкото може да изкараш с чукане и са последните пари, които ще получиш от мен.

Тя си пое възмутено дъх, но аз приключих с тази кучка. Отворих вратата и излязох.

Опитай да продадеш това на таблоидите.

Опитах да успокоя гнева си, но дори след седемте метра от задната врата до колата ми, не се получи.

Отворих вратата, метнах стойката до птицата, която все още крякаше простотии и затръшнах вратата, преди да се настаня на шофьорското място.

— Всичко наред ли е? Беше вътре доста време.

— Попаднах на братовчедка ти. Беше прекрасно изживяване. И под прекрасно, имам предвид, че предпочитам да си премажа пишката на някоя врата, отколкото да говоря отново с нея.

Лицето на Рипли пребледня, докато подкарвах пикапа на задна.

— О, мамка му. Какво ти каза?

— Цяла купчина простотии, които не искам да повтарям.

— Значи толкова зле? Не се изненадвам щом става въпрос за Бранди. — Рипли стисна ръце в юмруци, а птицата изкрещя.

— *Мръсна курва.*

Превключих на първа и потеглих напред.

— Поне за едно птицата има пълно право.

Рипли ме стрелна с поглед.

— Какво имаш предвид? Да не би... тя да не...

— Да не ми предложи да ме изчука? Не точно.

Рипли си пое дълбоко дъх.

— *Тази кучка.*

— Ще ѝ отделим само още две минути и приключваме да говорим за нея, защото не го заслужава. — Рипли кимна и аз продължих. — Какво се е случило между вас двете, за да бъде толкова зла и огорчена?

Раменете на Рипли се извиха напред и тя обви ръце около себе си.

— Искан ми се да знам. Баща ѝ я изостави, няколко месеца след като се роди, а майка ѝ, моята леля от страната на мама, не беше най-добрият родител. Тя имаше същото поведение... все едно животът ѝ е дължен за нещо и не ѝ го е дал.

— Ясно. Край на темата — погледнах в огледалото за обратно виждане и добавих. — Време е да закараме тази птица у дома.

ГЛАВА 44

РИПЛИ

Когато се върнахме в дома на Боун след Голямото Птиче Спасяване, или поне така го наричах в ума си, Боун ме настани на дивана, след което отнесе клетката на Естебан в грамадната си семейна стая.

Когато му казах, че трябва да взема птицата, не обмислих наистина какво искам от него. *Току-що донесох птицата си в дома на Боун Трашър. Където бях отседнала за кратко. Може би за още една или две нощи.*

Хоуп се обади, докато се прибирахме от Аквариума, но имайки предвид, че не исках Боун да чуе разговора, който щяхме да проведем, отхвърлих обаждането и ѝ писах, че ще ѝ се обадя веднага щом мога. И тогава ще трябва да я питам, дали мога да занеса Естебан у тях, когато се върна на футона ѝ.

Наистина се надявах да няма проблем с това. Иначе не зная какво ще правя.

След като Боун нахрани Естебан и едва успя да се отърве да не бъде накълван по време на процеса, той измъкна телефона от джоба си.

— Имам да отговоря на няколко обаждания и интервю по радио станция, за което закъснях с два часа. — Той отиде до масата, взе дистанционното на телевизора и ми го даде — Трябва да се оправя с това, преди всичко останало.

Стомахът ми се сви.

— Извинявай. Не знаех. Никога нямаше...

Боун се наведе и ме накара да замълча с целувка.

— Правя каквото си искам и няма нищо друго на света, което да искам да направя вместо всичко, което направих тази сутрин с теб, затова не се извинявай. Не е първият път, в който пропускам нещо, няма да е и последният. — Той се изправи, отмятайки кичур коса зад

ухото ми. — Макар че трябва да кажа, че сега имам най-доброто оправдание. Ще се върна след няколко часа.

Той излезе от стаята, оставяйки ме сама с граченето на Естебан.

„Не се извинявай.“

„Няма нищо друго на света, което да искам да направя вместо всичко, което направих тази сутрин с теб.“

Боун Трашър изглеждаше почти прекалено добър, че да е истински.

Облегнах се на дивана и се загледах в екрана на телевизора. За пръв път от много дълго време, по-дълго отколкото можех да си спомня, нямах нищо за правене. Имам предвид, можех да се поровя онлайн, за да потърся някоя работа на половин ден, или да измисля къде бих могла да наема апартамент, в който да ми позволят да взема птицата,.. но вместо това включих телевизора и се сгуших на удобния диван, оставяйки да се отпусна поне за миг.

Може би, животът ми най-после поемаше нова посока.

* * *

Не беше особено шокиращо да науча, че не бях много добра в това да не правя нищо.

Когато някой отвори вратата час по-късно, аз седях на един от столовете в кухнята и пренареждах шкафа с подправки на Боун. Вече се бях справила с хладилника и килера.

Наречете ме луда, но след като огладнях, *внимателно* си проправих път до килера, за да намеря нещо за ядене, и бях ужасена от разхвърляното му състояние. Първо, Боун имаше един тон храна. Вероятно достатъчно, че да нахрани армия, но всичко бе набутано по рафтовете в пълен безпорядък.

Предполагаемото ми обесивно-компулсивно разстройство надигна грозната си глава и докато опустошавах цял плик с картофен чипс Лейс, наредих всеки рафт. Беше приятно да свърша нещо полезно, вместо само да заемам място на дивана, затова се насочих към хладилника му. Там беше пълна катастрофа.

Сега имах червен пипер в едната си ръка и черен пипер в другата, когато чух вратата на гаража да се затваря и от коридора

долетя шум от стъпки. Той се закова на място, когато влезе в кухнята с две торби от верига за бързо хранене с познатия жълт кръг около бизон с криле.

— Какво, по дяволите? — това беше първият му въпрос, когато ме видя с вдигната ръка, готова да го измеря с червения пипер.

— Кой си ти?

Той беше висок поне метър деветдесет и пет и вероятно тежеше не по-малко от сто и тридесет килограма. На практика беше с размерите на нападател и никакво количество подправки нямаше да го спре да ме смачка като буболечка.

Но аз бях бодлива, няма да се дам без бой.

Той повдигна вежди.

— Ще ме измерите ли с това? Защото точно сега ръцете ми са заети с обяда ви, г-це Фишър.

— От къде знаеш името ми? — разрових паметта си, опитвайки се да се сетя дали съм го виждала преди, но не бях. — Кой си ти?

— Антъни Претис, шефа на охраната на Боун. И за протокола, единствената подправка, която ме плаши, е копърът. Не знам каква трева е това, но не искам никаква в храната си, освен ако не е от хубавата.

Думите му ме накараха да се подсмихна.

— Тогава имаш късмет, че копърът вече е нареден по азбучен ред в шкафа, тъй като съм на буквата П в момента.

— Странна мацка сте. Боун не спомена това. — Той мина покрай мен към масата, където сутринта ние...

Е, мога да кажа, че бузите ми горяха от неудобство, но поне на повърхността на масата не бях оставила отпечатък от задника си.

— Гладна ли сте? — попита Антъни.

Пакетът с Лейс, който сега лежеше празен на плота до мен, не ме засити особено, затова ароматът на пикантни крилца, който се носеше от торбите, ме накара да се смъкна от стола и да се насоча към масата.

Антъни ми се намръщи.

— Мислех, че сте ранена? Да не опитвате да измамите, моя човек Боун? Защото ако е така, ще направя всичко, че да съжалите.

Настаних се на стола и вдигнах глезена си пред него, за да го огледа. Кожата ми бе чудесна смесица от черно и лилаво днес.

— Изглежда по-зле, отколкото е, или поне е така като ударя един ибупрофен. Стига да не се опитвам да танцувам ирландски танци, съм почти сигурна, че ходенето няма да ме убие.

Все още намръщен, Антъни извади една кутия от чантата.

— Боун няма да е доволен да ви види да се разкарвате наоколо. Каза, че дори няма да искате да опитате с патерици, затова не донесох.

Очите ми се разшириха.

— Майтапиш ли се? И какво се очаква да правя? Да левитирам из стаята, когато не е тук да ме носи на ръце?

Антъни примигна.

— Предполагам, че той не вижда нещата по този начин. Тревожи се за вас. Мисли, че всичко е по негова вина.

— Оценявам загрижеността му, но наистина съм добре. Сериозно. Освен ако не ми вземете хапчетата, болката е поносима. — Погледнах го как продължава да вади кутии от торбите. — Да не си донесъл храна за цялата банда? Защото това е малко множество само за няколко човека.

— Боун обича остатъци. Казва, че е написал едни от най-добрите си песни, докато е хапвал студени крилца, затова му взимаме всички крилца, които може да изяде.

Интересно. Не знаех нищо за това, но така или иначе не знаех много неща за Боун. Реших да тръгна на информационна мисия.

— На колко години е Боун?

Погледът на Антъни ме сряза.

— Не си го потърсила в Гугъл? — Когато поклатих глава, той изглеждаше истински изненадан. — Мамка му, жено. Сигурно си единствената кучка в леглото му, която не го е правила.

Вдигнах ръка.

— Не ме наричай кучка. Не ми хареса.

Антъни сви рамене.

— Не го казах като обида.

Кимнах.

— Знам, но наистина ще го оценя, ако за в бъдеще използваш друга дума.

Преди той да отговори, вратата се отвори и Боун влезе в къта за закуска, или по-скоро в пещерата за закуска, защото това чудо заемаше грамадна част от огромната стая.

— Мерси, човече. Винаги знаеш какво харесвам. — Боун застана зад мен и сложи ръце на раменете ми. — Намери ли с какво да се разсейваш и държа ли глезена си на високо, като добро момиче?

Отворих уста да изрека една мъничка лъжа, но Антъни ме изпревари.

— Когато влязох, тя пренареждаше шкафа ти с подправки. — Той мръдна рамо към кухнята и Боун се обърна, поглеждайки стола и купчината бурканчета на плотта, които не бе забелязал, когато влезе.

Ръцете му се стегнаха на раменете ми.

— Рипли...

Завъртях глава нагоре към него.

— Не може наистина да си очаквал да седя на дивана и да не върша нищо с часове. Напълно сигурна съм, че не знам как да не върша нищо. Свикнала съм да бъда винаги заета.

Боун се наведе към мен и прошепна в ухото ми.

— Нали знаеш как имам големи планове за страхотно ти задниче? Сега те включват и това да оставя отпечатъка от дланта си върху него, за да разбереш гледната ми точка.

Очите ми се разшириха и стрелнах с поглед Антъни, за да видя дали е чул. Или не беше, или бе много добър в преструването.

Когато не отговорих, Боун стисна раменете ми и ме целуна по челото. След това отстъпи и заглежда кутите.

— Какви крилца искаш? Имаме с подправки, азиатски, пикантни, с мед и барбекю и с люти чушки.

— С люти чушки и пикантни.

Той ми хвърли един поглед.

— Фактът, че ги обичаш лютививи, никак не ме изненадва.

Не знам какво би трябвало да значи това, но той напълни чинията ми и покани Антъни да се храни с нас.

Нещо в това, че Боун покани служителя си да се храни с нас, ме удари точно в центъра на гърдите. Това бе поредният път, в който се оказа, че съм грешала за него.

Не ме разбирайте погрешно, Боун все още на моменти беше арогантен задник, но не е и дивата, която очаквах.

Антъни се настани на масата, сякаш го бе правил стотици пъти преди това, и предполагам, че случаят бе точно такъв. От начина, по

който общуваха и как се подкачаха един с друг, беше ясно, че той не бе просто служител на Боун. Той му бе и приятел.

— Е, справи ли се с интервютата? — попита Антъни.

И аз бях любопитна за това, защото се чувствах кофти, че Боун е пропуснал нещо заради мен.

Разярено изражение премина през лицето му, преди да успее да го скрие.

— Да, справих се. Но ще кажа на Ник и Чарити, че повече няма да ги правя, ако водещите не могат да държат личните си въпроси за себе си. Там съм да говоря за музиката си и за нищо друго.

Антъни ме погледна и усетих как шията и бузите ми се покриват с руменина. *Дали са го питали за мен или за бившата му? Или за двете?* Залагах на второто.

Шефът на охраната смени темата.

— Имаш ли планове за остатъка от деня? Ще пишеш ли?

Под писане, сметнах, че има предвид да пише песни и Боун потвърди, че съм права.

— Не. Точно сега не усещам думите. Още мъча да намеря ритъма с последните няколко. — Вниманието му се насочи към мен. — Мислех да заредя мишените и да видя дали това градско момиче знае как да стреля.

Веждите ми се повдигнаха до средата на челото.

— Я пак?

— Ти и аз и няколко дълги пушки на верандата. Намираш се в провинцията, затова трябва да направиш нещо провинциално. И мога да гарантирам, че няма да се разхождаш из къщата с този глезен.

— Добре съм. Кълна се. Почти не ме боли.

— Това е заради обезболяващите. И не значи, че си по-добре, захарче. Трябва да караш по-кратко.

— Лекарят каза няколко дни. Утре на практика е третият ден и е почти след обед, тъй че съм горе-долу там. — Аргументът ми беше нелеп, но само това успях да измисля. — Освен това, ще полудея, ако трябва да седя цял ден на дивана и да ям бонбони. Не съм такова момиче.

Лека усмивка изви устните му.

— Вече и сам се досетих за това. — Той хвърли някакъв странен поглед към Антъни и нямам идея какъв телепатичен разговор

проведоха двамата.

Когато се нахранихме, Боун и Антъни отнесоха кутиите с храна до хладилника и Антъни избухна в смях, когато го отвори.

Боун се завъртя и ме погледна.

— Какво, по дяволите, се е случило с хладилника ми?

ГЛАВА 45

БОУН

Рипли бе луда, но проклет да съм точно такава я харесвах. Оставих момичето за няколко часа, и вместо да си почива и да кара полека, тя бе пренаредила почти цялата ми кухня.

Нямаше как да не си представя Амбър в същата ситуация. Тя нямаше да си мръдне задника от дивана. Щеше да ме вика през пет минути да ѝ давам неща или да я нося. Щях да искам да я удуша само след час, задето щеше да ме прекъсва непрестанно. Ако вниманието ми не беше насочено към нея на сто процента, когато бяхме в една и съща стая, то тя вдигаше страхотни скандали.

След време предположих, че това е нещо, с което човек трябва да се примири, когато е в дългосрочна връзка, като това да приемеш както недостатъците така и положителните им качества, но сега знам, че това са били тотални простотии.

Амбър вероятно си падаше малко кучка.

Рипли от друга страна бе напълно побъркана.

Всеки ден бих избрал побъркана пред кучка, въпреки факта, че гледаше пушките в ръцете ми все едно щяха да скочат и да я ухапят.

— *Не стреляй. Не стреляй.* — Кресна Естебан през отворения прозорец, от клетката си в дневната, докато ни гледаше.

— Млъквай, птицо — викнах през рамо и погледнах обратно към Рипли. — Някога преди стреляла ли си с пушка?

Тя поклати глава, все още гледайки предпазливо Уинчестъра ми.

— Е, значи е крайно време да се научиш. Никога не знаеш кога ще ти се наложи да използваш оръжие.

— Може би в началото трябва да пробваме с нещо по-малко?

— Като въздушна пушка? Защото тя е по-малка от това. Или може би с капси. — Погледнах изражението ѝ. — Страх ли те е?

Въпросът ми накара Рипли да изпъне рамене.

— Разбира се, че не.

— Така си и помислих. Време е да те научим да стреляш.

Щом се нахранихме, Антъни излезе навън да сложи мишените на обичайните им места, както и някои по-близо като за начало за Рипли. Дали това е негова работа, след като бе началник на охраната? Не, но той го правеше така или иначе, защото е точен пич, въпреки че е зает да се справя с всичките проблеми около охраната ми, като в същото време се грижи и за всички заплахи, които ми изпращаха по пощата или имейла ми за фенове. Работата му не бе малко. Очевидно много хора мислеха, че съм задник.

Може би, подсъзнателно, точно по тази причина исках Рипли да се научи да използва оръжие. Само веднъж един откачен задник опита да ме застреля, но никога не знаеш какво може да се случи с всички побъркани навън.

— Нека направим залог. Ако удариш мишената три пъти под ред, докато свършим, ще ти погълъцам котенцето, докато не свършиш три пъти. Много силно.

Не бе кой знае какъв залог, тъй като смятах да го направя така или иначе, но Рипли не го знае. Тя се понамести на стола си, на който я бях настанил, и можех да се обзаложа, че се бе подмокрила.

И за протокола обичах това.

— По този начин ще си сладка и отпусната за мен, преди да започна да си играя с дупето ти.

Погледът ѝ прониза моя.

— Дали... имам предвид... тази вечер?

Намигнах ѝ.

— Само ще започнем. Не се тревожи, ще караме бавно.

Тя измърмори нещо под нос, което звучеше като *и как се предполага, че ще се концентрирам сега?*

— Добре, гледай сега демонстрацията — след като преминах през всички части на оръжието, обяснявайки кое за какво служи, спуснах предпазителя и ѝ подадох защитни слушалки, преди да започна да стрелям, карайки четири от мишените да се завъртят.

Очите ѝ бяха разширени, когато свалих пушката и пуснах предпазителя ѝ.

— Добър си в това — изкрещя тя, тъй като ушите ѝ бяха запушени със слушалките, и наистина бе адски сладка.

Свалих слушалките си и магнах и нейните.

— Сладурче, аз съм селяк до мозъка на костите си. Само защото имам пари, не значи, че ще променя това, което съм.

— Много харесвам това в теб.

Може да не звучи като голям комплимент, но имайки предвид коя беше и какво бе миналото ѝ, го приемах като нещо доста голямо.

— Има много неща, които харесвам в теб, Рипли Фишър. Сега е твой ред. Слагай слушалките и се пригответи да нариш задниците на няколко мишени.

ГЛАВА 46

РИПЛИ

„Има много неща, които харесвам в теб, Рипли Фишър.“

Кълна се, поне петдесет процента от това, което излиза от устата на Боун Трашър, ме караше да искам да му се метна отгоре. Как го прави?

Той дори изглеждаше адски секси, докато стреля с пушката, което никога не съм мислила, че може да ми хареса в някой мъж, дори и да е бил секси актьор по телевизията.

Когато взех пушката от него, нервите ми бяха опънати до крайност. Мама и Джил бяха застреляни. И двамата са умрели за минути, пишеше в доклада на полицията.

— Добре ли си? — попита Боун.

Откъснах се от мислите си, връщайки се в настоящето.

— Да. Добре съм — знаех, че крещя, но не ме е грижа. Ако говоря тихо, дори сама не можех да се чуя.

Боун ми помогна да наглася пушката на рамото си. Вдигнах мерника, както ми обясни той, издърпвайки малката метална част на върха между двете метални парчета, по-близо към мен. Когато през дупчицата видях кръглата оранжева мишена, натиснах спусъка.

Подскочих при изстрела, но мишената не се завъртя както когато Боун я улучи.

— Изплаши се, очаквайки пушката да отскочи към теб, но сега видя, че няма да се случи. Затова се успокой и закови мишената. Ясно?

Боун говореше достатъчно високо, за да го чуя през защитните слушалки, и аз кимнах.

По някаква причина, въпреки че нямах желание да направя това, сега бях супер решителна да се справя. Исках да улуча мишената.

И няма нищо общо с оргазмите, които ми обеща.

Добре, това бе лъжа.

Фокусирах се върху мишената и си поех дълбоко дъх щом се прицелих, изпускайки го бавно, преди да натисна спусъка. Не знам къде се удари куршума, но мишената се завъртя, доказвайки, че съм улучила. Вдигнах глава.

— Успях!

Боун взе пушката от мен и пусна предпазителя ѝ, преди да ме нацелува до несвяст.

— Това е моето момиче — каза той, достатъчно тихо, че едва го чух заради слушалките.

Гореща вълна изпълни гърдите ми и ми изкара акъла в същото време.

Харесвам го. Много.

* * *

Боун ме задържа пред мишените, докато стомахът ми закъркори, но все още не бях улучила три поредни. Можех да закова две, но третата все не се получаваше. Той ме потупа по рамото след последния провал.

— Хайде да те взема и да отидем да хапнем от онези вкуси остатъци от крилца. Няма да те държа тук въвн докато умреш от глад.

Вдигнах слушалката от едното си ухо.

— Имаш ли още куршуми? Ще пробвам още веднъж.

Тъмните вежди на Боун се повдигнаха, докато ме гледаше.

— Така ли?

Кимнах.

— Нали знаеш, че ще те накарам да свършиш супер силно, без значение дали улучиш три пъти или не? Защото, захарче, ти си най-сексапилното момиче, което съм виждал в живота си, щом свалиш гарда. — Онова топло чувство отново пламна в мен. — Особено, когато погледна към лицето ти, докато устните ми са между бедрата ти. — Боун ми намигна.

Топлото чувство не изчезна, когато той почна да се прави на умник. Вместо това нарасна и слабините ми бяха обхванати от пламъци.

Боун Трашър е опасен... по-възможно най-добрия начин.

— Куршуми — казах, протягайки ръка.

— Някой някога казвал ли ти е, че си упорита като муле? — Вместо да ми подаде ръка и да вземе оръжието от мен, както правеше през целия ден, той сложи десет патрона в ръката ми.

— Не мисля, че някой, който познавам, някога е притежавал муле.

— Нашите имаха муле по едно време. Бяха го осиновили от някаква ферма, защото собственикът мислел да го продаде на фабрика за лепило или някаква такава простотия, а майка ми нямало да го позволи, след като научила. Пратила баща ми да се пазари със стареца. Мама останала в пикапа с пушка в скута, само в случай че мъжът откаже, или поне така казва татко.

— Тя изглежда е доста борбена.

Усмивка разтегна лицето на Боун.

— Такава е. Най-добрата жена, която познавам. Наречи ме мамино синче, ако искаш, но дължа всичко на тази жена. — Той ме наблюдаваше как зареждам внимателно пушката. — Трябва да дойдеш с мен и да се запознаеш с тях. Ще те харесат. Мама веднага ще разпознае сродна душа в теб.

Ръката ми потрепери, когато той заговори за това, че трябва да се запозная с родителите му. Сякаш това между нас е много повече от просто секс, за да забрави бившата си, която го заряза по най-скандален начин.

— Звучат като страхотни хора — приключих със зареждането на пушката, сложих обратно слушалките си и вдигнах пушката на рамо. — Време е за екшън — прошепнах на себе си и се прицелих към първата мишена.

Формата ѝ беше като на катерица и през целия ден имах доста успех с нея.

Съжалявам, г-н Катерица. Ти си само пластмаса. Нямах да те застрелям, ако беше жив.

Стиснах спусъка и изстрелях първия куршум.

Попадение! Катерицата се завъртя на металната си рамка.

Зад мен чух поздравленията на Боун и ми се наложи да се боря да запазя концентрацията си, вместо да позволя на усмивка да извие устните ми.

Никакво празнуване, докато не спечеля.

Насочих се към мишена номер две, която бе във формата на някакъв гризач. Забавих дишането си и стрелях.

Попадение! Вместо да изтанцувам танца на радостта, не показах по никакъв начин вълнението си, защото вече бях стигала до тук няколко пъти.

Нямай големи очаквания, Rip. Нали точно на това те е научил животът? Това е най-добрият начин да избегнеш разочарованията.

Депресиращо, но самата истина.

Открих мишена номер три. Беше заек. Пропуснах го четири или пет пъти до сега. Може би защото мислех, че зайците са супер сладки и когато бях на седем исках зайче от зоомагазина, но татко каза, че няма начин да пусне това нещо в апартамента ни. Почти се насочих обратно към катерицата, тя беше нещо, което можех да улуча, но бях решена да не тръгвам по лесния път. Нямаше смисъл да спечеля, ако не го направех по начин, който значи нещо.

Фокусирайки се върху заека, си представих малката пухкава твар да се завърта към мен и да ми се подиграва, задето не съм я улучила. *Вече не си толкова сладка, гадино.*

Затаих дъх и натиснах спусъка. И заекът се завъртя!

Пуснах предпазителя и снижих цевта, преди да скоча от стола си и да хвърля слушалките. Боун грабна пушката от ръката ми, сложи я настрани и обви с ръце кръста ми, вдигайки ме във въздуха над главата си и завъртайки ме в кръг.

— Един страхотен изстрел за човек, който не е докосвал пушка през живота си. Мамка му, захарче, това беше трепач.

Той ме снижи надолу, позволявайки ме да се плъзна по тялото му. Горещината туптяща между бедрата ми се завърна.

Желая го. Опитах се да измисля думите, с които да му го кажа. Нещо просто, но изгубих шанса си, когато стомахът ми изкъркори.

Боун ме понесе към къщата.

— Първо, ще си изпълня обещанието, после ще хапнем от крилцата, които останаха, и на края ще те изведа на разходка. Искам да ти покажа нещо.

ГЛАВА 47

БОУН

Спуснах Рипли, поставяйки я на седалката на АТВ — то, завързах храната ни отзад, и се настаних зад нея, вдигайки я в скута си.

Тя бе с перфектен размер и мястото ѝ беше точно там, с прекрасното задниче, притиснато към члена ми.

Тази жена може ли да направи нещо, което да не ме възбужда?
Подозирах, че отговорът е твърдо не.

Отново нямаше как да не се замисля за единствения път, в който опитах да кача Амбър на АТВ-то с мен, за да я закарам да разгледа имота ми. Тя изглеждаше така, сякаш поисках от нея да върви през яма пълна с пепелянки. Тя бе момиче от Ел Ей и не се интересуваше от нищо идващо от селския начин на живот. Или поне не от частите, които бяха истинското ми аз.

Дори сега, след като не е вече част от живота ми, тя ми причиняваше проблеми. Когато прибирах пушките, получих съобщение от Ник. Амбър се бе върнала в Нашвил, излагайки изисквания и създавайки проблеми. Точно това, от което няхах нужда в момента... затова оставих телефона си в къщата, защото тази вечер не исках да чувам за нея.

Рипли на практика вибрираше от вълнение. Тя завъртя глава към мен.

— Ще ми дадеш ли да карам? Или си от онези мъже, които не позволяват жена да шофира, ако са наоколо.

Колкото и да ми се искаше да ѝ кажа, че няма начин да ѝ позволя да кара, тъй като никога преди не се е качвала на АТВ, знаех, че е напълно способна да се справи. Дори пет годишният ми племенник можеше да шофира из двора сам.

— Какво ще кажеш на връщане?

— Става.

Нещо в Рипли ме караше да се чудя какво ли би било да мога да правя повече сделки с нея. В началото си казвах, че тя е само средство, с което да се разсея. Нещо, което да откъсне ума ми от факта, че Амбър ме прееба толкова жестоко, но този аргумент не изтрая дълго.

Мамка му, още първия път, в който ръцете ми се озоваха върху Рипли, знаех, че тя е нещо по-различно. Да я имам тук в къщата си, където пасваше толкова добре, ме караше да съм нетърпелив да се прибера у дома.

Бъдещето ми с Амбър винаги е било неясна концепция. Не можех да си я представя да върви към мен, докато я чакам пред олтара на сеплата селска църква, където се е събрало цялото ми семейство. Не можех да си я представя как спори с мен за името на нероденото ни дете или се опитва да ме уговори да не купувам толкова много играчки за Коледа, за да не станат децата ни разглезени дяволчета.

Амбър можех да си я представя само да върви по червения килим, позирайки пред фотообективите и камерите насочени към нас, или може би да стоя до нея по време на шоу за раздаване на награди. Може би е така, защото щом погледна назад, осъзнавах, че не правехме много неща заедно.

Но Рипли? Тя пасваше перфектно във всяка сцена от живота, който си представях и исках да имам. Това трябва да ме стряска адски много, но истината беше, че не ме плашеше.

В живота си вече бях научил много неща, включително и факта, че гадните работи се случваха с причина, дори в онзи момент да не го осъзнаваш. Брат ми изгуби крака си, настъпвайки мина в Афганистан, и нямаше нищо, което да ме накара да разбера защо се бе случило това. Но точно тогава съдбата ме бе отвела на турне извън Щатите и имах възможността да бъда до него в Германия, докато се бореха да спасят живота му.

И когато по-късно се прибра у дома, раздразнен и проклинащ съдбата, задето го е обрекла на подобен живот, той срещна съпругата си, която бе отишла да посети брат си в Уолтър Рийд. Беше ми казал, че е било любов от пръв поглед. Тя твърдеше, че е бил дрогиран от болкоуспокояващите, но, и в двата случая, сега те бяха заедно, имаха едно страхотно момче и второ бе на път, а къщата им беше малко по-надолу по улицата в близост до дома на родителите ми.

Най-лошото, което се бе случило в живота му, го отведе до най-доброто, което имаше. Никой не можеше да ме убеди, че не е било писано да стане така.

Надявах се съдбата да има подобен план и за мен. Най-тъмният момент в живота ми да ме отведе до най-щастливия.

— Ще потегляме ли или ще стоим тук, суперзвезда? — Рипли размърда задничето си в скута ми, а вълнението в гласа ѝ бе очевидно.

Обвих юмрук около конската ѝ опашка и я дръпнах нежно настрани, за да се наведе напред и да прокарам зъби по шията ѝ, захапвайки леко извивката на рамото ѝ.

Рипли си пое накъсано дъх, след което се размърда отново, но този път по съвсем различна причина.

— Първо, ще яздя *това нещо*, а после ще яздя теб.

Тя се изви назад, но не можеше да се движи заради ръката ми, стискаща косата ѝ.

— Така ли?

— Точно така.

— Мокра ли си, захарче?

— Ще трябва да почакаш, за да разбереш сам.

Думите ѝ ме накараха да завъртя ключа, запалвайки двигателя на АТВ — то. Обвих едната си ръка около кръста ѝ и я притиснах здраво към гърдите си.

— Дръж се здраво — подадох малко газ и потеглихме към дестинацията си.

* * *

Петнадесет минути по-късно спрях АТВ-то пред езерото ми. Разбира се, поех по заобиколния път, за да стигна до тук, но това беше, защото не бях готов да пусна Рипли да слезе от скута ми.

Тя си пое шумно дъх, когато забеляза дървения док, навлизащ девет метра в езерото с площ двадесет акра, докато слънцето се отразяваше в повърхността на водата, обагряйки всичко в червено, оранжево и жълто.

— Тук е невероятно красиво.

— Радвам се, че ти харесва. Ще си направим пикник.

Рипли се обърна, за да ме погледне.

— Никога нямаше да предположа, че си от мъжете, които ходят на пикник.

Вятърът развя кичурче коса, измъкнало се от конската ѝ опашка, и аз го хванах, отмествайки го от лицето ѝ. Въпреки че времето не беше студено се зарадвах, че съм взел и одеяло с нас.

— Красива жена, езеро с пъстърви, залез и студени крилца? Това са едни от любимите неща. Събери ги заедно и ще разбереш каква е перфектната вечер за мен.

ГЛАВА 48

РИПЛИ

И просто така, Боун размаза последните предубеждения, които имах.

Когато слезе от АТВ-то, той ме остави на седалката.

— Дръж това за миг. Аз ще подготвя всичко и ще те донеса.

— Мога да ходя, суперзвезда. Глезенът ми е много по-добре.

Той ме погледна с повдигнати вежди.

— Утре. Дай му една нощ, за да се лекува и после ще говорим.

Кога е бил последния път, в който някой се е грижил и тревожил толкова много за мен?

Може би майка ми, когато си счупих китката на шест годишна възраст? Определено не баща ми. Той обикновено се оплакваше, че съм непохватна и че все трябва да плаща сметките за лекари. Разбира се, той не видя иронията в това, че падна по същите стълби, когато беше пиян и трябваше да му се правят операции, за които се наложи да платя аз.

Боун взе одеялото и го постла на края на дока, оставяйки на него торбата с храната, преди да се върне, за да ме вземе.

— Татко обичаше да ме взима със себе си, когато ходеше за риба, докато бях малък, и понякога, ако имах късмет, и дядо ми идваше с нас. Винаги с пукването на зората. Много мразех да ставам толкова рано, но нямаше да изпусна шанса да се помотая с тях.

Той продължи да говори за живота си, докато ме вдигаше на ръце и носеше към одеялото.

— В земите си, дядо имаше езеро два пъти по-голямо от това и обикновено сядахме на дока, а понякога и гребяхме до средата на езерото със старата дървена лодка. Татко критикуваше замаха ми, показвайки ми как да го правя, а след това дядо критикуваше техниката му и ни показваше и на двамата перфекционизма си.

Можех да си представя малкото момче с тъмната коса на Боун и сините му очи, което не откъсва поглед от двамата най-важни мъже в живота си, докато му предават знанията си.

— Това звучи като страхотно детство.

Боун ме постави да седна на края на дока, а краката ми се залюляха над ръба, преди да седне до мен.

Водата беше достатъчно ниско, че да не мога да я докосна, но не прекалено далеч, че да не видя мушиците плуващи по повърхността и рибите, които надигаха глави, за да ги уловят.

— Така беше. Улавяхме колкото риби успеяхме и после брояхме кой има най-много. Дядо винаги печелеше. След това се връщяхме у дома, където ни чакаха мама и баба Т., изчиствахме рибите и после им ги давахме, за да ги изпържат. После сядяхме да се храним навън на масата за пикник, заедно със сладък чай и каквито зеленчуци са узрели в градината този ден.

Картинката, която Боун описваше за детството си, беше... перфектна.

— Звучи невероятно. Като взето от някой филм.

Боун се засмя и ми подаде кутия с крилца.

— Не бих казал. Имаше доста неща, което не бяха перфектни. Едно лято опитвахме да съберем достатъчно пари, че да поправим покрива, тъй като тенджерите, купите и кофите, в които капеше водата при дъжд вече не стигаха. Исках да спра да ходя на уроци по китара, за да имаме пари за покрива, но мама не ми позволи. Вместо това, започна да затваря зимнина за г-жа Уинстън, учителката по музика, за да започне да ме учи и на пиано. Мислех, че татко ще се ядоса, но той не го направи. Каза ми, че да усвоя всяко умение, което мога, е най-умният начин да си подсигурия по-добро бъдеще.

Преглътнах буцата в гърлото си. Това, което помнех аз от детството си, бе как аз и майка ми гледахме да се спасяваме от шамарите на татко, задето не сме направили нещо като хората и че татко ме накара да работя веднага щом станах достатъчно голяма, че да мога да пълня чашите с бира. Мама спореше с него за това, но се оказваше със сцепена устна, а аз продължавах да работя.

Освен ходенето на училище, докато растях почти не излизах от Аквариума. Но може би така беше по-добре, по-малко хора щяха да питат за синините.

Прогоних тъгата, която ме обзе, и се върнах към разговора с Боун.

— Още ли си близък с вашите?

Боун, който в момента дъвчеше, кимна, преди да отговори.

— Да. Виждам ги колкото мога по-често. Те са най-истинските хора в живота ми.

— Какво искаш да кажеш? — попитах, преди да започна да се храня.

— Не съм израснал с пари. Имахме много любов, но без почти никакви екстри. Аз гледах да не искам нищо. Те обаче винаги намираха начин да се уверят, че имам всичко, което искам, без значение дали съм помолил за него. И сега са така. Дори не биха си помислили да ми поискат нещо. Никой от семейството ми не очаква да го издържам. По дяволите, дори трябваше да платя тайно ипотеката на къщата им, защото отказаха да използват чека, който им написах, след като излезе първия ми албум. Опитах да купя на баща ми нов пикап, но той ми отказа, тъй като старият му си върви много добре. — Боун спря и се засмя. — Ще е доста изненадан, когато тази година получи един за рождения си ден, без значение дали го иска или не.

Въпреки топлотата, която ме изпълни, представяйки си как Боун подарява нов пикап на баща си, ме изпълни и отчаяние. Дали последните думите, които ми каза баща ми, ще си останат тези изречени в гняв? Обаче кога въобще бе последният път, в който баща ми ми е казал нещо мило?

Претърсих паметта си, но всичко, което успях да се сетя, бяха критики за това как управлявам бара и че не правя достатъчно пари, или пък нещо негативно, за което е намерил да се оплаче.

Острата болка, която ме прободеше в сърцето, беше от съжаление, че никога не съм имала връзка с някой от родителите си.

— А майка ми — Боун продължи, — винаги е искала кабриолет. Обаче отрича, казвайки, че е прекалено непрактичен, но съм виждал начина, по който ги гледа, особено онези от старите филми, в които жените обвиват с шал косите си, за да не може вятъра да ги разроши. Би трябвало да изчакам до Коледа, но тогава пътищата може да не са почистени, затова ще получи кабриолета си, когато татко получи своя пикап. Заедно с цяла кутия шалове завързана на предната седалка.

Той купува шалове на майка си, за да не ѝ се разроши косата, докато кара кабриолета си. Стиснах силно очи, за да спра сълзите, които напиреха заради хубавия му жест. Боун Трашър е добър мъж. И все пак имах усещането, че не много хора знаят истината за него.

— Как някой ти е сложил етикет, че си лошото момче на кълтри музиката? — попитах аз.

Той се облегна назад на дока и ме погледна, преди да насочи поглед към залеза.

— Не мисли, че съм някакъв светец, захарче. Правил съм един куп простотии, които не е трябвало. Особено в началото, когато яхнах вълната на славата. Светът навън е много луд. Не просто всеки иска нещо от теб, но изведнъж бариерите започнаха да падат.

— Бариерите?

— Всички прегради, които са ти пречили да получиш нещата, които си искал преди. Парите, колите, къщите, жените, феновете, местата, интервютата. Всичко е просто там, чакайки да вземеш каквото поискаш. Освен това има ги алкохола и дрогата, и Господ знае тези боклуци не са добре щом се смесят.

— Дори не мога да си представя какво би било това.

Боун се обърна към мен.

— Едновременно благословия и проклятие. Не бих сменил този живот за нищо, освен може би за усамотението и анонимността си. Ти вече видя. Трудно е да направя дори крачка, без някой да каже нещо или без пресата да вдигне шум, изопачавайки нещата и превръщайки ги в нещо, което не са. Отделно идва и напрежението да създадеш още един хит, който да покори класациите, да направиш платинен албум, да продадеш всички билети за едно шоу...

Това бяха неща, за които никога не се бях замисляла, но той беше прав. Когато човек мисли за живота на известните музиканти е лесно да си представя само хубавите неща, а не тежките отговорности и очакванията, които вървят с тях.

— Как се справяш с всичко това?

Боун се усмихна леко печално и нещо в това ме накара да искам да нацелувам цялото му лице.

— В началото обожавах всяка секунда, тогава всичко бе много алкохол, жени и дрога. Както и боеве... брат ми ми нарича задника, когато се появи на едно от шоутата ми и аз бях толкова пиян, че едва го

разпознах. Той ми напомни, че това, което имам, е привилегия, и че трябва да бъде по-умен. Не казвам, че вече не пия, но не е нищо подобно на това, което беше преди.

Очите ми сигурно са се разширили, защото Боун добави.

— Не ме гледай толкова изненадана. Знаеш, че не съм бойскаут.

Поклатих глава.

— Не това ме изненадва. А факта, че изглеждаш толкова самоосъзнат за всичко това.

Това ме накара да се засмея високо.

— Такъв съм. Имам семейство, което ме държи здраво стъпил на земята и ме спира да се прецакам кралски. Имам и моменти като този, в който мога да спра да бъде Боун Трашър, лошото момче на кънтри музиката, и да бъде просто Боун. Да си улавям сам вечерята, да я чистя и я готвя, напомняйки си, че без значение колко се променят нещата, аз съм си същото момче от село, което съм бил винаги. — Той ми намигна. — Макар че тези дни кухнята ми е малко по-лъскава, вкусът на рибата си е същият.

Не успях да сдържа да не изкажа мислите си от по-рано.

— Ти си добър мъж, Боун.

Усмивката му бе леко пакостлива.

— Може да съм добър мъж, но искам да ти направя някои много лоши работи.

Горещината между бедрата ми пламна от нуждата. С пръсти лепкави от пилето се наведох и целунах устните му. Гласът ми бе дрезгав, когато заговорих отново.

— Добре. Нямам търпение.

Боун задълбочи целувката и се зачудих, дали ще се озовем голи на дока, точно преди да чуя звук от АТВ, приближаващо се към нас, което ни накара да се отдръпнем един от друг.

— Какво става, по дяволите?

Фаровете пронизаха сумрака, осветявайки ни.

— Боун! Трябва да се върнеш в къщата. Имаме адски голям проблем — извика Антъни.

— Какъв проблем?

— Ченгетата. Носят заповед за ареста ти.

Издание:

Автор: Мегън Марч

Заглавие: Истински порочно

Преводач: Ralna

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: galileo414; desi7y; sladcheto

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10147>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.